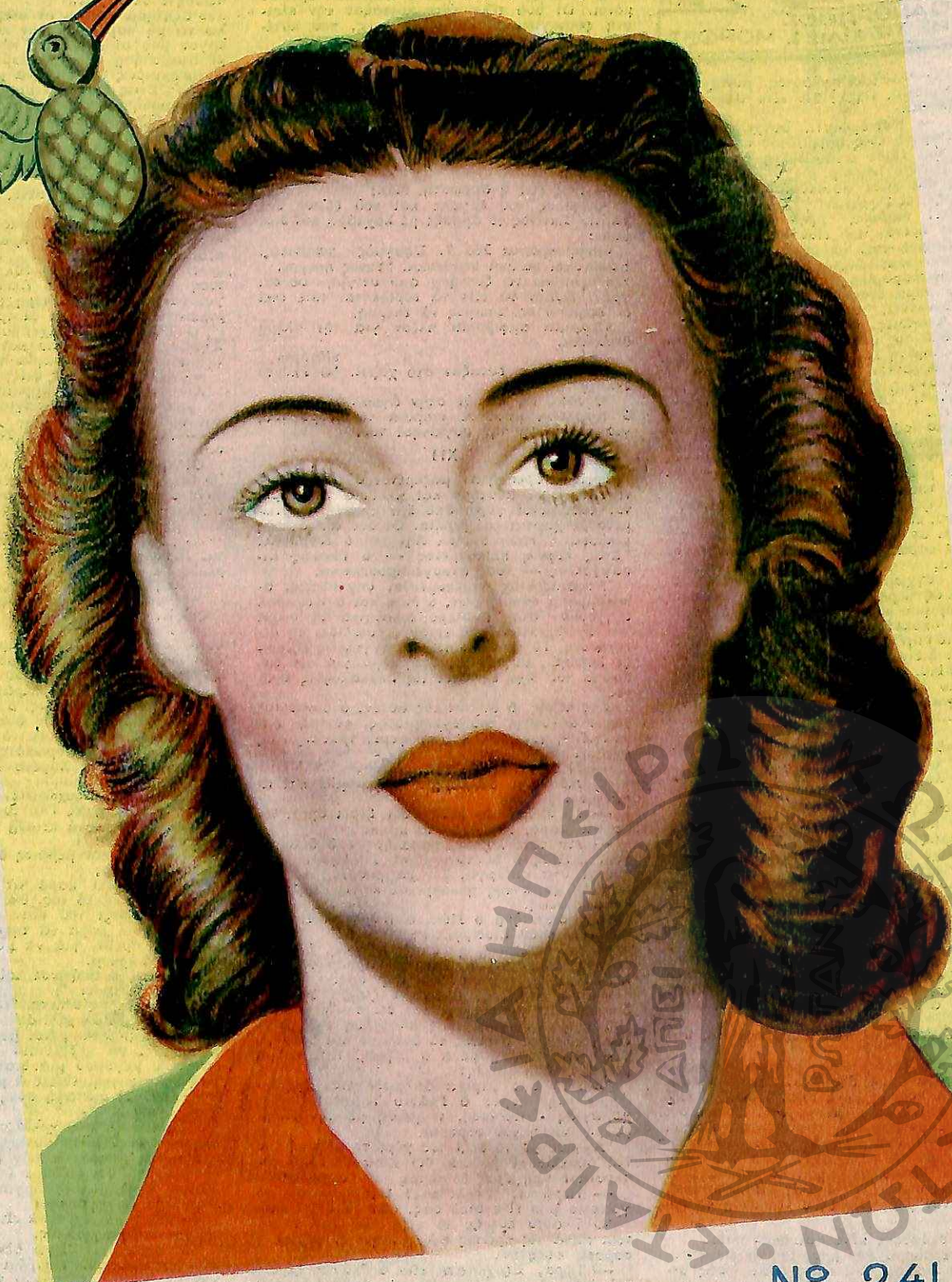
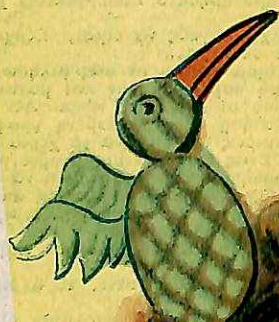


ΘΗΣΑΥΡΟΣ



№ 241



Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΙΣ ΧΙΛΙΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

26^ο

Ο Άνατολιός αυτός, συνέχισε ή Κρίσταλ Πήρλ, δεν είχε τίποτε για μένα...

— Και όμως, Ι... συγχωρήστε την έπιμονή ενός άρρωστου σασί... Άκουσα ότι του είσαβε άρρωσμένη αλόφυχα...

— συνεχίσε ο Γκάντυ Ταμπέρ.

Χανόντας πιά κάθε ούκοκυριαρχία της, ή Πήρλ εφώναξε, έξω φρενών:

Άρκεϊ! Μάθετε, Ύψηλότετε, ότι μια γυναίκα σαν έμένα, ποι είσε ισχυρούς, γονατιμένους έμπρος της, ια ζητιανεύουν τον έρωτα της, δεν ιαπεινώνεται ως το σημείο να έρωσει τον καμαριέρι της!... Ναι, ο Σίκυ-Χο δεν έινε παρά ένας υπηρέτης, που πληρώ-νεται όσο δουλεύει. Όταν γίνη άρχηγος, θα διαχωρή με κλωτσιές, σαν παλαιοσκυλάι! Όταν κουρασθώ από τις υπηρεσίες του, θα τον πε-ταξώ, σαν σπτημένη λευκόκουπα!

«Ιόσο λίγο λοιπόν εί σεβέστε, ώστε να με πιστεψέτε Ικανή για τέτοιο έξευτελισμό, για τσση ιαπεινώσι; Ά, δεν σας άναγνωρίζω πιά, Ύψηλότετε!...

Το πρόσωπο του Σίκυ ήταν φρικτό, κατακόκ-κινο, φουσκωμένο, βεγγμένο από Ιδρώτα. Μη μπορώντας να μιλήσ, άνοιγόκλεινε μόνο στα σμωκάκια ια βλεφαρό του. Ο Γκάντυ κατάλα-βε ότι είχε επιτύχει ό,τι ήθελε...

Ο ελικρινής έυμος σας, μου άποδεικνύει το λάθος μου, έπτε. Σας ζητά χίλιες φορές συγ-νώμην. Και αν πιά το έπιτρεπετε, αύριο στις 5 θαρρώ άπό πάρω τδ τάσι μαζί μ' έκείνην που ουκοφανήσα.

— Είσαβε συγχωρ μένος, άπάντησε ή Πήρλ φι-λάρεσκα. Σας περιμένα αύριο... ύπό τόν όρον όμως να μη μου ήάμετε πιά λόγο γι' αυτόν τον κίτρινο σκυλάι!

Ο Γκάντυ την έκαλνήνχτισε, άφησε τδ ά-κουστικό και διάεαξε με μια χειρονομία να λύ-σουν τον Σίκυ. Μόλις τού έβγαλαν τδ φλω-τρο, ο Σίκυ Χο μούγκρισε, υπόκαφα:

— Ρωτήστε με! Είμαι σίας διαταγας σας. Θά μιλήσω...

— Ποιυ καλά! Νά ξερέτε πάντως ότι θα πάρετε την άμοιφή ιου σας ύποχέθηκα, έστω και αν δεν δεχθήκατε έκούσα:

Ο Σίκυ Χο είχα ήσχησε με μια κίνηση και εθανείπε:

— Ρωτήστε με. Θά σας τδ πώ όλα.

Δέν ήταν πιά άνθρώπινο πλάσμα, αλλά ένα πράγμα παράξενο, άγριο, άρρωστο... Τδ χτύ-πωμα που είχε δεχθή, ήταν τρομερό, άνώτερο από την άντοχή του!

Ο Γκάντυ τού έκανε πολλές ερωτήσεις. Ο Καρλάυλ και ο Μάκ έγραφαν, γιά να υπάρ-χουν δυο όμοιες ύπογεγραμμένες καταθέσεις.

Ήταν μια άναγκαστική λεπτομερής, με δύ-ματα, ήμερομηνίες και όλα τα στοιχεία. Ο Σίκυ άπαντούσε άδιστακτα σε κάθε ερώτηση, νικημένος άολοκληρωτικά.

Η έρωτική άπογοήτευσι είχε κάμει σωστό κουρέλι τόν άνθρωπο αυτό με τη σιουερένια θέ-λησι.

Όταν τελείωσε, ο Σίκυ όπένεγραφε τις δυο καταθέσεις.

— Είμαι έλεύθερος τώρα; ρώτησε κατόπιν.

— Προσφέρεται μια άνυπολόγητη ύπηρεσία στην κοινωνία, άπαντ σε ο Γκάντυ. Θά κρατή-σω την ύπόσχεσί μοι: Θά φύγετε, έλεύθερος, πλούσιος, με διαφορικη ταυτότητα... Πρέπει να παραδεχθήτε όμω, ότι, αν τυχόν μετανοή-σετε όψιμα και τδ γινερώσετε όλα στδ Μαύ-ρο Άρχοντα, θα και κοτρήσετε τδ σκεδιά μου.

Επομένως, έινε άνάγκη να σας κρατήσω έδω, φιλοκευμένόν μου, έως ότου τελείωση τδ έρ-γον μας.

Ο Σίκυ σκέφθηκε λίγο και άπάντησε:

— Έχετε δικιο. Δέν μπορείτε να έμπιστευ-θήτε σ' ένα έγκληματία, όπως έγω... Σας βε-βαίω όμωσ ότι δέν πρόκειται να κινήσω πιά όβητ δακτυλάκι μου γιά τούς ανθρώπους αυτός! Πάντως, θα μείνω έδω όσο κρίνετε

σκόπιμον. Θά σας ζητήσω μόνο μια χάρι, γιά την όποια είμαι πρόθυμος να παραιτηθώ άκό-μη και άπό την έλευθερία που μου ύποσχεθή-κατε.

— Θά γίνη εύχαριστάς, αν έινε δυνατόν, άπάντησε ο Γκάντυ με περιέργεια.

— Θέλω να μη πειράξη κανείς την Πήρλ Κρίσταλ, ούτε σεις, ούτε ή άστυνομία! Μουρ-μούρισε ο Σίκυ, σκυθρωπός. Νά την άφήσετε σε μένα!

Οι τρεις σύντροφοι κυτάχθηκαν, άνατριχι-άζοντας. Ο τόνος της φωνής τού Σίκυ Χο φαινόταν σαν ήχος καμπάνας που χτυπούσε πένθιμα...

Ο Μαχαργιάς ήπρε έξαφνα άούτηρη έκ-φρασι.

— Μήπως φαντάζεσαι, Σίκυ, φώναξε, ότι μοιάζω στην άτμία με τδ Μαύρο Άρχοντα; Με νομίζεις βάρβαρο, όπως έσύ;... Η Πήρλ Κρί-σταλ θα βρή την τιμωρία που της άξιζει, ά-πό τούς φυσικούς δικαστάς της!

Συγχρόνως έκανε ένα νόημα στους τέσσε-ρις πιστούς Ινδούς, οι όποιοι έσπρωξαν τον Σίκυ Χο προς την πόρτα τού βάθρου.

Ο Γκάντυ, ο Μάκ και ο Καρλάυλ έμειναν μόνοι. Οι δυο τελευταίοι κύταξαν την κλει-στή φυσιογνωμία τού φίλου τους, που κατέ-στρωνε τδ σκεδιά της ένεργείας του.

Έξαφνα ο Μαχαργιάς άνασήκωσε τδ κεφά-λι του και δήλωσε:

— Ναι, έτσι θα κάμω!... Έτσι θα γκρεμί-σω τδ οικοδόμημα που έχτισε τδ Έγκλημα με αίμα και δάκρυα! Ο άπάχης Ζαλαμόρ, τδ θέμα σου, θα πέ έξοντώση έπί τέλους, Μαύρε Άρχοντα!

Σώπασε λίγο και έπειτα ρώτησε με χαμη-λή φωνή:

— Πώς έινε ή άρρωστική, Μάκ;

Ο φίλος του έβγαλε και τδ έξωσε ένα χαρτί. Έκείνος τδ άρπαξε με λαχτάρα και διά-βαρε:

«Θερμοκρασία 36ο 7. Σφυγμός κανονικός, καρδιάς κανονική κανονική. Ύλνος ήρεμος.

«Περιμένω να έλυνήση από στιγμήν σε στι γμήν. Καλόν θα έινε να εύρίσκεται τότε εκεί ο Ύψηλότετος. Έτοιμος να έπέμψ.

«Καμία άμφιβολία πλέον γιά την πλήρη θεραπεία.

»Μπρότς

Δυο δάκρυα έσταξαν στδ χαρτί. Ο Γκάντυ έλάγαι...

«Ο Μάκ τόν έσφιξε στην άγκαλιά του, ένψ ο Καρλάυλ μασούσε νευρικά τδ πούρο του, γιά να κρύψη την συγκίνησή του.

XII

Τρεις άνδρες ήταν μαζεμένοι σ' ένα σαλόνι εύρύχωρο, άούτηρδ και πλούσια έπιπλαμέ-νο. καθισμένοι γύρω από ένα τραπέζι φορτα-μένο με χαρτιά και βιβλία. Οι δυο άπ' αυτούς μιλούσαν. Ήταν ο Μάκ Λήν και ο Καρλάυλ.

Ένας κύριος ήλικιωμένος ο Γενικός Εί-σαγγελέας — τούς άκούγε προσεκτικά.

Άραδιάζοντας ντοκουμέντα, σημειώσεις, ά-ποκόμματα έφημεριδών, ο Μάκ και ο Καρλάυλ έξήγουναν στον άνώτερο δικαστικό τη σειρά των έγκλημάτων, που είχαν έξετελέσει στη Δι-καιούνη. Τδ πρόσωπο τού Εισαγγελέως έξέφρα-ζε έκπληξη, συγκίνησι, θαυμασμό γιά τόν άν-θρώπο που είχε έπιτύχει τις άποκαλύψεις έκεί-νες.

Στδ τέλος, ο δικαστικός αυτός, ο συνηθισμέ-νος στδ κυνήγι τού έγκληματος, κύταξε σα-στισμένος τόν Μάκ και πρόφερε, τραυλίζοντας σχεδόν:

— Έινε δυνατόν ποτέ!...

Ο Μάκ Λήν έκαμε μια χειρονομία και ά-πάντησε:

— Τδ ανθρώπινο μυαλό δέν έξέρει όρια, τό-σο στδ καλό, όσο και στδ κακό!

— Μά τότε λοιπόν, παρατήρησε ο δικαστι-κός, εκείνος δ δυστυχισμένος Ζαλαμόρ, που πέθανε στά κάτεργα, δέν θα μπόρεσε να νοι-ώση τη χαρά της ήθικής και κοινωνικής άπο-καταστάσεως.

Πριν άπάντηση ο Μάκ, ο Καρλάυλ έπενέβη και έλεε στον Εισαγγελέα:

— Άν έπιτρέπη ή Έξοχότης σας, ο Ύψη-λότετος Μαχαργιάς Γκάντυ Ταμπέρ θα ήθε-λε να μιλήση λίγα λεπτά μαζί σας.

— Μά βεβαίως! άπάντησε ζωηρά ο γέρος δικαστικός. Είσαποιήστε τον ότι τόν περιμένω.

Την ίδια στιγμή, ένας κλητήρας τού έφερε ένα μπλιέτο. Έκείνος τδ διάβασε και διάεαξε:

— Νά περάση μέσα ο κύριος. Και να μη μάς ένοχλήσ η κανέλι!

Έπείτα από μερικά δευτερόλεπτα, έμφανί-σθηκε στην πόρτα ο Γκάντυ Ταμπέρ, ο Μα-χαργιάς ο Κρίσιος, ντυμένος με την Ιδιόρ-ρυθμη Ινδική του φορεσιά.

Άγγισε με τδ δέξί του χέρι τδ μέτωπό του και όποκλήθηκε βαθεία. Ο Εισαγγελέας τόν πλησίασε γρήγορα, λέγοντάς του εύγενικά:

— Περάστε, Ύψηλότετε! Θεωρώτε ότι τδ γραφείο μου έινε δικό σας, σό τδ σπτι σας.

Ο Γκάντυ έσφιξε τδ χέρι τών δυο φίλων του. Μετά τις πρώτες φιλοφρονήσεις, άρχισε ή σοβαρή συζήτηση.

— Τώρα, Έξοχότατε, έπτε ο Γκάντυ, ξερέτε πιά όλα τα γεγονότα. Με τις άποδείξεις που συνοδεύουν τις άποκαλύψεις, δέν μένει πιά στδ Δικαιοσύνη, παρά να ένεργήση!

Ο Εισαγγελέας κούνησε τδ κεφάλι του κα-ταφατικά.

— Ζήτησα άκρόασι άπό σας γιά να έπιτύχω ένα έξαιρετικό προνόμιον, πρόσθεσε ο Μαχαρ-γιάς. Καθώς καταλαβαίνετε, έχω με κάνω-με με μια δύναμι άναμφισβήτητη. Άν τώρα αύ-τή ή δύναμις, αυτή ή τέλεια όργάνωσις, βρι-σκειται στδ σημειον να καταρρεύση, σε ποιόν τδ όφειλει ή κοινωνία;

— Σε σας, Ύψηλότετε! άπάντησε ο Εί-σαγγελέας.

— Φαντασθήτε πόσο όδυνηρό θα ήταν αν ο άξιοθαύματος αυτός άγών έπηγαίνε χαμένος. Έξηγουμαι! Οι άστυνομίες όλου τού κόσμου έχουν ένα κλασσικό σύστημα ένεργείας, άπό τδ όποιο δέν άπομακρύνονται ποτέ. Και τδ άπο-τέλεσμα έινε... ότι μια καταπληκτική έγκλημα-τική όργάνωσις μπόρουσε να όργιάξη έλευθε-ρα έπί τόσα χρόνια, κοροϊδεύοντας κάθε προ-σπάθεια καταπολεμηώσεως της!

— Είσαβε πολύ άούτηρος γιά τούς άστυνο-μικούς! παρατήρησε ο Εισαγγελέας, χαμογελών-τας.

— Έχω λόγους να είμαι, Έξοχότατε! Θά πεισθήτε σε λίγο...

»Έξητσα λοιπόν να σας μιλήσω, γιάτι θέ-λω να μη παρεμποδίσουν και ματαιώσουν τδ έργον μου οι άνώφελοι τύποι. Δέν πρέπει να με σταμάτηση ή μυχλιασμένη γραφειοκρατία.

Αυτό άκριβώς δίνει συχνά τδ χέρια της Δικαιο-σύνης: Ένας έγκληματίας μπόρει να φύγη μ' ένα όποιοδήποτε αεροπλάνο, γιά να σωθή. Ήρην όμωσ ένας τολμηρός και έξυπνος άπεισταλμένος σας μπόρεση να τόν κυνήγησι, ενδέχεται ν' ά-σπρίσουν τα μαλλιά του!

Ο γέρος δικαστικός κούνησε θλιβερά τδ κε-φάλι του:

— Λοιπόν, Έξοχότατε, τί άκριβώς έπιθυ-μείτε; ρώτησε;

— Νά μου δώσετε άπόλυτην έλευθερία έ-νεργείας, γιά να σας παραδώσω τούς ένοχους που σας κατηγορείται.

Ο Μάκ και ο Καρλάυλ άπλωσαν τδ χέρια τους στον φίλο τους. Έκείνος τδ έσφιξε σαν γιά να πάρη περισσότερη δύναμι. Έπειτα πε-ριμεναν, άμυητοι και οι τρεις.

Ο Εισαγγελέας είχε βυσιθί σε σκέψεις... Σήκωσε τδ μάτι του και κύταξε γιά πολύ την άούτηρη φυσιογνωμία τού Γκάντυ.

— Μά ποιος είσαβε σεις; μουρμούρισε.

Διασταυρώνοντας βαρρετά τδ βλέμμα του με τδ δικό του, ο Μαχαργιάς έπρόφερε, ήρεμα και τολμηρά:

— Μ' έλεγαν άλλωτε Ζαλαμόρ, όταν έξο-σα.

Οι τρεις άλλοι έμειναν σαν κεραυνόπληκτοι. Ο Μάκ και ο Καρλάυλ δέν περιμεναν ποτέ τέ-τοια άποκάλυψι. Ο δικαστικός, σβήγγοντας νευρικά τδ χέρια της πολυθρόνας του, άνα-πνεε με δυσκολία.

— ...Έπειτα όμωσ πέθανε! συνέχισε ο Γκάν-τυ. Πέθανε στδ Χαμένο Νησί, σε μια καταρ-ρευσι των άνθρακωρυχείων. Τδ πιστοποιεί μια κανονική ληξιαρχική πράξις.

Με πόση έφρωνεία προφερε τις τελευταίες λέξεις!...

— Μά μέρα, συνέχισε, μέσα από ένα παρ-θένο δάσος τών Ινδιών, έμφανίσθηκε στόν κό-σμο ένας Μαχαργιάς, άπογονος τών Ταμπέρ, τών Μεγάλων Ιερέων που μπόρουσαν να έπι-κοινωνούν με τδ Ύπερπέραν. Και σε μια ώρα θρησκευτικής έκστάσεως, ο πρίγκηπας αυτός ά-κουσε την Θεά να τόν διατάζει: «Άφρησε τη χώρα σου! Ένα σκετεινό πεπρωμένο βαρ-βανεί σ' όλη την Άνθρωπότητα! Ένα άβάω θδ θα ξεψύχρησε στδ Χαμένο Νησί. Ήγαναι να ά-σκακωθής, να νικήσης να τμωρήσής!»

»Νά γιάτι, Έξοχότατε, βρίσκεται έμπρός σας ο Μαχαργιάς Γκάντυ Ταμπέρ.

Σάν να ήθελε να πεισθή καλύτερα, ο Εισαγ-γελέας ρώτησε:

— Έινε λοιπόν βέβαιος ο θάνατος τού κατα-δικω Ζαλαμόρ;

— Δέν έχετε παρά να ζητήσετε στδ Άρ-χείον τόν φακέλλο του. Θά βρήτε μέσα την λη-ξιαρχική πράξι τού θανάτου του... Και έπει-τά δέν έχετε παρά να τηλεφωνήσετε στην άγ-γλική πρεσβεία, γιά να μάθετε ποιος έινε ο πρίγκηψ Ταμπέρ.

Ο γέρος άνασήκωσε τούς ώμους του άνυπό-μονα και ρώτησε:

— Τι άκριβώς θέλετε, Ύψηλότετε;

— Είκοσι διαλεκτί άστυνομικοί, όλοι με μο-τασκέτες, ώπλισμένοι με αυτόματα πιστόλια άκριβείας, δέν περιμένουν στην αλήη τού Δι-καστικού μεγάρου μια διαταγή, έιτε συνθημα-τική τηλεφωνική, έιτε διά μέσου τού φίλου μου Μάκ Λήν. Η διαταγή αυτή θα τούς καλή εκεί όπου πρέπει.

»Έξ άλλου, μου χρειάζονται τέσσερα άσυμ-πληρώτα εντάλματα συλλήψεως. Και, άβριο τδ βράδυ, ή Αφάλεια τών Παρισίων θα μπόρη να καυχήρη ότι δέχθηκε έπί τέλους την μεγα-λύτερη έγκληματική όργάνωσις και ότι συνέ-λαβε τόν άρχηγό της!

— Μά ή έπιτυχία θα έινε δική σας... παρα-τήρησε ο Εισαγγελέας.

— Όχι, όχι! Έγώ δέν πρέπει να έμφανί-σθω καθόλου. Δέν έπιτρέπεται σ' ένα Μαχαρ-γιά με δεικνή καταγωγή να μεταβάλλεται σε ντέτεκτιβ!

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

Ίδιοκτησία
Κ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ & ΣΙΑ

Γραφεία: Όδός Σανταρόζα 5
Τηλέφωνο: 29.967

ΕΤΟΣ Ε' ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 241

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ — μιάς γάτας

Όταν άρχίζουν να σας άφη-γούνται την ιστορία μιάς γάτας, μην έχετε άμφιβολίες ως προς την έποχή όπου ή ιστορία αυτή δια-δραματίζεται. Ιανουάριος πρέπει να έινε. Ο Ιανουάριος έινε ο μήνας τού έρωτικού της όργα-σμού. Δέν ύπαρχε δε άξιόλογη Ι-στορία, έιτε γι' άνθρώπους, έιτε γιά ζώα πρόκειται, χωρίς κάποια έρωτική περιπέτεια.

Στόν Ιανουάριο έινε άναγκα-στικά τοποθετημένη και ή ιστο-ρία μας.

Ποιόι μουσικοί ποιητοί είδαπο-ούν τδ υπέρφωνα αυτά ζώα, ότι έόμηνε ή περίοδος τού έρωτικού των άναδρασμού; Άνεξιχνίαστα τδ μυστήρια της φύσεως. Με δύ-ναμι άκατανίκητη έπιβάλλει τις θέλησεις της γιά την έξυμνηρήσι τδ σκοπών της. Άσκητική τους άλλως; μήνες τού έτους ή γάτα, έινε άσυγκράτητη όταν ή άόρατη μπαγκέτα που κυβερνήσ κάθε ζω-ντή ύπαρχε την όδηγη στδ όρο-μο τού καθήκοντός της. Δέν την πιάνετι τότε. Τδ ριγμένο αλα-πλάσμα που βρίσκει άφάτη ήδη-νή όταν έσκαπνέται άντίκρυ στη φωτιά και περιφρονεί κι' αυτή την Ικανοποίησι τού λαρυγγια έμπρός στη χαρά της θαλαπώρης, έγκα-ταλείπει χωρίς διαταγμό τδ τά-κι σας και έκτίθεται στους παγε-ρούς άνέμους τού Ιανουαρίου γιά να πειθαρχήσι στις έντολές τού ένστικτού της.

Με πόση διακριτικότητα και με πόση εύπρεπεια... Λίγοι άνθρωποι μπόρουν να σας πουν ότι παρ-έστησαν μαρτυρές της ανταλλαγής τών θεωσιών δυο γάτων. Έδω, θοητάσι θαυμάσια τις στιγμές αυ-τές που έκτελούν την άποστολή τους και άρνούνται έπιμονα να γι-νουν δημόσιο θέαμα. Οι στέγες των οικοδομών έινε ή θέσις που προτιμούν γιά τις συαντήσεις τους. Περιμένουν τη νύχτα γιά ν' άναρριχηθών, κι' όταν φθά-σουν στδ άκρότατα σημεία έκπέμ-πουν προσκλητήρια στους περιό-κους. Όσοι μνηστήρες προσελ-θετε. Νά προσέλθουν οι πολλοί, γιά να εκλέξουν τόν ένα, τόν κα-λύτερο, εκείνον που κρίνουν πε-ρισσότερο κατάλληλο γιά τδ ύψη-λό έργο της διακρίσεως τού εί-δους των.

Ύποσθηκα όμωσ να σας διη-γηθώ την ιστορία μιάς γάτας. Λευκή γάτα άσιατικής καταγω-γής, που διατηρούσε όλη τη να-χέλεια της μακρινής της πατρί-δας. Άρσεία μέσα στην παχεια γούνα της, με τδ πράσινα της μάτια, με τδ έλαφρό, αλλά κι' έμβλητικό θαδισμα της κοκέτας, πού έχει συνείδησι της καλλο-νής της, με την έκφρασι της πε-ρίφρησήςως προς τ' άνθρώπινα. Σοβαρή όπως όλα τα ζώα, άξιο-πρεπής όπως όλοι οι όμογενείς της, άπαξείωσε ν' άνταποκρίνη-σσις θαπειές τών ένόικων που την φιλοξενούσαν και όυτε καν άπαν. Τούσε όταν την καλούσαν με τδ όνομα Λουλού που βέλησαν ν' της έπιβάλλω.

Τδ έπιπέδιο που σας άναφέ-ρω, χρονολογείται άπό τόν περσ-σιόμο γεωδών. Ήταν—θά εύχό-μουν να τδ είχατε έχασάκι ή έ-ποχή που γάτες και σκυλίοι με-τουσιώνονταν σε σφάγια και έβρα-ζαν στις χύτρες των κρεοφάγων. Βιάζομαι να σας καθουχάσω.

Οχι, δέν γνώρισε ή Λουλού τόν δια-σφάγις θάνατο. Έιτε γιάτι έ-πεβλήθη με την όμορφιά της έ-ιτε γιάτι ήταν άγρυπνη ή φιλανεί-του κύριό της, διατηρήσε τη ζωή της και θά την διατηρούσε άκό-μα αν τδ έρωτικό πάθος δέν διέ-

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΑΘΗΝΑΙ 31 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1943

ΚΟΤΤΕ ΤΟ ΝΗΜΑ ΤΩΝ ΗΜΕΡΩΝ ΤΗΣ.

Δώδεκα μήνες άπό τότε. Ό γόγης κατοικούσε στδ άπέναντι ά-κριβώς διαμερίσμα. Μέσα στά πλαίσια της εύπρεπείας οι σέ-σεις των, περιωρίζονταν στην άν-ταλλαγή έλεμμάτων άπό τα πα-ραθύρα, ως την ήμερα που τδ ή-μερολόγιο έσημείωσε Ιανουάριο. Άπό τη στιγμή άκείνη μου διε-φύγε ο έλεγχος των πράξεών της Λουλούς. Γίγαμα πρωτοφανές. Μια όλοκληρη νύχτα άπουσίασε, κι' ό-ταν έσπετρεψε τδ πρωί, γτροπια-σμένη με τδ κεφάλι σκυμμένο, στασιέκε στδ κατώφλι της εξώ-πορείας και της χρειασθήκατο θερ-μές προσκλησεις γιά να προχώ-ρηση στδ εσωτερικό. Ήταν ο πρώτος Ιανουάριος τού είδω της και θεώρησα χρεος μου να την έναρτήσω και συγχρόνως να την καταστήσω προσεκτική στις συνα-ναστροφές της. Άκούε με συστολή άλλα και γεμάτη ευαμοιμία. Ήναρ-πιασμένη κι' εύτυχη. Σπινθηρο-βόλουσαν τα μαλλιά της, έοτιάζε-το τριχώμα της και άυπομονού-σε, άνοητομούσε να δούσ ο ήλιος γιά να ζανταρή τδ όρομο της στεγής, που ήταν και ο όρόμωσ τού παραδείσου της. Άντι τών γαμηλιών όμωσ έμπασιριών κραυ-γες σούνης άντηχησαν όλη τη νύ-χτα. Άργιόμενοι οι γειτονές ε-ργάζαν τα κεφάλια στά παραθύ-ρα γιά να έπιβάλλουν σιγή στδ ζωο. Άλλά ο θρήνος συνεχιστή-κε ως τη χαρ αυγή. Η Λουλού της ήμέρας έκείνης δέν ήταν η Λουλού της προτεράας. Συκμμέ-νο και τότε είχε τδ κεφάλι, άλ-λά δέν ήταν ή ντροπή. Ήταν ο πονος. Άρνήθηκε την ισοφή, άρ-νήθηκε τη θάπεια. Με τδ πούδα άκουμπισμένα στδ τζάμι, είχε καρφωμένο τδ θέλημα στδ άντι-κρύνό παράθυρο και περιμενε την έμφανισι τού νυμφίου. Δέν την είχε συνήθεισι στην άναμονή. Μη-πως ο κορος; Μήπως ή έγκατα-λείψις; Μήπως ή πρόωρη άτι-στία;

Συμμερίσθηκα τις άνησυχίες της Λουλούς και πλώ άπό τδ κλειστό παράθυρο ήπρα τδ θάρ-ρος να ζητήσω άπό τούς οικείους τού μνηστήρα έξηγήσι γιά την ά-κατανοήτη συμπεριφορά του. Με νεύματα ζητήσαν οι έξηγήσεις, με νεύματα δόθηκε ή άπάντησις.

Απάντησις φοβερή. Άλλοίμονο, δέν ύπηρεη πιά στή ζωή ο νεο-νυμφος. Έξαφανίσθηκε την έπο-μένη τών γαμών. Και ή κυρία που έδινε τις πληροφορίες, μου άποκάλυψε με μια της χειρονομία ότι ο σύζυγος της Λουλούς δε-χόθηκε τη μοχαιρά των πρακτό-ρων της μαύρης άγοράς.

Νά καταλάβε άρα γε ή Λου-λού τόν γλωσσα τών νευματών; Δέν έξρω. Ένα έινε τδ βέβαιον: ότι άπό την στιγμή άκείνη άρχί-ζει ή περίοδος της καταρρέσεως της. Με δυσκολία πλησίαζε την τροφή, παρατήθηκε άπό τδ πα-χνιδί της κουβαρίστρας, άδιαφο-ρησε γιά τούς ποικίλους σφής ήυχο στδ κλουβί τού να κανονί-δεν άνοιξε τδ στόμα σε νιαούρι-σμα, και μετά τρεις μήνες, ίσχυη μαρμαρινή με άραιό τδ τριχώμα, τδ φάσμα της παλαιάς Λουλάς ά-κολούθησε στον τάφο τόν πρώτο και τόν τελευταίο έρωστί της.

Μην κουράζεσθε να θρήπε και στδ δικό μου γενοσ πολλά τέτοια δειγμάτα άγάπης. Δέν θα τδ συ-ναντήσετε παρά στις σεάδες πα-ληγιών μυθιστορημάτων. Η ιστορία όμωσ τού γατού μου παλμό μυθι-στορημα δέν έινε. Έινε τδ πρω-σάτο ήμερολόγιο μιας ζωής που βυσιάζθηκε στον έωμο τού έρωτα.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

■ ■

ΕΝΑ ΔΙΣΤΙΧΟ

Φόσθησε άέρα δυνατό και πάρε της τδ έλδο. Νά έδω τόν άσπρη της λαίμα και να πεθάνω θέλω.

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ

Υπό Γ. ΘΙΣΒΙΟΥ

Πολλών ειδών φαγώσιμα κρυμμένα μέχρι τώρα, όπως πολλάκις έγραφα, έδήγκανε στά πόρα. παρόδια, ψάρια, λάχανα και τρόφιμα παρόμοια την άγορά κατέκλυσαν και πλείστα πεζοδρόμια.

Έκτεθειμένα βρίσκονται στους δρόμους, όπως όπως και μεταξύ τούς συζητούν και φλυαρούν άσκόπως. Μιλούν κι' έκθέτουν άφειδώς τδ μυστικά τους όλα και διαρκώς πρωτοστατεί μια «γλώσσα» κουτομυόλια.

Μια παλαμίδα, πρώτη αυτή, λεπτομερώς έκθέτει, που πήγε και πώς πέρασε αυτά τα δύο έτη. Έγώ, τούς λέει, δέν ένοιωσα ούδέποτε τη λύπη και τόν καιρό τόν πέρασά, χωρίς μελαγχολίες κι' αν τύχαινε καμιά φορά, τδ χρέμα να μου λείπη, σαν...άοιδοσ εφρόντιζα να δίνω...συναυλίες!

Δυο...μαυρομάτια δειλά, τδ πλθός άντικρύζουν κι' άπ' την πολλή συγκίνησι τού αλθόρμητα δακρύζον. Ραγίζουν οι καρδούλες τους και γίνονται κομμάτια και πλημμυρίζουν δάκρυα τδ δυο τους...μαύρα μάτια!

Συγχρόνως ένα κρόμμυον, κρεμμύδι μ' άλλα λόγια ως Δόν-Ζουάν τούλάχιστον στή μέση έξηπδα και θλεπόντας τδ δάκρυα να πέφτουν κομπολόγια θαρρεί πως...δάκρυσαν γι' αυτό κι' άμέσως τραγουδά: «Ματάκια θλιμμένα, ματάκια κλαμμένα γιά...μένα γιά μένα, γιά μένα...»

Κατόπιν μίλησε ο χαλβάς, —χαλβάς



Το άστρο

(Σε μία συνοικιακή ταβερνίτσα λίγο μετά τις δέκα. Κόσμος έλαχυστός. Τα γκαρσόνια υατάζουσε δίπλα σε μία πιπιέλλα μακαρμπονία που περιμένονε να ταϊσώ πελάτες. Σ' ένα γωνιακό τραπέζι, 'Εκείνη κι 'Εκείνος τελειώνουνε μία μουσκάλα κρασί. 'Εκείνη μόλις βράχει τα χείλια της. 'Εκείνος αδειάζει τα ποτήρια μονορροφεί).

'Εκείνος (με μάτια που λαμπρύνουν από έρωτα κι' από οινόπνευμα).—'Ωστε, δέ μ' αγαπάς;... 'Εκείνη (συγκρατημένα).—Πολύ...

'Εκείνος.—Μέ τον τρόπο σου όμως έ;...

'Εκείνη.—Δέν ξέρω τι έννοιζε με τον τρόπο μου. Πάντως, σ' αγαπάω... Είσαι ίσως ο καλύτερος φίλος μου, ο άνθρωπος που βρίσκομαι μαζί του τις περισσότερες ώρες κάθε μέρα... Δέν είναι έτσι;

'Εκείνος (με σφιγμένα δόντια).

—'Ετσι είναι... Αυτό όμως, δέν μπορεί, βέβαια, να ονομασθί έρωας...

'Εκείνη.— Ποιάς σου είπε τέτοιο πράγμα;...

'Εκείνος.—Κι' ούτε θά μ' αγαπήσει;... ποτέ...

'Εκείνη.—'Ερωτα;...

'Εκείνος.—Ναι...

'Εκείνη.— Μπορεί ναί, μπορεί όχι. Όλα γίνονται. Δέν είμαι μάλιστα...

'Εκείνος (της πιάνει το χέρι ζεστό).— Σ' ευχαριστώ...

'Εκείνη (απομακρύνει το χέρι της, ήσυχα).— Τιποτα... Γιατί όμως μ' ευχαριστείς;

'Εκείνος.—Γιατί διαφέρεις απ' όλες τις άλλες γυναίκες του κόσμου. Έσύ δέν είσαι θηλυκό, είσαι άστρο... Σέ φάγω στή γή, σάν ήλιος, και σε βρίσκω μόνο άμα κοιτάξω ψηλά, άναμεσα στην 'Ανδρομέδα και στο νεφέλωμα του Γαλαξία... Γι' αυτό ξελαίμαζομαι και θαπαίνουμαι με το κοττάγιά σου... Δέν είσαι φτηνή πλάσμα της ζωής, του πλανήτη αυτού, κολλημένο άπάνω στο έδαφος άπ' τον νόμο της έλξεως. Εί-

σαι άστρο έπουράνιο ήμα, και διαγράφεις αδιάφορα την τροχιά σου, μακριά απ' τη φτώχεια γή και τις μικρότητες της... 'Η απόστασις που μάς χωρίζει είναι λίγισσος. Ίσως πεντε, ίσως δέκα, ίσως και περισσότερα ακόμα χρόνια φωτός...

'Εκείνη (άρκετά κολακευμένη).—'Ωστε, είμαι άστρο; 'Εκείνος.—Πρώτου μεγέθους! 'Εκείνη.—'Εχεις δη ποτέ άστρα να κατακυλιάνε μέσα σε μία αθηναϊκή ταβέρνα για να πιούνε κοκκινέλι;

'Εκείνος.— Και ποιός σου είπε ότι βρίσκεσαι έδώ αυτή τη στιγμή;... 'Εδώ, κοντά μου, σ' αυτό λυγρισμένο τραπέζι, θρίσκειται μόνο ή ανταγεία σου, ή φωτοβολία σου... 'Ο 'Εσπερος μπορεί ώραιότατα ν' αντιφύγισή τις άκτινες του μέσα σ' ακάθαρτα νερά ενός ρείθρου. Παύει γι' αυτό να είναι ο 'Εσπερος του ούρανού;... 'Ετσι και σύ. Στέλνεις τις άκτινες σου αδιάφορα στή γή, κι όποιος τις χαρή, για πολύ για λίγο, μένει κατατάληκτος κι' έκστατικός. Έσύ όμως, είσαι ψηλά, πολύ ψηλά, στον ούρανό, στο άπειρο... Πώς να σε φτάσω; Πώς να σε χαρώ;... Είσαι άστρο...

'Εκείνη (σπκάνεται).— Είν' άργά...

'Εκείνος (έντελώς μεθυμένος).—Γυρίζεις στον ούρανό;

'Εκείνη.—Όχι, στο σπίτι...Είνε ένιά, και θά φάω άπ' το μπαμπα καμμία κατσάδα!

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ για τον ένωισμό

ΧΟΚΝΟΥ: Μπορεί το έγώ να είναι μισή, είναι όμως και άνα. πόφευκτο. Πόση ύποκρισία δέν υπάρχει μέσα σ' έκείνο τον πληθυντικό, τον όποιον μεταχειρίζονται συνηθώς μερικοί προκειμένου να μιλήσουν για τον έαυτό τους.

Ζ. Μ. ΑΡΝΥ: Δέν υπάρχει τα, ρά μόνο ο ένωισμός. Χάρη σ' αυτόν διατηρείται ο άνθρωπος, όπως το κρέας μέσα στον πάγο.

ΒΟΛΤΑΙΡΟΣ: Δέν είναι κανείς καλός για τίποτε άν δέν είναι καλός για τον έαυτό του.

ΜΟΤΑΙΝΙ: 'Ο ένωισμός δέν παρηγορείται καθόλου μόνος του, άλλ' ούτε και από κανέναν άλλο παρηγορείται.

Α. ΜΑΡΟΥΑ: Πρέπει να απαλλαγούμε από τον κινώας έννοου, μόνο σκότα απ' τη χήλεια κι' απ' όλα τα κοινά πάθη και να παραδοθούμε σ' έναν όλη ένωισμό.

ΛΑΠΡΑΝΤ: 'Αν θελήσετε να ευτυχίσετε μόνος δέν θά ευτυχίσετε ποτέ.

Ρ. ΤΑΓΚΟΡ: Πιστεύοντας μόνο στο έγώ μας, κλεινόμαστε σπών έαυτό μας, πράγμα που είναι για μās ή δυστυχία και ή άπόγνωση.

Η ΑΣΘΕΝΕΙΑ ΤΟΥ ΥΠΝΟΥ

'Ενας κροκόδειλος, που ζή κλεισμένος στο ένδρομό της Νέας 'Υόρκης, έχει γίνει άντικείμενο έξαιρετικών περιποιήσεων και φροντίδων έκ μέρους των Ιατρών. 'Ο λόγος είναι ότι οι Ιατροί άνεκαλύψαν ότι ο κροκόδειλος αυτός φέρει στον οργανισμό του το μικρόβιο της ασθένειας του ύπνου. Πώς και γιατί άγνώστον. Το μόνο βέβαιον είναι ότι ο οργανισμός έρχεται σ' ένα βαθμιαίο έργαστήριο καλλιέργειας του μικρού όιου της ασθένειας του ύπνου. Γι' αυτό ο πολιτικός από έπισημονική άπόφωας κροκόδειλος αυτός προκειται να μεταφερθεί στο ινστιτούτο των τροπικών ασθενειών του 'Αγίου Φραγκίσκου, στα τέλειότατα έργαστήρια του όποιου θά γίνουν πειράματα πρός κατασκευή όρου, με τον όποιον θά καταστή δυνατόν να καταπολεμηθή ή τρομερή ασθένεια του ύπνου που τόσην θρασύ προκαλεί στις τροπικές χώρες. 'Ηδη από το άμα του κροκόδειλου αυτού, το όποιο φέρει το μικρόβιο της ασθένειας κατασκευάσθηκε ένα έμβόλιο διά του όποιου μετέδθη ή ασθένεια σε δύο άλλους μικρούς κροκόδειλους. 'Ο ένας άπ' αυτούς άπέθανε ήδη, του άλλου δέ έξεταιξεται το μολυσμένο πλύν αιμα. Κατόπιν αυτού ο κροκόδειλος της Νέας 'Υόρκης μπορεί να πάρη τον τίτλο του ευνόητου της ανθρωπότητας, άν έκ της περιέργου (ίσως) του όργανισμού του μπορέση ή έπιστημη ή καταπολεμήση την τρομερή ασθένεια.

Είπε ή Σουσου άποφθεγματικώς και του έστρεψε τις πλάτες. 'Αλλά ο Παναγιώτης δέν ένδινε ποτέ προσοχήν στις φιλοσοφικές άπόψεις της Σουσους και έκύτταζε την ουσία:

— Όπως σου είπα.
— Όπως μου είπες.
— Άντίο.
— 'Ρε θουάρ, Παναγιώτη. Και 'Ηταν κάκο φάγαγας ο Παναγιώτης. Και τον περασμένο χρόνο, ίδιος τον περασμένο χειμώνα, υπέφερε πολύ. Είχε χάσει πολλά κιλά και έγινε αγνώριστος. 'Επ' αυτό, άλλως τε, πάντα του έκανε παρατηρήσεις ή Σουσου. Δέν ήθελε να τον βλέπη άδύνατον σε τέτοιο σημείο, ώστε να τον νομίζει ο κόσμος πεινασμένο. Του κάκου διεμαρτύρητο ο Παναγιώτης.

— Άσε με στο χάλι μου, μωρή Σουσου! Δέ φτάνει πού έρρεφα στα πόδια μου άπ' τους όδρους, έχω και σένα από πάνω μου με τις παλάδες σου.

— Άδυνατίζεις!

— Και βέβαια.

— Ντροπή σου.

— Κύριε έλέησον!... Στο κάτω - κάτω έγώ άδυνατίζω, μωρή Σουσου. Τι σε νοιάζει εμένα;

— 'Εμένα δέν με νοιάζει; Πού έξευτελίζεις το όνομά μου με τη άδυναμία σου; Και να σε θάξουν με τα κόκκαλά σου πεταμένα και να λένε πως ή μαντάμ Σουσου έχει σύζυγον πειναλέον!

Είς άπόνυνων τον έφερε τον Παναγιώτη.

— Μωρή γυναίκα έλα σ'α καλά σου! Άσε με στο χάλι μου! Άσε τις παλάδες.

'Εδώ πέρα κοντεύω να τα τινάξω κι' έσύ μου λές τι θά λέρ ο κόσμος;

Τέτοιου είδους συγχρούσεις είχαν επί μακρό χρονικό διάστημα. Ευτυχώς πού ή κατάσταση έφταζε λιγάκι και ο Παναγιώτης άρχισε να συνέρχεται. Και όσο εύρισκε τώρα έτρωγε. 'Από τον καιρό μάλιστα, πού άνοιξε το φαρμάκιο δέ έρριψε με τα μούτρα στο φάρι και δέν έκόρταινε.

'Εκείνο το μεσημέρι ήθελε να περιποιηθί και κάποιο φίλο του γιατρό. Γι' αυτό διάλεξε το καλύτερο φάρι και είπε στην Σουσου να θάλη όλη την μαγειρική τέχνη της.

— Γιατρέ, θά μου κάνη εύχαριστοί να φάμε σήμερα στο σπίτι. Έχω ώραίο φάρι και ή γυναίκα μου θά εύχαρισθίη πολύ



Ο άπατεών

— Άκούσε, Σουσου.

— 'Ρμίλει.

— Αυτό το κεφαλόπουλο θέλω να το κάνης δραστό. Θα ρίξω μέσα και πατάτες να γίνη έν τάξει. Είναι τρακόσα δράμια. 'Ε πήρα και μία όκα ρετοίνα, να φάμε τ'ε μεσημέρι καλά.

— Μάλιστα.

— Μ' έννόησες;

— Σε έννόησα, Παναγιώτη. Δέν έχεις τίποτε άλλο στο μυαλό σου από το φαγητό. Το κεφαλόπουλό σου θά γίνη όπως το έπιθυμώ. Είσαι λιμάρης και λυπούμαι ότι αυτό το ιδιαίτερον χαρακτηριστικόν της πτώχειας δέν μπορείς να το άποβάλης από πάνω σου.

— Τέλος πάντων.

— 'Η λίμα κάκο πράγμα, Παναγιώτη. Τι κατάλαβαν όσοι έρριχθηκαν με τα μούτρα στο φαγητό και έξευτελίσθηκαν; Είδα ανθρώπους να σκοτώνονται διά μία όκα φασόλια και αυτό θά μείνη το αϊώνιον αίος μας. Μποστός ές ένα πιάτο φαγητό λημονούμε τα πάντα.

Είπε ή Σουσου άποφθεγματικώς και του έστρεψε τις πλάτες. 'Αλλά ο Παναγιώτης δέν ένδινε ποτέ προσοχήν στις φιλοσοφικές άπόψεις της Σουσους και έκύτταζε την ουσία:

— Όπως σου είπα.
— Όπως μου είπες.
— Άντίο.
— 'Ρε θουάρ, Παναγιώτη. Και 'Ηταν κάκο φάγαγας ο Παναγιώτης. Και τον περασμένο χρόνο, ίδιος τον περασμένο χειμώνα, υπέφερε πολύ. Είχε χάσει πολλά κιλά και έγινε αγνώριστος. 'Επ' αυτό, άλλως τε, πάντα του έκανε παρατηρήσεις ή Σουσου. Δέν ήθελε να τον βλέπη άδύνατον σε τέτοιο σημείο, ώστε να τον νομίζει ο κόσμος πεινασμένο. Του κάκου διεμαρτύρητο ο Παναγιώτης.

— Άσε με στο χάλι μου, μωρή Σουσου! Δέ φτάνει πού έρρεφα στα πόδια μου άπ' τους όδρους, έχω και σένα από πάνω μου με τις παλάδες σου.

— Άδυνατίζεις!

— Και βέβαια.

— Ντροπή σου.

— Κύριε έλέησον!... Στο κάτω - κάτω έγώ άδυνατίζω, μωρή Σουσου. Τι σε νοιάζει εμένα;

— 'Εμένα δέν με νοιάζει; Πού έξευτελίζεις το όνομά μου με τη άδυναμία σου; Και να σε θάξουν με τα κόκκαλά σου πεταμένα και να λένε πως ή μαντάμ Σουσου έχει σύζυγον πειναλέον!

Είς άπόνυνων τον έφερε τον Παναγιώτη.

— Μωρή γυναίκα έλα σ'α καλά σου! Άσε με στο χάλι μου! Άσε τις παλάδες.

'Εδώ πέρα κοντεύω να τα τινάξω κι' έσύ μου λές τι θά λέρ ο κόσμος;

Τέτοιου είδους συγχρούσεις είχαν επί μακρό χρονικό διάστημα. Ευτυχώς πού ή κατάσταση έφταζε λιγάκι και ο Παναγιώτης άρχισε να συνέρχεται. Και όσο εύρισκε τώρα έτρωγε. 'Από τον καιρό μάλιστα, πού άνοιξε το φαρμάκιο δέ έρριψε με τα μούτρα στο φάρι και δέν έκόρταινε.

'Εκείνο το μεσημέρι ήθελε να περιποιηθί και κάποιο φίλο του γιατρό. Γι' αυτό διάλεξε το καλύτερο φάρι και είπε στην Σουσου να θάλη όλη την μαγειρική τέχνη της.

— Γιατρέ, θά μου κάνη εύχαριστοί να φάμε σήμερα στο σπίτι. Έχω ώραίο φάρι και ή γυναίκα μου θά εύχαρισθίη πολύ

να σε δρ.

'Ο γιατρός ήταν ένας άγαθός άνθρωπος πού για να μη χαλάση την καρδιά του Παναγιώτη, έδέχθηκε προθύμως. Τον καλό καιρό τον έπεριποιόταν πάντα ο Παναγιώτης και ως αντάλλαγμα ο γιατρός του προσέφερε τις υπηρεσίες του.

— Τι φάρι έχεις;

— Κεφαλόπουλο, γιατρέ.

— 'Ραία. Και μ' άρέσει πολύ. Να τηλεφωνήσω λοιπόν στο σπίτι ότι δέν θά πάω και να φάμε εύχαρίστως μαζί.

— 'Ετσι ξεκίνησαν οι δύο τους για το σπίτι. 'Εν τ'ό μεταξύ στον Βουβούλα όμως συνέβη κάτι άλλο. Στις ένδεκα και μισή έκτύπησε ή πόρτα και ένεφανίσθη ένας περίεργος τύπος. Εύνεγενέστος, συμπαθής και μάλλον καλοντυμένος.

— 'Η μαντάμ Σουσου;

— Αυτοπροσώπως.

— Κυρία μου, μ' έστειλε σε σās ή Κ. Κιτομήτρου και μου είπε να με βοηθήσετε. Όλες οι κυρίες της άριστοκρατίας μου δίνουν και μου κάνουν το τραπέζι μία φορά την εβδομάδα. Και ή κυρία Κιτομήτρου είπε ότι έπειδή άνήκετε και σείς στους άριστοκρατικούς κύκλους, άν θέλετε να με βοηθήσετε. Είμαι προστατευόμενος της άριστοκρατίας.

Φυσικά ο θαυμασμός αυτός κύριος, ο έμφανιζόμενος ως προστατευόμενος της άριστοκρατίας, ήταν ένας από τους άπατεώνας πού περιφέρονται στα διάφορα όπια. 'Εμαθε για την Σουσου, έλληγοφορήθη για την μεγαλομανία της, έζητσε λεπτομέρειες για τις γνώριμιές και τις λόζες της και ναγόληος έπληνε να κάνει την δουλειά του. Μόλις άκουσε ή Σουσου ότι ήταν προστατευόμενος της άριστοκρατίας, έδειξε προθυμία να τον αναλάβη υπό την προστασίαν της:

— Τι κάνει το Κολωνάκι;

— Καλά, μαντάμ.

— Σας ένιοχούε;

— Δόξα σοι ο θεός, μαντάμ. 'Η άριστοκρατία έχει... άριστοκρατικά αίσθηματά και χάρις σ' αυτήν μπορώ κι' έγώ να ζω. Ά όποτε τι μου προσφέρουν οι κυρίες της άριστοκρατίας δέν θά το πιστέψετε.

— 'Η Σουσου έπειράθηκε:

— Σας προσφέρουν πολλά;

— Τού πουλιού το γάλα.

— Δέν φαντάζομαι δας να σās προσφέρουν περισσότερα από μένα. Καθίστε, παρακαλώ, στο τραπέζι να σās περιποιηθί κι' έγώ λιγουλάκι. Παραλόνότι σήμερα συμβάνει να μίν έχω φαγητόν της άρεσκείας μου, ένεκα άπασχολώσεώς μου εις έπίσκεψις, κάτι θα θρεθί...

'Εστρώθηκε ο άπατεών στο τραπέζι. Και ή Σουσου έβγαλε τα δυνατό της να τον καταπλήρη και να του δείξη ότι δέν ύπολειπότην καθόλου από τις άλλες κυρίες της άριστοκρατίας πού τόν είχαν θαρρώσει.

Τού έβγαλε όλόκληρη την πιπιέλλα με φάρι, όλόκληρη την σουπιέρα με το ζουμί, πηγαίνεις πατάτες πού είχε ετοιμάσει και όλόκληρο το ψωμί. 'Ο πειναλός έρριχθηκε με τα μούτρα και έφαγε μέχρι σκαμού. Σε είκοσι λεπτά της ώρας τ'α είχε καθάρισει όλα.

— 'Εφάγατε;

— Δόξα σοι ο θεός, μαντάμ.

— Δέν είναι ανάγκη να πíte εκεί εις το Κολωνάκι λεπτομέρειες φαγητού και ποσότητας. Πρακτικό άν σās έρωτησουν, λέτε. Προσωπικός δέν πρόκειται να με πειράξη.

Αυτό ήταν μία συγκαλυμμένη ύποστασις να τ'α πη στο Κολωνάκι, στις κρύες, πού νομίζουν πως ή μαντάμ Σουσου δέν έχει τον τρόπο της. 'Ο άπατεών, άφου την διαβεβαίωσε ότι θά τ'α πη όλα και θά προσέθερ μάλιστα μερικά φαγητά, έκανε δέκα ύποκλίσεις, έξέφρασε πηνύτητα φορές την θουαμισμό του για την άριστοκρατική συμπεριφορά της πυργοδεσποινίας του Βούθουλα και έφυγε κατευθυνόμενος.

'Εννοείται περισσότερο ένδοξιασμένη ήταν ή Σουσου και τον μόνο που δέν σκεπτόταν ήταν ή Παναγιώτης. 'Ιδού όμως ότι σε ένα τέταρτο ένεφανίσθη ο ταλαίηνος σύζυγος, συνδυεμένος άπ' τον γιατρό.

— Είναι έτοιμο, Σουσου;

— Ποιό;

— Το φαγητό. 'Ο γιατρός θά μās κάνει την τιμή να φάη σήμερα μαζί μας. Είναι έτοιμο το φάρι;

'Η Σουσου δέν έχασε την ψυχραιμία της:

— Δυστυχώς περιποιήθηκα ένα πτωχό. 'Ηταν λιγουλάκι πεινασμένος και τ'α έφαγε όλα. 'Ο Ιατρός, ύποθέτω, δέν πρόκειται να μās παρεξηγήση. Άλλως τε το φαγητό είναι λεπτομέρεια και ήμμορει να συζητήσουμε δι' άλλα πράγματα καλύτερα. Καθίστε, γιατρέ.

'Ο γιατρός έμεινε ξερός και ο Παναγιώτης τραβεί ακόμα τα μαλλιά του.

Δ. ΨΑΘΑΣ

Ίστορικά ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Του Μπέρναρ Σόου

'Ο περίφημος 'Ιρλανδός συγγραφέας Μπέρναρ Σόου ήταν κάποτε σ' ένα σαλόνι όπου ένιτο συζητήσεις περί της ελληνικής μύτης. Μία κυρία πού ένώριζε ότι ο Σόου είχε ταξιδεύσει στην 'Ελλάδα, τον ρώτησε:

— Κύριε Σόου, όλες οι γυναίκες της 'Ελλάδας έχουν ελληνική μύτη;

— Βέβαιως, κυρία μου, όλες οι 'Ελληνίδες έχουν ελληνική μύτη.

— Νομίζω ότι είναι πολύμηρο να ύποστηρίζετε ότι όλες άνεαρέτως έχουν ελληνική μύτη, έπέμεινε ή ίδια κυρία.

Και τότε ο Μπέρναρ Σόου με το φουκότερο ύφος της λέει:

— Μά, κυρία μου, γιατί άμφιβάλλετε ότι οι 'Ελληνίδες έχουν όλες ελληνική μύτη; Δέν φαντάζομαι να έχετε την γνώμη ότι εισάγουν μύτες άπ' τό... έξωτερικό!

Του Μάρκ Τουαίν

Θέλετε να μάθετε πώς άνεκαλύφθη ή 'Αμερική από το Χριστόφορο Κολόμβο; Άκούστε πώς την διηγείται ο μεγάλος 'Αμερικανός εδουμουργός Μάρκ Τουαίν:

«'Ο βασιλεύς της 'Ισπανίας Φερδινάνδος είπε μία μέρα στον Κολόμβο:

— Μπορείς ν' άνεκαλύψης την 'Αμερική;

— Βέβαια, άπάντησε ο Χριστόφορος. Πρέπει όμως να μου δώσης ένα μεγάλο ι-στιόφορο.

'Ο βασιλεύς του έδωσε ιστιόφορο και ο Κολόμβος μπήκε σ' αυτό και διευθύνθηκε πρός το μέρος όπου ήλπιζε να βρή την 'Αμερική. Κατά το ταξίδι, οι ναύτες άρχισαν να δυσφορούν και να άπελτίζονται για την έπιτυχία του σκοπού των. Σε λίγες όμως μέρες, ένα πρωί ο τιμονιέρης είδοποίησε τον Κολόμβο ότι διέκρινε έζηρα.

— Είλε ή 'Αμερική! φώναξε ο Κολόμβος.

Και όταν το καράβι πλησίασε την ακτή εκείνη, είδαν ότι ή χώρα εκείνη ήταν γεμάτη από μαύρους. 'Ο Κολόμβος μόλις βγήκε στην έζηρα τους ρώτησε:

— 'Εδώ είναι ή 'Αμερική;

— Ναι... τότε άπάντησαν εκείνοι.

— 'Ο Κολόμβος έθανέθηκε τότε:

— Υποθέτω ότι είσθε μαύροι;

— Ναι, του άπάντησαν εκείνοι, είμαστε μαύροι.

Συγχρόνως ο άρχηγός των μαύρων ρώτησε τον Κολόμβο:

— Και μες ύποθέτουμε ότι έσύ είσαι ο Χριστόφορος Κολόμβος...

— Έχεις δική, άπάντησε ο μεγάλος έξερευνητής. 'Εγώ είμαι ο Χριστόφορος Κολόμβος...

Τότε ο άρχηγός των μαύρων γύρισε πρός τους συντρόφους του και τους είπε:

— Τώρα πιά είναι άνοφελές να κρυβόμαστε... Άνεκαλύφθημν!

Του Αυγούστου

'Ο Αυτοκράτωρ της Ρώμης Αυγούστου, λίγο πρίν πεθάνη, ρώτησε τους παριστάμενους όίκαους και αδικούς του:

— Τι λέτε έπαιτα καλά το ρόλο της ζωής μου;

— Θαυμάσια! του άπάντησαν εκείνοι.

— 'Ε, τότε, επιτρέψατέ μου ν' άποσυρθώ έν μέση των χειροκροτημάτων σας! πρσέθεσε χαμογελώντας ο έτοιμοθάνατος.

Του Τυρένν

'Ο περίφημος στρατάρχης Τυρένν, βλέποντας κάποια μερικούς στρατιώτες του να σκύβουν για να μη τους χυπήσουν οι έβίδες του έχθρου, τους είπε:

— Φίλοι μου, κάνετε πολύ κακά να έποκλίνετε μπροστά σ' αυτές τις έπισκέπτες.

Του Γκλουκ

Σε κάποιο συμπόσιο ρώτησαν τον Γκλουκ τι άγαθότερο περισσότερο στον κόσμο.

— Τρία πράγματα, άπάντησε ο διάσημος μουσουργός: Το χρέμα, το κρασί και η δόξα.

— Πόσι! του είπαν τότε. Τοποθετείτε το χρέμα και το κρασί πρίν από τη δόξα;

— Βεβαίως! άπάντησε ο μουσουργός. Αφ'ήν ή φυσική τους σειρά. Με το χρέμα αγοράζω κρασί, με το κρασί έμπνέομαι και με την έμπνευσι μου άποκτά το δόξα!



ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ προηγούμενων: Ζαν Βρέννη, τε-
λουμένη οι γάμοι της κό-
ρης του κόμητος ντε
Μοντεσκουρ, της γοητευτικής
Μαρκελίνας, μόνον Πέτρο Μπω-
φόρ. Η νύφη φοράει κατάμαυ-
ρα, γιατί προ οκτώ ημερών πέ-
θανε ο πατέρας της, ο οποίος
αξίωσε να μην αναλάβει ο γά-
μος. Μετά το μυστήριο οι νεό-
νυμφοί αποσυρμένοι στον πύρ-
γο του Μπενάβαν. Το δειλινό
της δευτέρας ημέρας του γά-
μου, καθώς περπατούν στην έ-
ξοχη συναντώνται μ' έναν Ιπ-
πέα, τον Ζαν Νταγκέρ, φίλο
και συμπαθή του Μπωφόρ.
Στο αντίκρουσμα του Νταγκέρ,
πούλειπε χρόνια από τον τόπο
και στην διαπίστωση ότι είναι φί-
λος του ανδρός της, η Μαρκε-
λίνα ταρασσεται, ανώνυμη.
—Θέω μου, γνωρίζονται!
τραυλίζει.

Τρομερή κοίσις την πιάνει.
Γυρίζουν στον πύργο όπου η
Μαρκελίνα πέφτει στο κρεβάτι
τρελλή από απελπισία. Κλαίει
και δερνεται χωρίς να εξηγεί
στον κατάπληκτο συζύγο της
τι συμβαίνει. Εκείνος επιμένει
και τέλος η Μαρκελίνα τον ρω-
τάει αν έλαβε το γράμμα που
του έστειλε όταν πρωτοσυναν-
τήθηκαν κι' αναβίβηκαν στην
'Ελβετία. Το γράμμα!... Ποιο
γράμμα; Ο Μπωφόρ δεν κατα-
λαβαίνει τίποτε...

Για ποιά επιστολή του
μύλη; η άγαπημένη του
σύνεχεν έλαβε καμμία τέ-
τοια επιστολή, όταν την
συνάντησε στην 'Ελβετία και την
άγαπησε πολύ.
—Μαρκελίνα, άγαπη μου, της
λέει σκυδόντας κοντά της και γι-
δεύοντας τα μαλλιά της, δεν έ-
λαβα το γράμμα αυτό για το ο-
ποίο μου μιλάς, σου το όρκιζο-
μαι. Εξήγησε μου λοιπόν, περί
τίπως πρόκειται.

Η Μαρκελίνα τον κυτάζει σαν
να μη πιστεύει στ' αυτά της.
—Δεν έλαβες το γράμμα μου;
τόν ρωτάει. Μου λές την αλή-
θεια;
—Ναι, άγαπη μου δεν έλαβα
κανένα τέτοιο γράμμα.
—Μου το όρκιζοσαι;
—Σου το όρκιζομαι στην τι-
μή μου και στην άγαπητή την ο-
ποία ατσάλωνομαι για σένα. Τι
γράμμα ήταν αυτό;
—Η Μαρκελίνα στέκεται για λί-
γες στιγμές διτακτική.
—Ο Πέτρος κρέμεται από τα
χειλιά της.
—Εξάφνης η Μαρκελίνα κρούει
το πρόσωπό της στα χέρια της
και ξεσπάει σε λυγμούς.
Ο Μπωφόρ δεν συγκρατείται
πλέον.

—Μαρκελίνα, φωνάζει, άγα-
πημένη μου μικρούλα μη με βα-
σανίζεις περισσότερο. Εμπρός,
πες μου τα όλα... όλα.
—Η Μαρκελίνα ανατριχιάζει.
Μια κραυγή τρομάρας ξεφεύ-
γει από το στόμα της, γλυστρά
απότομα από την άγκαλιά του
συζύγου της και τρέχει έξω από
το δωμάτιο.
Ο Μπωφόρ απομένει ολομόνα-
χος μ' έβροντας τι να υποθέσει.
Λυπημένος με, θέω μου πολυ-
εύσπλαχνει!... ψιθυρίζει.
Μένει στήσι απάντη, στή άρκετη
ώρα, σαν να μαρκώσεται όλο.
Βοηθεί αίσθη απλώνεται όλο
γρήγορα, μέσα στον πύργο, σιω-
πη, κάπου.
—Εξάφνης ανήσυχεται.

—Μαρκελίνα! φωνάζει.
—Μαρκελίνα!
—Ανίσχυος ο Πέτρος Μπωφόρ
σηκώνεται και θγαίνει στο διά-
δρομο. Περνά τρέχοντας απ' ό-
λα τα δωμάτια.
—Η σύζυγός του δεν είχε που-
θενά.
—Μαρκελίνα!...
—Ο πύργος είχε έρημος και σι-
ωπηλός.
—Θα κατέβηκε κάτω ν' ανα-
πνεύσει τη δροσιά της νύχτας,
σκέπτεται ο Μπωφόρ. Και χωρίς
να χαση καιρό κατεβαίνει στο
προσάυλιο του πύργου.
—Η Μαρκελίνα δεν φαίνεται
πουθενά.
—Ο Πέτρος προχωρεί διασπασ-
τικά και μπαίνει στο δώσος των ελ-
κών.
—Μέσα στο σκοτάδι που έπικρα-
τεί εκεί, πρέχει ανίσχυος και ξε-
φωνίζει διαρκώς.
—Μαρκελίνα! Άγαπημένη μου
Μαρκελίνα...
—Μα δεν άκουει παρά τους δυ-
νατικούς χτύπους της ίδιας του της
καρδιάς. Τρέχοντας διαρκώς έμ-
πρός, φτάνει στη λήνη.
—Μαρκελίνα, σε έκεταύω, α-
πάντησε μου μη με βασανίζεις
περισσότερο... ξεφωνίζει.
—Καμμία απάντησις.
—Ο Μπωφόρ σκέπτεται να γυ-
ρίσει στον πύργο. —Ισως η Μαρ-
κελίνα να έγυρισε πλάνε εκεί,
αφού έκαμε ένα μικρό περίπατο
στο δάσος.
—Τρέχει όσο πιο γρήγορα μπο-
ρεί και φτάνει στον πύργο λαχα-
νισμένος.
—Ανεβαίνει επάνω και κυτά-
ζει πάλι παντού, σ' όλα τα δω-
μάτια.
—Η Μαρκελίνα δεν είχε γυρί-
σει.
—Απελπισμένος ο Μπωφόρ, κα-
λεί τη γρηά υπηρέτρια:
—Άννα - Μαρία που είναι η
κυρία σου;
—Δεν ξέρω, κύριε. Δεν την
είδα από το θροακάκι που βη-
κατε μαζί να κάμε το συνθη-
μιό σας περίπατο.
—Ο Μπωφόρ πέφτει σε μία πο-
λυθρόνα συντριμμένης.
—Σφίγγει το κεφάλι του ανά-
μεσα στα χέρια του και ψιθυρί-
ζει:
—Μήπως παρεφρόνησα;... Μη-
πως είμαι τρελλός;...
—Το μυαλό του έχει βολώσει.
—Εξάφνα σημαίνει το έκκρεμες
της τροπαεζαρίας;
—Μια... δύο... τέσσερις... ένέα...
έντεκα! Έντεκα η ώρα!
Πλησιάζουν μεσάνυχτα.
—Και η Μαρκελίνα δεν έχει φα-
νεί.

—Το ρολόγι σημαίνει σε λίγο με
σάνυχτα. Νυχτοκόρακες πετούν
πάνω από τη στέγη του πύργου
κράζοντας άσπασια.
—Ο Μπωφόρ αισθάνεται την ά-
νάγκη ν' ανανέωση καθαρόν,
δρροερών δέρα.
—Αναιγει το παράθυρο της τρα-
πεζαρίας και κυτάζει μακριά,
προς την φεγγαρολουμένη τεδι-
άσα.
—Πού γά βρίσκεται αυτή τη στιγ-
μή η άγαπημένη του;
—Πού γά την έχω παρασείει ά-
ραγε ο πυρετός της παραφροσύ-
νης της;
—Χθές την νύχτα την είδα ακρι-
βάς ώρα, την έαφίγχε στην άγ-
καλιά του και την μεθόσε με τα
φιλιά του.
—Και τώρα;...
—Τρελλός από απόγνωση, παρα-
φορεμένος από την εξάφνι του,
σκούει έξω από το παράθυρο και
φονάζει απελπισμένα, σπαράκτι-
κά, μ' όλη του τη δύναμη:
—Μαρκελίνα!... Μαρκελίνα!...
—Στις απελπισμένες κραυγές του
τοφ άπαντων μόνον οι κρωγμοί
των νυχτοκοράκων.

—Μένει ώστόσο εμπρός στο ά-
νοιχτό παράθυρο επί ώρες.
—Ελπίζει... Πεινιμέν...
—Εξώ γλυκοχαράζει πιά. Ξημε-
ρωσε, και η Μαρκελίνα δεν φα-
νιόταν.
—Ο Μπωφόρ σκούει το κεφάλι
του και ψιθυρίζει:
—Ο Μπωφόρ σκούει το κεφάλι
του και ψιθυρίζει:
—Η Μαρκελίνα απέθανε!...
—Η Μαρκελίνα μου δεν ζή πιά!...

—Η Μαρκελίνα ντε Μοντεσκουρ
είχε μεγαλώσει μέσα στον πύργο
του Μπενάβαν πλάι στον πατέρα
της, τον οποίο είχε θυθεί σ' αί-
ώνιο πένθος ο θάνατος της λατρε-
της του συζύγου.
—Η Μαρκελίνα ήταν δειλή, τρυ-
φερή, εύαισθητή. Ποδόσε τη συν-
τροφία των ανθρώπων.
—Μα ο κόμης, Μοντεσκουρ ζούσε
μόνος κι' έρημος με τη λήπη του.
—Η ανάνησις της συζύγου του
του την έχασε τόσο νέα τον έκα-
νε σχεδόν μισάνθρωπο.
—Ετσι η Μαρκελίνα έφτασε στα
18 της χρόνια με μόνη συντροφία
την υπηρέτριά τους, την γρηά
—Άννα - Μαρία.
—Η μοισαία, η θλίψη του πε-
ριβάλλοντος, η έλλειψη συντρο-
φίας πρόσχαρων φίλων, επέ-
δρασαν σοβαρά στον χαρακτήρα
της άφραλας κόρης του κόμητος.
—Αν και 18 Μαίαν, η Μαρκελί-
να ήταν πάντα λυπημένη, πάντα
μελαγχολική.
—Καθόταν ώρες στο παράθυρο,
σαν να περιμένε κάποια χαρά να
την ανακουφίση, να της δώση κου
ράγιο.

—Στεναγμοί φούσκωναν το παρ-
θενικό της στήθος.
—Δάκρυα κυλούσαν απ' τα ώ-
ρατα της μάτια.
—Ο κόμης Μοντεσκουρ κατάλαβε
επί τέλους, ότι δεν είχε δικαίω-
μα να βασανίζει κατ' αυτόν τόν
τρόπο την κόρ, του.
—Της χρειαζόταν κάποια διασκέ-
δασις, κάποια χαρά.
—Άρχισε λοιπόν να καλή στον
πύργο διαφόρους φίλους και γνω-
στούς από τα γύρω υποστατικά.
—Μεταξύ αυτών ήταν κι' ο Ζαν
Νταγκέρ.
—Ο Νταγκέρ ήταν ένα ελδός
εμπιστοσύνη κηματαί.Τό χήμα του
όμως ήταν μικρό και το σπλι του
κατοικούσε - ο πύργος του Μα-
ριενβλά, όπως το έλεγαν - κάθε
άλλο παρ' πύργος ήταν.
—Μ' άλλα λόγια ο Ζαν Νταγ-
κέρ ήταν φτωχός σχεδόν. Φτωχός,
αλλά συγγενής και τρομερά φι-
λόδοξος.

—Είχε ύπουλο χαρακτήρα και ή-
ταν έτοιμος για κάθε άγρια,
φάνει να επιτύχουν στη ζωή.
—Για να πετύχθι όμως στη ζωή,
ένας μέσος υπήρχε: ένας καλός,
ένος πλούσιος γάμος.
—Ο πατέρας του Νταγκέρ ήταν

—Δεν ξέρω... Πρώτη φορά την
είδα και κάναμε παρέα στο δρό-
μο...
—Ορκίζεσαι πως λές την α-
λήθεια;
—Χμ... Ναι...
—Ορκίζεσαι στην τιμή σου.
—Ο Ζανζότ άγριεψε.
—Σατανά!... Μη με σκοτίζετε.
—Δεν ξέρω περισσότερα.
—Τόν άφησαν να φύγη. Συνέχι-
σαν ώστόσο τις ανακρίσεις, μά
χωρίς αποτέλεσμα.
—Ο Μπωφόρ ήταν απελπισμέ-
σμενος. Γύριζε πιά μέσα στον
πύργο σαν κολασμένος.
—Μια μέρα σκέφθηκε ν' άνοιξη
τά συρτάρια των διαφόρων επί-
πλων του πύργου και να τ'ά έ-
ρυνήση.
—Ισως να εύρισκε καμμία δια-
φοστική έπιστολή.
—Μα δεν έβρισκε παρά μόνο δι-
άφορα σουβενίρ της Μαρκελίνας,
τά φορεμάτια της και το μαύρο
νυφικό της.
—Κατασυγκινημένος, τ'ό πήρε
στά χέρια του και τ'ό γέμισε φι-
λία...
—Εκλαίει σαν μικρό παιδί κι'
εξάφνα σωριάστηκε κάτω άνασθη-
τος.

—Τη στιγμή αυτή μπήκαν στο
δωμάτιο που έρισκόταν ο άνακρι-
της και ο άστυνόμος.
—Ο άνακριτής κρατούσε στο χέ-
ρι του ένα τακέτο έπιστολών.
—Μόλις αντίκρισαν τον Μπωφόρ
εξαπλωμένοι κάτω λιποθύμην οφί-
χηκε η καρδιά τους.
—Τόν δυοτυχημένο Μπωφόρ!
ψιθύρισε ο άνακριτής. Θα πεθ-
νι από τη λήπη του. —Οχι, όχι,
δεν πρέπει να τ'ό φανέρωσμε με
τό μυστικό. —Δεν πρέπει να τ'ό
δειξουμε τις έπιστολές σ' ές. —Τς
τόν άφήσουμε να έλπιζι.
—Σε λίγο ο Μπωφόρ συνήλθε.
—Τα μάτια του καρφώθηκαν στον
άνακριτή.
—Λοιπόν; κραύγασε. Έμάθατε
τίποτε;
—Τίποτε, φίλε μου! άναστένα.
—Εξ ο κ. Καζελέ.

—Τίποτε, φίλε μου! άναστένα.
—Εξ ο κ. Καζελέ.

—Ο Ζαν ζούσε... Πρώτη φορά την
είδα και κάναμε παρέα στο δρό-
μο...
—Ορκίζεσαι πως λές την α-
λήθεια;
—Χμ... Ναι...
—Ορκίζεσαι στην τιμή σου.
—Ο Ζανζότ άγριεψε.
—Σατανά!... Μη με σκοτίζετε.
—Δεν ξέρω περισσότερα.
—Τόν άφησαν να φύγη. Συνέχι-
σαν ώστόσο τις ανακρίσεις, μά
χωρίς αποτέλεσμα.
—Ο Μπωφόρ ήταν απελπισμέ-
σμενος. Γύριζε πιά μέσα στον
πύργο σαν κολασμένος.
—Μια μέρα σκέφθηκε ν' άνοιξη
τά συρτάρια των διαφόρων επί-
πλων του πύργου και να τ'ά έ-
ρυνήση.
—Ισως να εύρισκε καμμία δια-
φοστική έπιστολή.
—Μα δεν έβρισκε παρά μόνο δι-
άφορα σουβενίρ της Μαρκελίνας,
τά φορεμάτια της και το μαύρο
νυφικό της.
—Κατασυγκινημένος, τ'ό πήρε
στά χέρια του και τ'ό γέμισε φι-
λία...
—Εκλαίει σαν μικρό παιδί κι'
εξάφνα σωριάστηκε κάτω άνασθη-
τος.

—Τη στιγμή αυτή μπήκαν στο
δωμάτιο που έρισκόταν ο άνακρι-
της και ο άστυνόμος.
—Ο άνακριτής κρατούσε στο χέ-
ρι του ένα τακέτο έπιστολών.
—Μόλις αντίκρισαν τον Μπωφόρ
εξαπλωμένοι κάτω λιποθύμην οφί-
χηκε η καρδιά τους.
—Τόν δυοτυχημένο Μπωφόρ!
ψιθύρισε ο άνακριτής. Θα πεθ-
νι από τη λήπη του. —Οχι, όχι,
δεν πρέπει να τ'ό φανέρωσμε με
τό μυστικό. —Δεν πρέπει να τ'ό
δειξουμε τις έπιστολές σ' ές. —Τς
τόν άφήσουμε να έλπιζι.
—Σε λίγο ο Μπωφόρ συνήλθε.
—Τα μάτια του καρφώθηκαν στον
άνακριτή.
—Λοιπόν; κραύγασε. Έμάθατε
τίποτε;
—Τίποτε, φίλε μου! άναστένα.
—Εξ ο κ. Καζελέ.

—Ο Ζαν ζούσε... Πρώτη φορά την
είδα και κάναμε παρέα στο δρό-
μο...
—Ορκίζεσαι πως λές την α-
λήθεια;
—Χμ... Ναι...
—Ορκίζεσαι στην τιμή σου.
—Ο Ζανζότ άγριεψε.
—Σατανά!... Μη με σκοτίζετε.
—Δεν ξέρω περισσότερα.
—Τόν άφησαν να φύγη. Συνέχι-
σαν ώστόσο τις ανακρίσεις, μά
χωρίς αποτέλεσμα.
—Ο Μπωφόρ ήταν απελπισμέ-
σμενος. Γύριζε πιά μέσα στον
πύργο σαν κολασμένος.
—Μια μέρα σκέφθηκε ν' άνοιξη
τά συρτάρια των διαφόρων επί-
πλων του πύργου και να τ'ά έ-
ρυνήση.
—Ισως να εύρισκε καμμία δια-
φοστική έπιστολή.
—Μα δεν έβρισκε παρά μόνο δι-
άφορα σουβενίρ της Μαρκελίνας,
τά φορεμάτια της και το μαύρο
νυφικό της.
—Κατασυγκινημένος, τ'ό πήρε
στά χέρια του και τ'ό γέμισε φι-
λία...
—Εκλαίει σαν μικρό παιδί κι'
εξάφνα σωριάστηκε κάτω άνασθη-
τος.

—Τη στιγμή αυτή μπήκαν στο
δωμάτιο που έρισκόταν ο άνακρι-
της και ο άστυνόμος.
—Ο άνακριτής κρατούσε στο χέ-
ρι του ένα τακέτο έπιστολών.
—Μόλις αντίκρισαν τον Μπωφόρ
εξαπλωμένοι κάτω λιποθύμην οφί-
χηκε η καρδιά τους.
—Τόν δυοτυχημένο Μπωφόρ!
ψιθύρισε ο άνακριτής. Θα πεθ-
νι από τη λήπη του. —Οχι, όχι,
δεν πρέπει να τ'ό φανέρωσμε με
τό μυστικό. —Δεν πρέπει να τ'ό
δειξουμε τις έπιστολές σ' ές. —Τς
τόν άφήσουμε να έλπιζι.
—Σε λίγο ο Μπωφόρ συνήλθε.
—Τα μάτια του καρφώθηκαν στον
άνακριτή.
—Λοιπόν; κραύγασε. Έμάθατε
τίποτε;
—Τίποτε, φίλε μου! άναστένα.
—Εξ ο κ. Καζελέ.

—Ο Ζαν ζούσε... Πρώτη φορά την
είδα και κάναμε παρέα στο δρό-
μο...
—Ορκίζεσαι πως λές την α-
λήθεια;
—Χμ... Ναι...
—Ορκίζεσαι στην τιμή σου.
—Ο Ζανζότ άγριεψε.
—Σατανά!... Μη με σκοτίζετε.
—Δεν ξέρω περισσότερα.
—Τόν άφησαν να φύγη. Συνέχι-
σαν ώστόσο τις ανακρίσεις, μά
χωρίς αποτέλεσμα.
—Ο Μπωφόρ ήταν απελπισμέ-
σμενος. Γύριζε πιά μέσα στον
πύργο σαν κολασμένος.
—Μια μέρα σκέφθηκε ν' άνοιξη
τά συρτάρια των διαφόρων επί-
πλων του πύργου και να τ'ά έ-
ρυνήση.
—Ισως να εύρισκε καμμία δια-
φοστική έπιστολή.
—Μα δεν έβρισκε παρά μόνο δι-
άφορα σουβενίρ της Μαρκελίνας,
τά φορεμάτια της και το μαύρο
νυφικό της.
—Κατασυγκινημένος, τ'ό πήρε
στά χέρια του και τ'ό γέμισε φι-
λία...
—Εκλαίει σαν μικρό παιδί κι'
εξάφνα σωριάστηκε κάτω άνασθη-
τος.

—Τη στιγμή αυτή μπήκαν στο
δωμάτιο που έρισκόταν ο άνακρι-
της και ο άστυνόμος.
—Ο άνακριτής κρατούσε στο χέ-
ρι του ένα τακέτο έπιστολών.
—Μόλις αντίκρισαν τον Μπωφόρ
εξαπλωμένοι κάτω λιποθύμην οφί-
χηκε η καρδιά τους.
—Τόν δυοτυχημένο Μπωφόρ!
ψιθύρισε ο άνακριτής. Θα πεθ-
νι από τη λήπη του. —Οχι, όχι,
δεν πρέπει να τ'ό φανέρωσμε με
τό μυστικό. —Δεν πρέπει να τ'ό
δειξουμε τις έπιστολές σ' ές. —Τς
τόν άφήσουμε να έλπιζι.
—Σε λίγο ο Μπωφόρ συνήλθε.
—Τα μάτια του καρφώθηκαν στον
άνακριτή.
—Λοιπόν; κραύγασε. Έμάθατε
τίποτε;
—Τίποτε, φίλε μου! άναστένα.
—Εξ ο κ. Καζελέ.

—Ο Ζαν ζούσε... Πρώτη φορά την
είδα και κάναμε παρέα στο δρό-
μο...
—Ορκίζεσαι πως λές την α-
λήθεια;
—Χμ... Ναι...
—Ορκίζεσαι στην τιμή σου.
—Ο Ζανζότ άγριεψε.
—Σατανά!... Μη με σκοτίζετε.
—Δεν ξέρω περισσότερα.
—Τόν άφησαν να φύγη. Συνέχι-
σαν ώστόσο τις ανακρίσεις, μά
χωρίς αποτέλεσμα.
—Ο Μπωφόρ ήταν απελπισμέ-
σμενος. Γύριζε πιά μέσα στον
πύργο σαν κολασμένος.
—Μια μέρα σκέφθηκε ν' άνοιξη
τά συρτάρια των διαφόρων επί-
πλων του πύργου και να τ'ά έ-
ρυνήση.
—Ισως να εύρισκε καμμία δια-
φοστική έπιστολή.
—Μα δεν έβρισκε παρά μόνο δι-
άφορα σουβενίρ της Μαρκελίνας,
τά φορεμάτια της και το μαύρο
νυφικό της.
—Κατασυγκινημένος, τ'ό πήρε
στά χέρια του και τ'ό γέμισε φι-
λία...
—Εκλαίει σαν μικρό παιδί κι'
εξάφνα σωριάστηκε κάτω άνασθη-
τος.

—Τη στιγμή αυτή μπήκαν στο
δωμάτιο που έρισκόταν ο άνακρι-
της και ο άστυνόμος.
—Ο άνακριτής κρατούσε στο χέ-
ρι του ένα τακέτο έπιστολών.
—Μόλις αντίκρισαν τον Μπωφόρ
εξαπλωμένοι κάτω λιποθύμην οφί-
χηκε η καρδιά τους.
—Τόν δυοτυχημένο Μπωφόρ!
ψιθύρισε ο άνακριτής. Θα πεθ-
νι από τη λήπη του. —Οχι, όχι,
δεν πρέπει να τ'ό φανέρωσμε με
τό μυστικό. —Δεν πρέπει να τ'ό
δειξουμε τις έπιστολές σ' ές. —Τς
τόν άφήσουμε να έλπιζι.
—Σε λίγο ο Μπωφόρ συνήλθε.
—Τα μάτια του καρφώθηκαν στον
άνακριτή.
—Λοιπόν; κραύγασε. Έμάθατε
τίποτε;
—Τίποτε, φίλε μου! άναστένα.
—Εξ ο κ. Καζελέ.

—Ο Ζαν ζούσε... Πρώτη φορά την
είδα και κάναμε παρέα στο δρό-
μο...
—Ορκίζεσαι πως λές την α-
λήθεια;
—Χμ... Ναι...
—Ορκίζεσαι στην τιμή σου.
—Ο Ζανζότ άγριεψε.
—Σατανά!... Μη με σκοτίζετε.
—Δεν ξέρω περισσότερα.
—Τόν άφησαν να φύγη. Συνέχι-
σαν ώστόσο τις ανακρίσεις, μά
χωρίς αποτέλεσμα.
—Ο Μπωφόρ ήταν απελπισμέ-
σμενος. Γύριζε πιά μέσα στον
πύργο σαν κολασμένος.
—Μια μέρα σκέφθηκε ν' άνοιξη
τά συρτάρια των διαφόρων επί-
πλων του πύργου και να τ'ά έ-
ρυνήση.
—Ισως να εύρισκε καμμία δια-
φοστική έπιστολή.
—Μα δεν έβρισκε παρά μόνο δι-
άφορα σουβενίρ της Μαρκελίνας,
τά φορεμάτια της και το μαύρο
νυφικό της.
—Κατασυγκινημένος, τ'ό πήρε
στά χέρια του και τ'ό γέμισε φι-
λία...
—Εκλαίει σαν μικρό παιδί κι'
εξάφνα σωριάστηκε κάτω άνασθη-
τος.

—Τη στιγμή αυτή μπήκαν στο
δωμάτιο που έρισκόταν ο άνακρι-
της και ο άστυνόμος.
—Ο άνακριτής κρατούσε στο χέ-
ρι του ένα τακέτο έπιστολών.
—Μόλις αντίκρισαν τον Μπωφόρ
εξαπλωμένοι κάτω λιποθύμην οφί-
χηκε η καρδιά τους.
—Τόν δυοτυχημένο Μπωφόρ!
ψιθύρισε ο άνακριτής. Θα πεθ-
νι από τη λήπη του. —Οχι, όχι,
δεν πρέπει να τ'ό φανέρωσμε με
τό μυστικό. —Δεν πρέπει να τ'ό
δειξουμε τις έπιστολές σ' ές. —Τς
τόν άφήσουμε να έλπιζι.
—Σε λίγο ο Μπωφόρ συνήλθε.
—Τα μάτια του καρφώθηκαν στον
άνακριτή.
—Λοιπόν; κραύγασε. Έμάθατε
τίποτε;
—Τίποτε, φίλε μου! άναστένα.
—Εξ ο κ. Καζελέ.

—Ο Ζαν ζούσε... Πρώτη φορά την
είδα και κάναμε παρέα στο δρό-
μο...
—Ορκίζεσαι πως λές την α-
λήθεια;
—Χμ... Ναι...
—Ορκίζεσαι στην τιμή σου.
—Ο Ζανζότ άγριεψε.
—Σατανά!... Μη με σκοτίζετε.
—Δεν ξέρω περισσότερα.
—Τόν άφησαν να φύγη. Συνέχι-
σαν ώστόσο τις ανακρίσεις, μά
χωρίς αποτέλεσμα.
—Ο Μπωφόρ ήταν απελπισμέ-
σμενος. Γύριζε πιά μέσα στον
πύργο σαν κολασμένος.
—Μια μέρα σκέφθηκε ν' άνοιξη
τά συρτάρια των διαφόρων επί-
πλων του πύργου και να τ'ά έ-
ρυνήση.
—Ισως να εύρισκε καμμία δια-
φοστική έπιστολή.
—Μα δεν έβρισκε παρά μόνο δι-
άφορα σουβενίρ της Μαρκελίνας,
τά φορεμάτια της και το μαύρο
νυφικό της.
—Κατασυγκινημένος, τ'ό πήρε
στά χέρια του και τ'ό γέμισε φι-
λία...
—Εκλαίει σαν μικρό παιδί κι'
εξάφνα σωριάστηκε κάτω άνασθη-
τος.

—Τη στιγμή αυτή μπήκαν στο
δωμάτιο που έρισκόταν ο άνακρι-
της και ο άστυνόμος.
—Ο άνακριτής κρατούσε στο χέ-
ρι του ένα τακέτο έπιστολών.
—Μόλις αντίκρισαν τον Μπωφόρ
εξαπλωμένοι κάτω λιποθύμην οφί-
χηκε η καρδιά τους.
—Τόν δυοτυχημένο Μπωφόρ!
ψιθύρισε ο άνακριτής. Θα πεθ-
νι από τη λήπη του. —Οχι, όχι,
δεν πρέπει να τ'ό φανέρωσμε με
τό μυστικό. —Δεν πρέπει να τ'ό
δειξουμε τις έπιστολές σ' ές. —Τς
τόν άφήσουμε να έλπιζι.
—Σε λίγο ο Μπωφόρ συνήλθε.
—Τα μάτια του καρφώθηκαν στον
άνακριτή.
—Λοιπόν; κραύγασε. Έμάθατε
τίποτε;
—Τίποτε, φίλε μου! άναστένα.
—Εξ ο κ. Καζελέ.

—Ο Ζαν ζούσε... Πρώτη φορά την
είδα και κάναμε παρέα στο δρό-
μο...
—Ορκίζεσαι πως λές την α-
λήθεια;
—Χμ... Ναι...
—Ορκίζεσαι στην τιμή σου.
—Ο Ζανζότ άγριεψε.
—Σατανά!... Μη με σκοτίζετε.
—Δεν ξέρω περισσότερα.
—Τόν άφησαν να φύγη. Συνέχι-
σαν ώστόσο τις ανακρίσεις, μά
χωρίς αποτέλεσμα.
—Ο Μπωφόρ ήταν απελπισμέ-
σμενος. Γύριζε πιά μέσα στον
πύργο σαν κολασμένος.
—Μια μέρα σκέφθηκε ν' άνοιξη
τά συρτάρια των διαφόρων επί-
πλων του πύργου και να τ'ά έ-
ρυνήση.
—Ισως να εύρισκε καμμία δια-
φοστική έπιστολή.
—Μα δεν έβρισκε παρά μόνο δι-
άφορα σουβενίρ της Μαρκελίνας,
τά φορεμάτια της και το μαύρο
νυφικό της.
—Κατασυγκινημένος, τ'ό πήρε
στά χέρια του και τ'ό γέμισε φι-
λία...
—Εκλαίει σαν μικρό παιδί κι'
εξάφνα σωριάστηκε κάτω άνασθη-
τος.

—Τη στιγμή αυτή μπήκαν στο
δωμάτιο που έρισκόταν ο άνακρι-
της και ο άστυνόμος.
—Ο άνακριτής κρατούσε στο χέ-
ρι του ένα τακέτο έπιστολών.
—Μόλις αντίκρισαν τον Μπωφόρ
εξαπλωμένοι κάτω λιποθύμην οφί-
χηκε η καρδιά τους.
—Τόν δυοτυχημένο Μπωφόρ!
ψιθύρισε ο άνακριτής. Θα πεθ-
νι από τη λήπη του. —Οχι, όχι,
δεν πρέπει να τ'ό φανέρωσμε με
τό μυστικό. —Δεν πρέπει να τ'ό
δειξουμε τις έπιστολές σ' ές. —Τς
τόν άφήσουμε να έλπιζι.
—Σε λίγο ο Μπωφόρ συνήλθε.
—Τα μάτια του καρφώθηκαν στον
άνακριτή.
—Λοιπόν; κραύγασε. Έμάθατε
τίποτε;
—Τίποτε, φίλε μου! άναστένα.
—Εξ ο κ. Καζελέ.

—Ο Ζαν ζούσε... Πρώτη φορά την
είδα και κάναμε παρέα στο δρό-
μο...
—Ορκίζεσαι πως λές την α-
λήθεια;
—Χμ... Ναι...
—Ορκίζεσαι στην τιμή σου.
—Ο Ζανζότ άγριεψε.
—Σατανά!... Μη με σκοτίζετε.
—Δεν ξέρω περισσότερα.
—Τόν άφησαν να φύγη. Συνέχι-
σαν ώστόσο τις ανακρίσεις, μά
χωρίς αποτέλεσμα.
—Ο Μπωφόρ ήταν απελπισμέ-
σμενος. Γύριζε πιά μέσα στον
πύργο σαν κολασμένος.
—Μια μέρα σκέφθηκε ν' άνοιξη
τά συρτάρια των διαφόρων επί-
πλων του πύργου και να τ'ά έ-
ρυνήση.
—Ισως να εύρισκε καμμία δια-
φοστική έπιστολή.
—Μα δεν έβρισκε παρά μόνο δι-
άφορα σουβενίρ της Μαρκελίνας,
τά φορεμάτια της και το μαύρο
νυφικό της.
—Κατασυγκινημένος, τ'ό πήρε
στά χέρια του και τ'ό γέμισε φι-
λία...
—Εκλαίει σαν μικρό παιδί κι'
εξάφνα σωριάστηκε κάτω άνασθη-
τος.

—Τη στιγμή αυτή μπήκαν στο
δωμάτιο που έρισκόταν ο άνακρι-
της και ο άστυνόμος.
—Ο άνακριτής κρατούσε στο χέ-
ρι του ένα τακέτο έπιστολών.
—Μόλις αντίκρισαν τον Μπωφόρ
εξαπλωμένοι κάτω λιποθύμην οφί-
χηκε η καρδιά τους.
—Τόν δυοτυχημένο Μπωφόρ!
ψιθύρισε ο άνακριτής. Θα πεθ-
νι από τη λήπη του. —Οχι, όχι,
δεν πρέπει να τ'ό φανέρωσμε με
τό μυστικό. —Δεν πρέπει να τ'ό
δειξουμε τις έπιστολές σ' ές. —Τς
τόν άφήσουμε να έλπιζι.
—Σε λίγο ο Μπωφόρ συνήλθε.
—Τα μάτια του καρφώθηκαν στον
άνακριτή.
—Λοιπόν; κραύγασε. Έμάθατε
τίποτε;
—Τίποτε, φίλε μου! άναστένα.
—Εξ ο κ. Καζελέ.



ΜΙΑ ΓΑΛΕΡΑ ΚΑΙ ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

άρκοῦσαν γιά τήν κατάληψι τῶν Ἀθηνῶν

Ἡ τρίτη περίοδος Φραγκοκρατίας στήν Ἑλλάδα

ΚΑΙ ΟΙ ΜΕΝ ΓΑΛΛΟΙ ΕΚΡΑ-
ΤΗΣΑΝ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ
ΤΟΥΣ ΣΤΗΝ Ἀθήνα ἐπὶ ἑ-
ναν αἰῶνα καὶ περισσό-
τερο, ἀπὸ τοὺς 1205 μέχρι τοῦ
1311, ὅταν τοὺς ἐδίωξαν οἱ
Καταλάνοι εἰσβολεῖς. Τῶν Κα-
ταλάνων ὅμως ἡ κυριαρχία δὲν
κράτησε οὐτε αἰῶνα ὡστότ. Γι-
ατὶ στὰ 1388 παρέδωκαν κι' αὐ-
τοὶ τὴν ἀρχή, ἀπὸ τότε δὲ κι'
ἀρχίζει ἡ τρίτη καὶ τελευταία
περίοδος τῆς φραγκοκρατίας
σὴν Ἑλλάδα, ἡ λεγόμενη ὠλε-
ρентνὴ, θροακτικὴ ἀπ' ὅλες
εἰς διάρκειά, πού τὴν κατέλυ-
σε ὀριστικά ἡ Ὄθωμανικὴ κα-
τάκτησις.

Τὶ ἦταν, λοιπόν, καὶ πῶς ἔ-
γινε ἡ ὠλερентνὴ περίοδος.
—Ὅλοι τὴν ξέρουμε κατ' ἀρ-
χήν με τὴν ἐπιγραφὴ τῆς «δυ-
ναστείας τῶν Ἀνταγώνων».
—Ἀλλὰ, σὴν πραγματικότητά,
γνήσιος Ἀνταγώνης δὲν ὑ-
πῆρξε κανεὶς καὶ ποτὲ. Τὸ με-
γάλο αὐτὸ ὄνομα τοῦ εὐγενούς
ηγεμονικοῦ οἴκου τῆς ὠλερεν-
τίας τὸ ἀπέκτησε ὡς θετός υἱὸς
ὁ Νέριος, πού δὲν ξέρουμε
κἀν ἀπὸ ποῦ κρατοῦσε ἡ σκού-
φια του. Ὁπωδιόποτε, ὁ φέρων
τὸ κραταιότατον ὄνομα Νέριος
Ἀνταγώνης, φαίνεται νὰ ὑ-
πῆρξε πάρα πολὺ ἐπιδέξιο πρό-
σωπο, ἐπιχειρηματίας μεγάλης
ὀλκής, γιὰτὶ πρῶτα - πρῶτα ἐ-
πέτυχε νὰ καταστῇ θαυτοπλου-
τός, τραπεζίτης φοδερός καὶ
τρομερός, κ' εἶται πρωτοφανε-
ρώθηκε κατὰ τὰ μέρη μας,
μεγαλοκτηματίας φεουδάρχης
στὰ ἄφορα ἐδάφη τῆς Κορινθί-
ας, ὅπου ὁ ντόπιος πληθυσμὸς
υποχρεώθηκε νὰ δουλεύει στὶς
σπαρίδες του.

Ἐκεῖ ἐνοίσιος ὁ Νέριος τὴ
φιλοδοξία γιὰ τὸ πολιτικὸ ἀ-
ξιώ

ΟΙ έρωτευμένοι όλων των εποχών και όλων των χωρών, ήσαν πάντοτε οι πιο ευπύστοι και άφελές άνθρωποι του κόσμου! Γι' αυτόν άκριβώς το λόγο, οι διάφοροι αγύρται, οι πωλητές έρωτικών φυλαχτών και οι περίφημες μάγισσες, θεωρούσαν πάντοτε ως την καλύτερη τους πελατεία τους νέους έρωτευμένους και των δυο φύλων.

Χιλιάδες έρωτικές συνταγές έχουν γραφεί κατά καιρούς και άν καταπιστάτη κανείς κάποτε να τις συγκεντρώσει, θα χρειαστεί και χρόνους και κόπους μεγάλους.

Το κοινόν έχει τη γνώμη ότι οι διάφοροι μάγοι εινε κοινωί άπατάδες. Ίσως ναί, με ίσως καί όχι. Πάντως, το βέβαιον εινε ότι ο άνθρωποι αυτοί εινε ευδυστάτοι και πρό πάντος βλαπείς γνύσται της ανθρώπινης καρδιάς.

Σύμφωνα με τη γνώμη των μάγων αυτών, το σπουδαιότερο άτομο για μία έρωτική έπιτυχία εινε το να είν κανείς θέλγει και να μην άπελίζεται. «Τά δάκρυα δέν συγκινούν ποτέ έκεινον, που δέν άναψα». Έπίσης τά δάκρυα και οι λικασίες δειλνουν την άδυναμία μας, εινε σάν να έγκαταλείπωμε τόν άνδρα και ν' άνονηώριζουμε την ήττα μας στο πείδιον της ερωτικής μάχης. Μπορείτε να επιβίβετε τη θέλησι σας στους άλλους; Τότε να είσθε βέβαιοι, ότι άρνά η γρήγορα, ό καλός ή η καλή σας, δέν μπορεί παρά να σάς άγαπήσει.

Στόν μεσαιώνα όμως, όταν ένας νέος άγαπόσε μια κοπέλλα και ποδοίτε να γυμνήση και ή δική της ή καρδιά γι' αυτόν, κατέσχευε στις ύπηρεσίες των διαφόρων μάγων και άγυρτών.

Ένα από τά πολλά και διάφορα θαυματουργά άντικείμενα των μάγων της εποχής αυτής που είχε την μεγαλύτερη πέσοσι, ήταν και το κερένιο άναλυσάτκι, ένα μικρό δηλαδή κερένιο όμοιομα «έκείνησ» ή «έκείνου». Το άναλυσάτκι αυτό έποσε να είνε ντυμένο μ' ένα κομμάτι πανί από τό φάρμακα, το ποσάσπου που ήβελαν να κατακτήσουν και να εινε στερεωμένη επάνω του μια τρίχα του κεφαλιού του,

Έρωτικές συνταγές — ΚΑΙ ΦΥΛΑΧΤΑ —

ΤΙ ΕΓΙΝΕΤΟ ΤΟΝ ΜΕΣΑΙΩΝΑ

Ένα κομμάτι από τά νύχια του και άν ήταν δυατονών και ένα του δόντι! Το πιο παράξενο όμως εινε ότι τά κερένια αυτά άναλυσάτκια έφερναν λαμπρά άποτελέσματα στους κατόχους των. Σήμερα, ή έπιστήμη, άποδίδει τη μανική τους δύναμι σε ψυχολογικά αίτια και ίδίως στην άνθυποβολή, γιατί στους μάγους συνήθως προσέφευγαν οι συνεσταλμένοι και άστολμοι νέοι. Οι νέοι αυτοί έπαιρναν σιγά - σιγά θάρρος και έτσι τά κατάφεραν πιο εύκολα.

Πολλοί ήσαν όμως και εκείνοι που κατέφευγαν σε διάφορες «μανιανείες» για να χωρίσουν άνδρόγυνον, άρραβανασιμένον, άκόμη και έρασάτας. Οι περισσότεροι από τους μάγους που έκάσαν κατά τόν μεσαιώνα, πάνω στην πυρά, κατεδικάσθησαν γι' αυτόν άκριβώς το λόγο.

Σήμερα, αντίθέτως, εκείνοι που θέλουν να χωρίσουν ένα άνδρόγυνον προσφεύγουν σ' ένα πιο πρακτικό μέσον: το άνώνυμο γράμμα...άλλοιονον!... Σπυέτο των καιών, βλέπετε.

Περιήγεται επίσης κατά τόν μεσαιώνα, ήσαν και τά διάφορα έλιξήρια, που είχε πιο θαυματουργές ιδιότητες και άπ' αυτό το κοκκάκι της νυχτερίδος άκόμη: 20 γοαμμάρια έσσάνς από νασούφαλλο, 10 γο. έσσάνς από γεράνι, και 100 γο. άλκοόλ, 95 βαθμών. Για να κατακτήση κανείς λοιπόν το πόσσωπο πού άναπόσε, έποστε ναί... κόνη εντριβές με τό «έλιξήριο», αυτό πάνω στα μπράς του, από επάνω προς τά κάτω!... Τι άνόητος που ήταν, αλήθεια, ό κόσμος κατά την εποχή αυτή!...

Να και μία άλλη συνταγή για να κάνετε

τό πρόσωπο που λατρεύετε να σάς άγαπήση κι' αυτό. Πάιρντε τρεις τρίχες από τό κεφάλι σας και άφου τις τυλίξετε σφιχτά, σε κουβάρι, τις ποτίξετε με τρεις σταγόνες αίματος από τό άριστερό σας μεσοδάκτυλο. Φοράτε επάνω σας έννάς ημέρας και έννάς νύχτες τό φυλαχτό αυτό, χωρίς να τό έρρη κανείς και ύστερα τό κρύβετε μέσα σ' ένα άντικείμενο που θα τό δωρήσετε ή που αφήκει στο πρόσωπο που θέλετε να σάς άγαπήση. Και θα σάς άγαπήση παράφορα!

Άπειρες εινε οι συνταγές των έρωτικών φυλαχτών του μεσαιώνος. Οι μάγοι ύπεστήριζαν επίσης ότι τα «φυλαχτά» αυτά «έπιανον» τότε μόνον, όταν κατασκευάζοντο στις 26 'Απριλίου, στις 15 Αύγουστου και στις 12 Σεπτεμβρίου.

Να και ένα άλλο φυλαχτό μεσαιωνικό: Διαλέγετε την ημέρα και την ώρα που ή «Άφροδίτη» έξασσει την έπιδρασί της πάνω στη γη και σχεδιάξετε τη μητέρα του έρωτος πάνω σ' ένα κομμάτι μπακιρί. Το μπακιρί αυτό τό κάνετε φυλαχτό και τό κρεμάτε τά έημερώματα στο λαϊμό σας, άφου τό δέσετε μ' ένα κορδόνι που άπαραίτητως πρέπει να είνε ξεφτισμένο από την κάλσα της γυναίκας που θέλετε να σάς άγαπήση. Μετά πηγαίνετε κάτω από τό κατώφλι της έξώπορτας σας και προσέρετε δώδεκα φορές συνέχεια τη λέξι: «Άια-πούλφάκι». Έξακολουθείτε επί δόκνηρο μήνα κάθε πρωί να προσέρετε τη μαγική αυτή λέξι και άν έν τώ μεταξύ δέν σάς μεταφέρουν στο τρελλοκομείο, οι μάγοι σάς ύπόστανται ότι στο τέλος του μηνός, ή κοπέλλα που άγαπάτε θα πέση γοητευμένη στην άγκαλιά σας...

Τά πιστεύετε δλ' αυτό; Όχι, για τό Θεό!... Δέν έμπνέεται, δέν προκαλείται ό έρως με φυλαχτά και μαγισοβόταν.

Είσαστε άξέριστος, έξέρετε την τέχνη να κερδίζετε τις καρδιές. Έχετε γοητεία; Θα ήραμβεύσετε στον έρωτα.

Είσαστε δειλός, ντροπαλός, άσχημούλης; Υπάγετε και κλεισθήτε εις μοναστήριον.

Η ΦΟΒΕΡΗ ΑΡΡΩΣΤΕΙΑ

ΕΚΕΙΝΟ ΤΟ ΘΡΑΔΥ, ένα θαρύ, συννεφιασμένο χειμωνιτικό θράδυ με νερόχιονο και μακρυνές άστραπές, τό ζευγάρι συναντήθηκε, όπως πάντα, στην έρμηκή γωνία του δρόμου. Έκείνη έτρεμε και τά χεράκια της έκαιναν από τόν πυρετό.

— Τι έχεις; την ρώτησε με άγωνία.

— Δέν έζρω... Έχω ρίγη...

— Φυλάξου, Μαίρη μου... Άν άρρωστήσης, θα τρελλαθώ...

— Μη φοβάσαι, Γιώργο μου...

Δέν έχω τίποτε... Θα περάσω...

Δέν πέρασε όμως. Την ίδια νύχτα, λίγο ύστερα άφου χωρίσανε με τό Γιώργο, ή Μαίρη έκανε μία φοβερή αιμόπτυση. Οι δικοί της άναστατώθηκαν, φωνάζανε γιατρούς, οι γιατροί συστήσανε πάγο και άκίνητο, και άρχισε σιγά - σιγά, αυτό το σιωπηλό μαρτύριο με τό φοβερό τέλος που λέγεται φυματίωσης...

Ο Γιώργος, που τό έμαθε την άλλη μέρα από μια φίλη-νόδα της, πήνε να τοελλαθώ... Μ' έλο που στο σπίτι της Μαίρης δέν τόν εΐκανε σε καμιά άν ύπάληφι — πλουσία, έλπετε, εκείνη, έτρωχε αυτός φοιτητής... — μια και δυά, κτήηπσε την πλήρη και παρουσιάσθηκε. — Τι θέλετε: τόν έοτίτησαν. — Να δώ τη Μαίρη... άποκριθηκε.

— Η Μαίρη είνε άρρωστη... — Τό έζρω. Και γι' αυτό θέλω να τό δώ...

— Δέ μπορείτε να τό δΐτε...

Ο γιατρός έχει διατάξει άκίνητο και ήσυχία...

— Κι' όμως, ένώ θα τό δώ!...

Άκουσε ή Μαίρη από μέσα τόν καυδή κι' άνοιξε τά θωρεμένα ματάκια της και τό πανισμένα της χειλάκια ψιθύρισαν:

— Άφίστε τό Γιώργο νάρθη μένα...

Τόν άφισανε. Σάν τρελλές ώμους μέσα στην καιροσούλα της με τό υιοκλεισμένα παντζούρια και τό λινό σΐδε. Είθε την άναπημένη του στο κρεβάτι, κλωμιά, με τις μάυρες της μοιούλικες σκουριζμένες στην άσπριλα του μαξιλαριού, άνάσανε τό θάνατο μέσ' στο μικρό παρθενικό δωμάτιο, κι' έβλεπε κόμπος τοδώνιζε τό λαιμό. Γονάτιζε μπροστά στο κρεβάτι της και έπιασε τό χεράκι της, που τσούφιζε μ' άπελπισμένη νύμνια μέσ' στο δικό του...

— Μαίρη... Μαριούλα μου!...

Η φωνή της έφτασε σιγανή ως τ' αυτιά του, σάν άπ' τόν άλλο κόσμο:

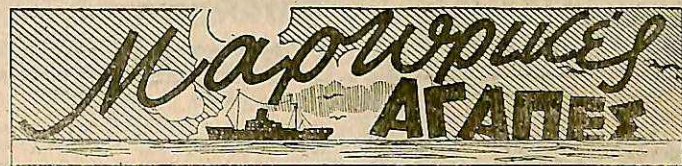
— Γιώργο... Είμαι άρρωστη...

Πολύ άρρωστη... Θα πεθάνω...

— Μαίρη μου! Τι λές;...

— Δέ θα χαρώ την εύτυχία κοντά σου... Τό έζρω... Μά θα σ' άναψώ πάντα...

Έκλεισε τά μάτια της, ένας



Τό έντελθαίς που ξεφύλλισε στις "Αλπεις

Έερός θήκας της έσκισε τό στήθος, κι' ένα κόκκινο αυλάκι κύλησε άπ' τό κλωμά χειλάκια της προς τό μαξιλάρι...

ΣΤΗΝ ΕΛΒΕΤΙΑ

ΤΟΥΣΙΟΙ οι γονείς της Μαίρης, μόλις συνήλθαν λίγο άπ' την πρώτη έντονησ της άρρώστειας, σκεφθήκανε να στείλουν τό κορίτσι τους στην 'Ελβετία. Έκεί, ο' ένα σανατόριο του Λουγκάνο, ή μικρούλα ή Μαίρη θα προσπαθούσε να οδύση τη φωτιά που της έκαίγε τό στήθος, μέσ' στα χιόνια...

Κι' ένα άπόγεμα άνοιξιάτικο, που όλα ήταν γέλιο κι' άρωμα και λουλούδιαμα μέσ' στην 'Αθήνα, ό Γιώργος άποχαίρετοσε κλαίγοντας στην πλατόρμα του σταθμού την καλή του, πουφενε για την ξενητειά, για τό άγνωστο-ίσως για τό θάνατο!

— Θα σ' άναψώ πάντα! ήταν ή τελευταία της φράσις...

Και τό τραίνο έφυγε...

Στην άρχή, ή Μαίρη τούγαρε συχνά και τά γράμματα της ξεκρίλιζαν από νυσταχία για την 'Αθήνα πουχε χάσει, για τόν έρωτα πουχε στερηθή...

Τούγαρε ακόμα για τά τοπία της 'Ελβετίας, που μοιάζονε με ζωγραφίες, για τά άκίνητα νερά των λιμνών που θυμίζουν άνέκφραστα γαλανά γυναικεία μάτια, για τά μικρά έντελθαίς με τά δελουδένια κάτασπρα φυλλαράκια που σκαρφάζονε στους γκρεμνούς των 'Αλπεων... Διάβασε ό Γιώργος άπληστα τά γράμματα της και της άπαντούσε ζεστά, διοχετευόντας την έλπίδα προς τό μακρινό σανατόριο, όπου μια μικρούλα φθισική έόδυνε σιγά...

Και, μία μέρα, ή Μαίρη δέν ξανάγραφε...

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΑΝΤΙΟ...

ΠΕΡΑΣΑΝΕ χρόνια, πολλά χρόνια. Ο Γιώργος σπούδασε, έγινε σπουδαίος γιατρός, μα ποτέ δέν ξεχάσε... Δέ θέλπασε να παντρευτή, κι' έμεινε μόνος, με την άπελπισμένη θύμησι που του πλήγυνε πάντα την ψυχή...

Κάποτε, ύστερα από πολλά χρόνια, έφτασε στην 'Αθήνα ένας διάσημος 'Ελβετός φυματιόλογος, για να δώση μια σειρά από διαλέξεις. Ο Γιώργος, έπιστήμων κι' αυτός φωτισμένος

και σοφός, πήνε ν' άκούση το μεγάλο ξένο σνάδελαρό του. Τόν χειροκρότησε και όταν ύστερα του τό συστήσανε, ό ξένος γιατρός, ένας γκρίζος, ψηλός κύριος, με γενάκι, τού κράπσε τό χέρι μέσ' στο δικό του.

— Χαίρω πολύ, άγαπητέ μου σνάδελαρε, του εΐπε. Θα μού κανέτε την τιμή να φάμε άπόψε μαζί;

Μ' ένα τυποκάρδι άνεξήγητο, ό Γιώργος εΐπε ναί. Φάγανε μαζί με τόν 'Ελβετό γιατρό και στο φρούτο, εκείνος τόν κτύπησε συγκινημένος: — Έχω κάτι για σάς... του εΐπε.

Έβγαλε έναν κιτρινισμένο φάκελλο και του τόν έδωσε, έρποντάς του:

— Πάνε τόσα χρόνια από τότε... Ήμουν νεαρός βοηθός στο σανατόριο του Λουγκάνο...

Ένα θράδυ, με φώναζε ή άδελφή διαστικά... Τό τέσσερο πέβαινε... Ήτανε μια χαριτωμένη μικρούλα, με κατάμαυρα μαλλιά και μάτια... Περιμέναμε τό τέλος της από καιρό... Μόνον μια υπεράνθρωπη θέλησι στην κρατούσε άκόμα στη ζωή... Μπήκα στην κάμαρά της.

Μόλις με είδε, μου ψιθύρισε: «Γιατρέ... Άν κάποτε πάτε στην 'Ελλάδα, δώστε αυτό σ' εκείνον που άγάπησα...» Δακρυομένος ήμουν άκόμη νέος τότε και δάκρυα...

— Πήρα αυτό τό φάκελλο κάτω άπ' τό μαξιλάρι της... (Δέν τού τό στέλνω με τό ταχυδρομείο, προσέθεσε ή έτοιμοθάνατη, γιατί θέλω να τού πάτε σεις ό ίδιος πόσο τόν άγαπούσατε). Τά έημερώματα, κατά τις πέντε, τό τέσσερο ξεψύχπσε στην άγκαλιά μου...

Ο Γιώργος έσκισε τό φάκελλο, τόν κιτρινισμένο φάκελλο του παρελθόντος, και διάβασε: «...Άπόψε όλα είν' άσπρα: Τά βουνά, οι πεδιάδες, τά όρη μάτια του σανατορίου... Άπ' τό τζάμι τό βλέμμα μου ξεκουράζεται μακριά... Κι' ό σκέφι μου, ή τελευταία μου σκέφι, πετάει σε σένα... Άπόψε θα πεθάνω! Τό έζρω, και δέν παρπονιέμαι... Σ' άγαπώ... Είμαι σάν ένα έντελθαίς που ξεφύλλιζε κάτω από την αϊώνια ακία τόν 'Αλπεων... Σ' άγαπώ... Και σ' εύχαριστώ, που στέλνεις τη θύμησι σου να μου γλυκάνει τις τελευταίες στιγμές... Έζω χιονίζει. Όλα είν' άσπρα, παντού... Άσπρη κι' ή ψυχή μου, που θα πετάει σε λίγο πάνω άπό τις χιονισμένες δουνκοφές, προς τό "Άπειρο... Άντιο, άγαπημένο μου!

Μαίρη...»

Μέσα στο άθηναϊκό έστιατόριο της άριστοκρατίας, οι πελάτες είδαν έκπληκτοι εκείνο τό θράδυ ένα σεβαστό κύριο να πέφτη στην άγκαλιά ενός άλλου, άκόμα πιο σεβαστού, και να κλαίη με λυγμούς...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Μαργαρίτα

Ο Βέρθερος στην Καρλόττα

Σού γράφω, πολυαγαπημένη μου Λολόττα, από τό δωμάτιο ενός παιδογείου, όπου έζήτησα καταφύγιο, για να φυλαχτώ από μια τρομερή θύελλα που μ' έπιασε έφωρικά στο δρόμο. Μόλις βρέθηκα κάπως άσφαλισμένη εδώ, ή πρώτη μου σκέψις ήταν να σου γράψω. Τίποτε άλλο δέν με συγκίνη στον κόσμο αυτό εκτός από σένα. Όλοι οι άνθρωποι γύρω μου μού φαίνονται τελείως άδιάφοροι.

Όσοόσο είδα εδώ και μια γυναίκα, ή όποια είνε αξία του τίτλου της γυναικός. Ξέρεις, σου μοιάζει, άγαπημένη μου Λολόττα, άν είνε βέβαια δυνατόν να σου μοιάζει άλλη γυναίκα. Και αυτή όμως, παρ' όλην την μοιότητα της μαζί σου, δέν μού έκανε καμιά έντύπωση, γιατί όλη μου ή ψυχή, όλη μου ή σκέψις είνε άφιερωμένη σε σένα.

Ω! Γιατί να μη βρίσκειται τώρα, γονατισμένος μπροστά στα πόδια σου, μέσα στη μικρή σου καμαρούλα και να σου μιλάω για τόν έρωτά μου...

Ο ήλιος βασιλεύει αυτή τη στιγμή με μεγαλοπρέπεια πίσω άπ' τά άντικρινά βουνά. Οι τελευταίες του άκτινες λάμπουν άπάνω στο χιόνι που σκεπάζει την έξοχή. Η θύελλα έσπασε... Πρέπει να καταβώ τώρα για τό δείπνο... Άγαπημένη μου, μού έρχεται να τρελλιάθω όταν συλλογίζομαι πώς αυτή τη στιγμή μπορεί να βρίσκωνται συγκεντρωμένοι κοντά σου διάφοροι νέοι... Ω, Λολόττα μου, βεβαίως με πώς μονάχα έμένα άγαπείς!

Βέρθερος

ΠΟΛΛΑ — και διάφορα —

Ένα Ιταλικό περιοδικό παρέχει στις άναγνωστές του τη παρσακάτω συνταγή: τρώς διατήρησιν της καλλονής των:

1) Κάνετε καθημερινώς ένα όλινδοστινιο μπάνιο κι' ύστερα άπ' αυτό τριέστε το σώμα σας με τά χέρια σας.

2) Να ποτισπάτε κάθε μέρα τουλάχιστο μιάνισ άδά.

3) Να διατηρήτε όλη τη νύχτα άνοιχτό τη παρόσθιο του διαμπίου σας, όταν έννοείται δέν έχει ύγροσσία.

4) Να μη τρώτε κρέας και ν' άποφεύγετε τά ποτά.

5) Να ποτισπάτε για τό φαγητό σας σάντα, μήλα, σταφύλια και σβκα.

6) Να πίνετε τρεις φορές την έβδομάδα νυκτό λεμονισό, ό όποιο συντηρεί στην καλή διατήρησι του δέουστος.

7) Να άποφεύγετε κάθε στενοχωρία.

8) Να προσπαθήτε να είσθε χαρούμενες.

Τρία πράγματα

Τρία πράγματα άδυνατεί ν' άποφύγει μια γυναίκα:

1) Να περάση μπρός από ένα έμπορικό γωρίς να σταματήσει.

2) Να ίδη ένα μικρό παιδί χωρίς να τό φιλήση.

3) Να προσέξή ένα ώραιο όφθαλμο για φόρεμα και να μη ρωτήσει πόσο στοιχίζει ό πήχυσ.

Πόσο μιλάει ό άνθρωπος

Κατά τους τελευταίους όμολογισμούς του διασημού Γάλλου γιατρού Νέσου Φρού ό άνθρωπος μιλάει κατά μέσον όσον 3 ώρες την ημέρα, δηλαδή λέγει μιλώντας συνεχώς, 100 λέξεις κάθε λεπτό, ήτοι 19 σελίδες 8ου σφίχτος κάθε ώρα δηλαδή 52 μεγάλους τόμους κάθε χρόνο.

Ο κακός αυτός δέν έρασιμζεται φυσικά, στις γυναίκες, σπουδές δικηγόρους και τούς πολιτικούς.

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ εις Ικονοποητικής τιμής παλαιά Βιβλία, έλληνικά και ξένα περιοδικά, έφημερίδες κτλ, κτλ. Πληρωμή άμεσως, τολς μετρητοίς. Πληροφορίες εις τήν γραμμή μας 10 π.μ. — 2 μ.μ.

ΤΑ ΔΑΚΡΥΑ ΤΗΣ ΕΥΔΣ

ΕΒΡΑΪΚΟΣ ΘΡΥΛΟΣ

Ο 'Αδάμ και ή Εβα έφευγαν άπ' τόν Παράδεισο, κυνηγημένοι άπ' την πύρνη ρομφαία του 'Αρχαγγέλου.

Κατανοσπισμένοι, τρομαγμένοι, κυνηγημένοι άπ' την κατάρρα του Θεού, έφευγαν γωρίς να κυτάρουν πίσω τους έτοσχάν, σάν τοελλοί, γωρίς να έξήνουν κι' αυτό που πηγαίνονν. Σε ποιά κοιλάδα θα καταστάλασαν; Σε ποιά άκρονιάλα; Σε ποιά δουνό; Παθ ήθελσαν καταφύγιο και άνάπαυσι...

Είχαν βνη άπ' τόν έντεινο παράδεισο, είναν πιο άπομακρυνή άπ' τά σύννοτά του, είναν άθήσει πίσω τις μανετικές του πλαινές, κι' όσο πηγαίονα τώρα, τόσο κι' άσάφοναν τά δέντρα και νινόντου σάν σπινάκωτα. Τά χορτάσια ήν ήσαν πιά βροσάτα, τά κλασιά δέν άνθιζαν, δέν υιοσχοβολούσαν τά λουλούδια και τά πουλιά δέν κελοσούσαν πια ύεσα στις φυλάκσεις. Οι σινάδες δυνά δέν έπράσαν τίποτε άπ' όλα αυτά...

Προσπαθούσαν τώρα σ' ένα τόπο έρσο ήλιου, όπου δέν έφύσανε ούτε γλήνη και όπου ό φλογενός ήλιος τους έψηνε με τις πύρινες άκτινες του.

Τέλος ή Εβα, κουρασμένη και λαγονισμένη, στάθηκε πρώτη και εΐπε στον σιντοσφό της: — Άς καθήσωμε λίγο ν' άνασά νουμε. Άπόσσια και τά πόδια μου δέν βόστανε πια!...

— Η τιμωρία μας άογχεί! άναστέναξε βροσά ή 'Αδάμ. Χάθηκε πια για πάντα ή πλάση μας έυδοκασία! Πάει ή γλυκεία μας μακασιότητα, ή γαλήνη και ή γαρά της άμείνουνης ζωής του Παράδεισου. Ύψιστε Θεέ! Μανόλο δύναται!—φώναξε με συνιδή και με πόνο, σηκώνοντας ψηλά πόδες τόν ούσανό τά χέρια του— λυπήσου μας... Θεέ λυπήσου τά πλάσματα σου!

Μά ή φωνή του Κυριού δέν άπάντησε, όπως άλλωτε, στους άμωρτωλούς...

Ο ούρανός δέν έβωσε άπόκοι-σι στους άναστεναγμένους της θλίψης και της άπελπισίας τους.

Τότε κάθισαν καταγής και κυτάζοντας γωρίς τόν έρρημο και φλογισμένο εκείνο τόπο, οι δύο πωτοπάστες έννοισαν να πλημυρίζη την ψυχή τους ή άγωνία και ή τρέλα. Τά κορμιά τους τά βασανίζε ό κάματος. Τό στόμα τους ήσαν στεγνό από τη δίμα. Άνα-

μετρώντας τις συνέπειες του σφάλματός της ή Εβα, ψιθύρισε:

— Πάει, χάθηκε ή άγνότης και ή αθωότης μου και μαζί μ' αυτές πέταξε μακριά και ή εύτη. Χάλα!...

Κι' από τά μάτια της, που ό Θεός τό έκανε ώραιότερα από κάθε άλλο ποτόμα σάν κόσμο, τά δάκρυα άρχισαν να τρέχουν βροχά στοτά μάγουλά της. Δάκρυα που έφέρναν ό πόθος, δάκρυα άποχαίρεσις προς την εύτυχισμένη ζωή του Παράδεισου που χανόταν για πάντα, δάκρυα λύπης για τό άμάρτημα που έκανε, δάκρυα μετανόας...

Τότε "Εκείνος που τά βλέπει όλα, κάλεσε τόν άγγέλο του και του εΐπε:

—Κύτταξε εκεί κάτω στην καταραμένη γη, δες τό πλάσμα μου που ύποφέρει κι' άναστεναίξει. Δέν ποεί να χαρούν για πάντα αυτά τά δάκρυα της μετανόας του. Πηγανει λοιπόν κοντά στην Εβα και μνή άφήσης τόν ήλιο να στεγνώση τά δάκρυα της, μην αφήση ούτε τό γάμα να τά πη. Είνε πολύτιμα τά δάκρυα αυτά. Είνε τά πρώτα δάκρυα που γύνονται στον κόσμο. Μ' αυτά άρχίζει ό λυτρωμός της άνοητοπότητος που θα γενυήσει. Μάξωφ, τα, πάστα και φύλαξέ τα κι' άς μείνουν άπείραχτα δια μέσου των αίωνων. Και τά παιδιά των ανθρώπων, άς μάθουν την αξία της μετανόας.

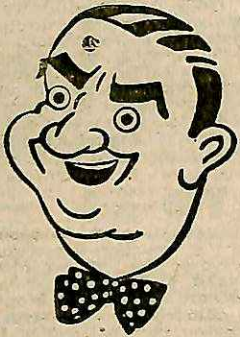
Ο άγγελος "Αριελ πέταξε άπ' τά ύψη του ουρανού κάτω στη γη. Πήγε κοντά στην Εβα που θρηνησσε και με τά κρυνόδαχτύλα του έμάζεψε τά δάκρυά της. Έπειτα έξοστέταξε μακριά κι' έπήγε κι' έσπειρε τά δάκρυα αυτά—αίτιμια πετρώδια— στα βάθη των άβυσσών, στα σπλάνα των βράχων, στις κορυφές των βουνών, στα τέσσερα σημεία του όρίζοντος.

Έκει κοιμήθηκαν, αϊώνες άλλω, κληρονό τα δάκρυα της μητέρας μας Εβας, κρύβοντας τη λαμψή τους μέσα στη γη. ως που οι άνθρωποι εναεσθίζοντάς τας κατά λαβόν πώς είνε τά πιο πολύτιμα πράγματα στον κόσμο αυτό και τά άνόμασαν «δισμάντια».

■ ■ ■
ΜΕΤΑΞΥ ΦΟΙΤΗΤΩΝ

—Δέν έκτιμώ καθόλου τόν καθηγητή των λατινικών.

—Ναί, τό είδα προχθές που σ' έξέταζε. Δέν καταδεχτηκες να τού πης ούτε μια λέξι!



ΓΥΝΑΙΚΕΙΣ

ΨΕΥΤΙΕΣ

Η ΚΩΜΩΔΙΟΥΛΑ ΜΑΣ

Πρόσωπα
Κλωντίν: 25 ετών.
Έρνεστος: 29 ετών.

(Ένα πολυτελέστατο αυτοκίνητο στέκεται στη γωνία της λεωφόρου Ρωσσεσσό και της οδού Σαρορ. Μέσα σ' αυτό κοινοκώλυμένη με τη γωνία της Κλωντίν, περιμένει. Τέλος ο Έρνεστος έρχεται, ανοίγει την πόρτα και ανεβαίνει στο άμαξι.

Έρνεστος:—Πού να πω το σωφәр να πάει;

Κλωντίν:—Όπου θέλεις. Πάντως σ' ένα μέρος όπου να μην είναι πολλοί κόσμοι.

Έρνεστος: (στον σωφәр)—Στη Βιλλέτ (υψιζώντας προς την Κλωντίν): Είσαι ευχαριστημένη; Μά τι έχεις; (Θέλει να την φιλήσει)

Κλωντίν:—Όχι...δχι!...Πρόσεχε... "Α! Θεέ μου, πώς φοβούμαι!... Κολά θα έκανες να κατεβόσης κά τέρ...

Έρνεστος:—Είσαι υπεβολική. Άκριβώς ένα αυτοκίνητο με κατεβασίμενο σπόρ επιούρει την προσοχή. Για θυμήσου το τραγούδι:

"Ενα αυτοκίνητο περνά με σπόρ κατεβασίμενο θέ να νάναι μέσα μια κυρά όπου γυρνά με τον καθένα! Κλωντίν:—Τότε θαμπώσε τολλάχιον το τζάμι με την άσπρη σου.

Έρνεστος:—Αυτό μάλλον... (Φυσά και θαυμάζει το τζάμι). Πέ... μου λοιπόν τώρα τι έχεις...; Το γράμμα σου με άνασταξες. Ραντεβού σ' ένα κλειστό αυτοκίνητο, ενώ το σπιτάκι μου μένει άδειο. Δεν καταλαβαίνω τίποτε.

Κλωντίν:—Φοβάμαι ότι με παρακολουθεί.

Έρνεστος:—Ποιός;

Κλωντίν:—Ο άνδρας μου! Φαίνεται ότι ο Έρνεστος τα μυστήρια όλα ύστερα από τη προχθεσινή γκάφα σου.

Έρνεστος:—Ποιά γκάφα; Κλωντίν:—Ποιά γκάφα; Μά, προχθές την ώρα που σου διηγείτο την περιπέτεια του με το άλογο που άφηνάσε και που λίγο έλειψε να τον πατήσει, εσύ του είπες: α'Α! ναί, ξέρω...

Έρνεστος:—Ε, και πού είναι η γκάφα; Κλωντίν:—Κουτέ! Το ήξερες, γιατί στο είπα εγώ.

Έρνεστος:—Το δόξα... γιατί επί ένα τέταστο της ώρας με είχε τρελάνει με το άφηνάσιμό του άλογο. Άλλά τη διόხωσα διέσωσε τη γκάφα μου γιατί είπα ότι ο Μπουσσόν μου διηγήθηκε το περιστατικό!

Κλωντίν:—Και νομίζεις ότι έτσι διώχθηκε τη γκάφα σου; Μά, καμμέν, ο Μπουσσόν έχει φύγει για το Μπλουά που τούλιν ήμερών. Έτσι τολλάχιον είπες δέ δλους.

Έρνεστος:—Είπε ότι φεύγει... χωρίς να φύγ!... Και πώς θέλεις να το ξέρω εγώ αυτό;

Κλωντίν:—Κάθε φορά που ο Μπουσσόν θέλει να διηγηθεί την περιπέτεια της φεύγει για το Μπλουά. Έτσι ο άνδρας της Ζερμαίν που τα ύπομνάζεται όλα την άφηνει ελεύθερη!... Έκείνη την ήμερα λοιπόν η Ζερμαίν έλεγε στον άνδρα της ότι θα γευματίσει στο σπίτι μου. Έκείνος όμως πρόσεξε τον άνδρα μου κι έμαθε πως ήταν ψέμματα. Συνγρόνας δέ ο Έρνεστος τον πληροφορήσε ότι ο Μπουσσόν δεν είχε φύγει για το Μπλουά και ότι τον είδες εσύ στο Παρίσι. Καταλαβαίνεις λοιπόν τι έγινε; Τα μέρβες, τα έκανες βάλασσα.

Έρνεστος:—Θεέ μου! Έγώ τα έκανα όλα αυτά;

Κλωντίν:—Βέβαια, Γι' αυτό ποτέ άλλη φορά να προσέχης τέρ...

Έρνεστος:—Τι να σου κάνω; Δεν μπορώ να τα σκέπτονται όλα. Νομίζεις ότι είναι εύκολο να θυμάται κανείς τόσες ψευτιές;

Κλωντίν:—Είσαι κακός. Άπλοσταστα είπα στον άνδρα μου ότι η Ζερμαίν κι' εγώ άποφασίσαμε να γευματίσουμε στο άτελειτό του ζωγράφου Κολέν, αλλά ότι δε θέλαμε να το μάθουν οι άνδρες, φίλη, μελαγχολικά μπλε μάτια... φίλη, πού το Κολέν... Αγγλική προφορά, πρό παντός αυτό... Έγώ γράμματα, μα της Κλωντίν... Ο Μπουσσόν έλεγε στο Μπλουά... Θεέ μου! Ποτέ δεν θα μπορούσα να θυμηθώ τόσες ψευτιές... Πιό εύκολα ήσαν τα λατινικά μου μαθαίνανε στο σχολείο!...

ΜΑΡΙΣ ΝΤΑΝΝΑΛ

Έρνεστος:—Ωστε η Σουζάνα δεν ύπνισται; Κλωντίν:—Βέβαια, δέν ύπνισται. Πάντως είναι μελαγχολική, ύπλη, όμορφη, με μπλε μάτια... Είκοσιόκτω χρόνων... Α! έξασα, έχει και μια έλαφρά άγγλική προφορά. Πρό παντός αυτό! Πρόσεξε μη το λησμονήσης.

Έρνεστος:—Ωστε τον άνδρα σου έγώ την ύπνισα; Κλωντίν:—Βέβαια... Α! λήθεια θα πής ότι ήσουν κι' εσύ καλεσμένος στο Κολέν κι' ότι δέν έπληνες.

Έρνεστος:—Δέν έπληνα. (Το αυτοκίνητο σταματά)... "Α! φθάσαμε στη Βιλλέτ... Κλωντίν:—Άς γυρίσωμε πίσω.

Έρνεστος: (στον σωφәр).—Πίσω στο Παρίσι. Κλωντίν:—Απόψε πρέπει να έλθω δέν φας μαζί μας.

Έρνεστος:—Μά νομίζω ότι ύστερα από τόσες ύπομνάζες θα ήσαν πορτυώτερο να μη κάνω την έμφανσί μου, για μερικές μέρες τολλάχιον.

Κλωντίν:—Δέν είσαι καλά. Μά φανς ότι κούβεις; Δέν ποτέ ν' άλλάξουν καθόλου οι συνήθειες μας...

Έρνεστος:—Ωστε έλαβα κι' ένα γράμμα σου όπου με προσκαλείς... Κλωντίν:—Μπράβο... Άρ... νίζεις και συνήθεις στη ψευτιά... Και τώρα πηγαίνω στη θέα μου. Είνε άρορωτη και είπα στον άνδρα μου ότι θα μένω μαζί της όλη την ήμερα... Λοιπόν το βράδυ...Και πρό παντός όχι γκάφες...

Έρνεστος:—Άντιο, γλυκιά μου. Μείνε ήσυχη... "Α! λήθεια, πώς την λένε την παλιά σου... συμπαθήτρια... την φίλη του Κολέν;

Κλωντίν:—Σουζάνα ντε Μποσσόν... Στοιχηματίζω ότι τά... λι θα κάνης καμιά γκάφα.

Έρνεστος:—Θά προσέχω έννοια σου. Κλωντίν:—Πές στο σωφәр να με πιά δόξ Ρισαλιέ 12.

Έρνεστος: (κατεβαίνει άπό το αυτοκίνητο).—Σωφәр, θά πής την κυρία στην όδο Ρισαλιέ 12...

(Το αυτοκίνητο φεύγει, έκείνος προχωρεί σκεπτικός και ύπομνάζει... "Ας άνακεφαλαιώσωμε τώρα... Σουζάνα ντε Μποσσόν, παιδική φίλη... συνισαθήτρια, ύπλη, μελαγχολικά μπλε μάτια... φίλη, πού το Κολέν... Αγγλική προφορά, πρό παντός αυτό... Έγώ γράμματα, μα της Κλωντίν... Ο Μπουσσόν έλεγε στο Μπλουά... Θεέ μου! Ποτέ δεν θα μπορούσα να θυμηθώ τόσες ψευτιές... Πιό εύκολα ήσαν τα λατινικά μου μαθαίνανε στο σχολείο!...

ΜΑΡΙΣ ΝΤΑΝΝΑΛ

Έρνεστος:—Θεέ μου! Έγώ τα έκανα όλα αυτά; Κλωντίν:—Βέβαια, Γι' αυτό ποτέ άλλη φορά να προσέχης τέρ... Έρνεστος:—Τι να σου κάνω; Δεν μπορώ να τα σκέπτονται όλα. Νομίζεις ότι είναι εύκολο να θυμάται κανείς τόσες ψευτιές; Κλωντίν:—Είσαι κακός. Άπλοσταστα είπα στον άνδρα μου ότι η Ζερμαίν κι' εγώ άποφασίσαμε να γευματίσουμε στο άτελειτό του ζωγράφου Κολέν, αλλά ότι δε θέλαμε να το μάθουν οι άνδρες, φίλη, μελαγχολικά μπλε μάτια... φίλη, πού το Κολέν... Αγγλική προφορά, πρό παντός αυτό... Έγώ γράμματα, μα της Κλωντίν... Ο Μπουσσόν έλεγε στο Μπλουά... Θεέ μου! Ποτέ δεν θα μπορούσα να θυμηθώ τόσες ψευτιές... Πιό εύκολα ήσαν τα λατινικά μου μαθαίνανε στο σχολείο!...

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ρεπορτάζ

Η δοκιμασία του ρυζιού

Στά:—'Ινδίας, όταν ο δικαστής δέν κατορθώνει να άνακαλύψει την ένοχή ή την άθωότητα ενός κατηγορουμένου, τον ύποβάλλει στην άσκουασία του ρυζιού. Γενίζουν δ'αλήθεια το στόμα του κατηγορούμενου με ύδω ύζι και τον άφήνουν επί δέκα λεπτά να τώ μωσση και να τώ ιετθάλλει σελτό. Άν τώ κατορθώσει αυτό, τότε είναι άθωος άν όχι τότε καταδικάζεται ως ένοχος.

Οι σοφοί 'Ινδοί λέγουν ότι ο ένοχος ένε την ψυχή του παραγμένη και κατά συνέπεια δέν μπορεί να ύποστηρίξει την περλοσηπή στην άσκουασία του ρυζιού. Ένώ άνθιθέτω οι άθώοι, όταν όποια ή συνέλθισι είναι κα βωρή κατορθώνουν να μεταβάλλουν το ρύζι σε πολύ.

Ευεργετικός κεραυνός

Έπληνω σ' ένα μνημείο της Ποάνας, το όποιο κανείς δέν έννοίει ούτε τότε κατασκευαστά του, ούτε τον ποροισμό του. Έπσε τελευταίως ένας κεραυνός.

Μετά την καταστροφή, κάτω από τή έρείπια του υπνείου βοή καν ένα υπεγάλο κήδωτο. το όποιο περιεφύε έναν άνεκτιμώτο θάσαο. Ύπληρον μέσα σ' αυτό άνηκάνεσ γυροσές και άσπιένες, περιδέσας, δαχτυλίδια, βραχιόλια, νομισματα γυροσές και άσπιένες, μικρά και μεγάλα.

Ο ήσυχος αυτός του χρόνου, λονείται από την έποχή του τοιαυτοτατος παλαιο. άντισπορώ, πύρι υιόν δέλα πολλών άνασπιμύλων άσπινών, γυροσές, να λοναοισή κανει— την μεγάλη του λοτορικη δέλα.

Έτσι ο κεραυνός αυτός έδειχθηκε κατ' έξάίρεση πολύ ευεργετικός.

Καταργούνται τα γυαλιά

Ο καθηγητής Ροζέ ντ' Άνασά του Πανεπιστημίου των Παρισίων, ύποστηρίζει ότι ή υωστή, ή ποε σβωπία, ο στυμωτισμός και δέλοι άσθενείες των υιατιών βαρπαιούνται με μιά άνδύση και άκίδωση ειδική υυνισατική. "Ηδη έήλθισε την θεραπεία αυτή σε πολλούς άνθρώπους διαφόρων ήλικιών, οι όποιοι μετ' άλινες μόνον ήμέρες έπέταξαν τα γυαλιά τους.

στα ζώα: Τό σαλιγκάκι που όταν έχη δόξει για δόδιο, τρέχει—δν μοορή να τώ πη κανείς αυτό—με ταχύτητα...5 μέτρων την ώρα!...

Ο άέρας, είναι το πεδίο όπου άναπτύσσονται οι πιο μεγάλες ταχύτητες. Έδω τα πετομένα κατ'απορτώνων τον άνωθεν μ' δ'λα τα μηχανικά μέσα που διαθέτει.

Ός γνωστόν και τα ταχύτερα άκίμη άεροπλάνα δώδεκας δέν ύπεβήσαν μέχρι σήμεραν τα 800 χιλιόμετρα την ώρα. Μιά δίως ύπια, που άνακαλύφθηκε τώρα τελευταία και άνωμώτως "Κηφινώμια", ύπεβαίνει κατά πολύ την ταχύτητα των άεροπλάνων. Φαντασθήτε ότι ή άρσενική πέταει με την καταπληκτική ταχύτητα των 1316 χιλμ. ένώ ή θηλυκή 988 την ώρα.

Έξ άλλου τα γεράκια του κυνηγιού πετούν με ταχύτητα 289 χιλιομ. Έχουν την ίδια δηλαδή ταχύτητα μ' ένα νεοτάτου τύπου έπιβατικό άεροπλάνο. Το χελιδόνι πέταει με ταχύτητα 170 χιλ. ο γύψ ο κοινός 143, ο φασιανός 96, το κολίδριον 88, το άγριον πτεροπόδαρο. Τρέχει μέχρι 17 χιλμ. την ώρα. Το δέ κοτόπουλο για ν' άποφύγει τον κίνδυνο της καταστροφής, τρέχει με ταχύτητα 14 χιλιομ. την ώρα.

Τά φέλινα, μ' όλη την εύκαμψία του σώματος, ταν, διανύουν από 1100 μέχρι 2500 μέτρα την ώρα.

Έξτε τώρα ποιος κατέχει τα σκήπτρα της βραδυτητας άνάμεσα



Το φάντασμα του σκοτωμένου

Στο περιήμιο διέθλο του, το σχετικό με την μετά θάνατον ζωή, ο διάσημος Γάλλος άστολόγος Φλαμαριόν διηγείται το παρακάτω καταπληκτικό περιστατικό:

Στη Γαλλία ζούσαν πρό άκετών έτών δυο άδελφοί πολύ άγαπημένοι.

Ο ένας από αυτούς έφυγε για την Άφρική όπου κατετόχη στην Άνγκόνα των Ξένων.

Ο ευνοημένος έγραψε συχνά στον άδελφό του, μιά φορά την έβδομή, κατ'αρχήν.

Μιά γύνα, ο παλαιός στη Γαλλία άδελφός έννοιωσε, ενώ κοιμόταν, ένα άσχημο θάρος στο στήθος του.

Πεταχθηκε τότε από τον ύπνο και άπλωσε προς την έπαέρα που ήσαν πλάσι στο κρεβάτι του να τάρη το ποτήρι με τώ νερό, καί να πι.

Μάλις δίως γύρισε προς τή έκει, τα μάτια του γούρλωσαν από φόβο.

Σε μιά καρτέλα που βρισκόνταν άκριβώς άντικρυ στο κρεβάτι του είδε καθισμένο τόν άδελφό του.

Ήταν τρομερά γλαυκός. Στο πόσάσπ του ύπληχε μιά έκφρασις πόνου και λύτης καθώ των κύτταξε, χωρίς να τώ μιλά.

Τό θέαμα αυτό τον έάφινσε. Είνε υνίστοι ο άδελφός του στη Γαλλία;

Και πώς είχε μπη τέτοια ώρα στο σπίτι;

Έτοιματόν να τώ υιλήση, να ριγίη και να τόν άνακοιλήσει, όταν έκείνος σήκωσε το γέρι του προς τή στήθος του στο μέρος της καρδιάς.

Κάτω από τώ θωπιό φώ του καντινιού που ώπώτιε το δωμάτιο ποόσεξε τότε ότι ο άδελφός του έφερε στο στήθος του μιά θαθεία πλνή από την άποια έτοσε άσθμα αλτα, το όποιο κηλίδωνε τη στολή του.

Τρομαγμένος ο δυστυχής, μη πιστεύοντας στα ύπια του, γεμάτος φόβο, έφώνισε:—Είσι σύ Πέτρο!...

Ο άδελφός του, ή μάλλον, τώ φάντασμα του άδελφού του κούνησε καταπληκτικά τώ κεφάλι του. Σηκώθηκε έπειτα έπάνω, γονέσκει με μιά κίση στο χερίο κι' έξαφαιστικώς...

Λίγαν καιό κοτόπι ο έν Γαλλία άδελφός, έπληροησέτο από τώ άμύδιό ύπομνεί ότι ο άδελφός του έπορεύσε σε μιά σύγκρουσι με ύπα'ένεις, δειθεί—μιά σφαίρα στο στήθος, στο μέρος άκριβώς της καρδιάς.

Ένα παρόμοιο άλλόκοτο περιστατικό συνέβη πρό έτών στην Πάτρα.

Μιά νέα, ή Έλένη Βραχιωτή ένώ κοιμόταν μιά βερηνή νύχτα έύνησε άπότομα από κάτω το πάγεο ποινώμενο στο πρόσωπό της.

Μάλι... άνοιξε τα μάτια της, άντικρυσε σκυμένη από πίσω της τη μητέρα της, ή όποια είχε σκύψει και την είχε φιλήσει.

—Μαμά, γύρισε! άπόρησε ή νέα. Πότε ήρρες;

Πραγματικά ή μητέρα της άποσάλε από ένος μνήος στην Κέκυρα, όπου ήταν έγκατεστημένη ή άδελφή της.

Η μητέρα της δίως δέν της άπάντησε. Άπομακρύνθηκε από τώ κρεβάτι και στήθηκε στη μέση του δωματίου, κυττάζοντας την πάντα μ' άπεριγρήστη λύπη.

—Μαμά, γιατί δέν μοό μιλάς; έφώνισε ή νέα.

Άκούσθηκε τότε ή φωνή της μητέρας της:—Χάρε κόρη μου!... Φεύγω

ΟΧΕΙΜΩΝΑΣ καί τώ κρύο

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ===
ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΟΣ

Ο έφετεινός χειμώνας άρχισε να μάς δειχνη τα δόντια του. Ύπλησαν δίως και χειμώνας, οι όποιοι, όπως ο περυσινός ήσαν τρομεροί. Μεταξύ αυτών άναφέρουμε τους τώ 1749 και τώ 1841.Κατά τόν χειμώνα τώ 1841 κινδύνειαν να πεθάνουν από κρύο ένώ υιονοδρομοόσαν, οι βασιλείς της 'Ισπανίας και της Άγγλιας! Τρομερός έπίσης ήταν και ο χειμώνας τώ 1848.

Τό φάρνισμα

Ο χειμώνας είναι ή έποχή τώ φαρνίσματος. Κρίνομε λοιπόν έπικαιρο να άναφέρουμε μερικές λέξεις γι' αυτό.

Οι άρχαιοι "Έλληνες θεωρούσαν ύς κακόν όλων τώ να φαρνίζεσται κανείς προς τή άριστερά, και άριστον προς τή δεξιά. Οι Ρωμαίοι πολύ πίστευαν ότι τώ φάρνισμα φέρνει εύτυχία άν ή σελήνη βρισκεται σε άριμένα σημεία του ζωδιακού κύκλου.

Οι Σκιακαιοί φρονούν ότι όταν ένας άνθρωπος φαρνίζεται, αυτό σημαίνει ότι ο θεός έσφυλάσκει τώ βιβλίο στο όποιο είναι γραμμένα τα όνόματα όλων των ζώντων έσταιμνές για μιά στήλη μ' στο δικό του! Σπύδουν λοιπόν να ύγνηθούν στον φαρνισθέντα: "Ο θεός να σε φυλάει!"

Οι Έσκιμώοι έχουν μιά παράδοση ίδια για τώ φάρνισμα. Νομίζουν ότι είναι ένα κομμάτι της ψυχής τώ ανθρώπου που φεύγει. Και γι' αυτό μύλις φαρνισθούν φωνάζουν: "Αύρισε πίσω!"

Τέλος οι Πορτογάλοι σε κάθε φάρνισμα δίνουν τώ καπέλλο τους και κάνουν μιά θαθεία ύποκλιση.

Γιατί κρύνουμε;

Είνε γνωστόν ότι κάποιος άγνωστος συντελεστής, άνεξάρτητος της βελήσας μας, ρυθμίζει την σταθερή θερμοκρασία τώ όργανο, σιμό μας, ή όποια έφδον έρισκόμαστε υπό ύμιας συνθήκες και σε κατάστασι ύλειας, κυμαίνεται μεταξύ 36,6 και 37 βαθμών τούς όποιους οδύποτε ύπερβαίνει.

Είνε έπίσης γεγονός ότι οι άνθρωποι δέν αισθάνονται όλοι τώ ίδιο ψυχός ή την ίδια ζέση. Γι' αυτό βλέπουμε μερικούς ανθρώπους να φορούν καθε χρόνο ένα ήτερο τα παλτά τους από τούς άλλους.

Και τίθεται τώ έξης έρώτημα:

Πόσο άντέχομε στο κρύο

Τό βιρκογιάνσκ ένα μικρό χωριό της "Αρκτικής περιοχής, κατέχει τώ πρωταίο τώ ψυχός. Έκει τώ θερμομετρο κατένεται καθε χειμώνα σιμόν 70 βαθμών από τώ ύπδεν. Παρ' όλα αυτά δίως οι κάτοικοι του οι όποιοι άνέχονται σε 400 περίπου. δέν πεθαίνουν από τώ κρύο. Αυτό δέ γινάτι ο άνθρωπος άντέχει τώ ψυχός πολύ περισσότερο από δέ μπορεί να φαντασθή κανείς. Πρό παντός δίως γνωρίζει να ύπερασπίζεται έναντιον τώ έθροβ του αυτού.

Πολλά πειράματα άπέδειξαν ότι καλύτερο προστατευτικό μέσον είναι ή γούνα. Άκολουθεί ή φαλέλα τα πλεκτά και τέλος τα κολλασιστά ύφασματα επειδή έχουν κλειστούς τούς πόρους. Άπέδειξη άκόμη ότι είναι προτιμότερο να φορούμε πολλά ρούχα και λεπτά παρά λίγα και χοντρά.

Αυτά περί χειμώνας, οι όποιοι κατά τούς άστολόγους διασκεύ 87 ήμέρες, δηλαδή από της 22ας Δεκεμβρίου μέχρι της 21ης Μαρτίου. Ο έφετεινός πόντος, χωρίς να μάς δειχνη τον κατάλευκο μωδά του περνά τελέως άπαράτητος, σάν να ήθελε να μετριάση την κακή έντύπωσι που μάς έκανε πέρσι.

Α. ΔΕΠΟΛΛΑΣ

"Τι είναι έκείνο που μάς κάνει να αισθανόμεθα κάτι ως ψυχρό και κάτι άλλο ως θερμό; Δέν είναι πολλός καιρός που ή έπιστήμη άπάντησε στο έρώτημα αυτό. Άνε, καλύφθη δηλαδή ότι επί της άνθρωπίνης επιδερμίδος ύπάρχουν "σημεία θερμοτήτος". Τά σημεία αυτά άπαντούν με ώριμένη νευρική άντίδρασι από ψυχός ή στην θερμότητα. Έξακριβώθηκε ότι ή έπιφάνεια της επιδερμίδος τώ άνθρώπου φέρεται τώ συνόλο 250.000 σημεία ψυχός και 30.000 σημεία θερμοτήτος.

Η μεγάλη αυτή διαφορά μεταξύ των σημείων έξηγείται από τώ γεγονός ότι γιά τώ αισθάνεσται καλά τώ σώμα τώ ανθρώπου χρειάζεται μιά σταθερή θερμοκρασία, άδιάφορη άν πρόκειται περί Έσκιμώων της Γροιλανδίας ή Νέγρων της Άφρικής. Παρά τις διακυμάνσεις της έξωτερικής θερμοκρασίας, τώ κυμαίνοντα μεταξύ 40 βαθμών από τώ ύπδεν και 40 βαθμών από τώ ύπδεν, ο άνθρωπος ποτέ ποτέ να έχη πάποτε την ίδια θερμοκρασία: 36,6 βαθμών.

Γιά να προστατευθή λοιπόν από τώ ψυχός και όλα τώ τα δυσάρεστα έπακόλουθα ο άνθρωπος χρειάζεται ένα είδος φρουρών που να ειδοποιούν άσάως τόν έγκέφαλο γιά τούς κινδύνους της ψύξεως.

Η άμυνα τώ ανθρώπου κατά τώ κρύου, έκτός της προστασίας με βαρεία φορέματα της θεομάνσεως τώ γύρου, μπορεί να γίνη μόνο διά της κινήσεως. Γι' αυτό τώ σώμα μας τρέμει μόνο του εύθω—ώλις τα κσιμεία τώ ψυχός άντιληφθούν τόν κίνδυνο. Ταυτοχρόνως ή έπίδρασι μας ειδοποιύνται από τά ίδια αυτά "σημεία" συστέλλει τώ αλμιοφάρα άννευ της. Και τότε άκριβώς άνατριχιάζουμε.

Μη νομίζετε τώρα ότι έκείνοι που κρύνουν περισσότερο έχουν περισσότερα κσιμεία ψυχός και γι' αυτό είναι πύ είσθιόντοι στο κρύο. Άπλούστατα, ως έκ της κινήσεως, ή κυκλοφορία τώ αίματος τούς των ανθρώπων αυτών δέν είναι άπόλυτος έν τάξει.

Πόσο άντέχομε στο κρύο

Τό βιρκογιάνσκ ένα μικρό χωριό της "Αρκτικής περιοχής, κατέχει τώ πρωταίο τώ ψυχός. Έκει τώ θερμομετρο κατένεται καθε χειμώνα σιμόν 70 βαθμών από τώ ύπδεν. Παρ' όλα αυτά δίως οι κάτοικοι του οι όποιοι άνέχονται σε 400 περίπου. δέν πεθαίνουν από τώ κρύο. Αυτό δέ γινάτι ο άνθρωπος άντέχει τώ ψυχός πολύ περισσότερο από δέ μπορεί να φαντασθή κανείς. Πρό παντός δίως γνωρίζει να ύπερασπίζεται έναντιον τώ έθροβ του αυτού.

Πολλά πειράματα άπέδειξαν ότι καλύτερο προστατευτικό μέσον είναι ή γούνα. Άκολουθεί ή φαλέλα τα πλεκτά και τέλος τα κολλασιστά ύφασματα επειδή έχουν κλειστούς τούς πόρους. Άπέδειξη άκόμη ότι είναι προτιμότερο να φορούμε πολλά ρούχα και λεπτά παρά λίγα και χοντρά.

Αυτά περί χειμώνας, οι όποιοι κατά τούς άστολόγους διασκεύ 87 ήμέρες, δηλαδή από της 22ας Δεκεμβρίου μέχρι της 21ης Μαρτίου. Ο έφετεινός πόντος, χωρίς να μάς δειχνη τον κατάλευκο μωδά του περνά τελέως άπαράτητος, σάν να ήθελε να μετριάση την κακή έντύπωσι που μάς έκανε πέρσι.

Α. ΔΕΠΟΛΛΑΣ

ΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟ ΕΘΙΜΟ

Στη Βρετανία της Γαλλίας έπικρατεί τώ έξης περίεργο έθιμο. "Όταν τώ ζεύγος των νεογόνων εύλογηθ άτ' τόν ιερέα, ο γαμπρός γυρίζει προς τή γύνη και της δίνει ένα ύπάστο ύφασμα:—Νά τι θά γίνηται, όταν με στενωφής.

Κι' έπειτα, φιλώντας την, προσέπει:

—Και να τι θά γίνηται, όταν με εύχαρισής.

Κάποτε δίως που ένας Βρετός παντρεύθηκε μιά Γερμανίδα χωρική και της έδωσε τόν άκαθαρμόν ύπάστο, έκείνη, μη γυρίζοντας τώ έθιμο τώ τόπου, τώ τόν άναπέδωσε στη σύζυγ, χωρίς να περιμένη τώ φίλ...



* Ο έρως έξρει και θρίσκει τόν δρόμο της καρδιάς, όπως δέντομα ξέρουν και θρίσκουν τά λουλούδια. (Μπαλζάκ)

* Οι κακοί είναι άνθρωποι που δέν κατάρθωσαν ποτέ ν' άγαπηθούν. (Σαρλ Μοντιέ)

* Η άλγερνη όμορφη ένός άνδρος είναι ή εύαισθησία του. Αυτό μόνο λεπτές γυναικείες ψυχές μπορούν να τώ νοιώσουν. (Μιραμπώ)

* Τίποτε δέν είναι ικανό ν' αύξήσει τόν έρωτα που νοιώθει μιά γυναίκα για έναν άνδρα, όσο τώ να μάθι πως ο άνδρας αυτός άγαπάει κι' από μιάν άλλην. (Δνίς Έκεντερύ)

* Η μεγαλύτερη άγάπη είναι έκείνη που έξρει να συγχωρήσει. Έάν δέν μπορείς να συγχωρήσεις, δέν έξερεις ν' άγαπάς. (Κα Ρολλάν)

* Είνε πύ όδυνπρό να παραγγυρίζουν τόν έρωτα, παρά να τόν άποκρούουν δίως διόλου. (Μπαράκ)

* Είνε μαρτύριο για τόν άνδρα να τώ άνθίσταται. Είνε δίως άκόμη μεγαλύτερο μαρτύριο για την γυναίκα, ν' άνθίσταται. (Β. Ουγκώ)

* Ο άνδρας άπογοιτεύεται για μιά γυναίκα και από τώ παρορμικό πράγμα. Η γυναίκα όταν είναι έρωτευμένη δέν άπογοιτεύεται ποτέ από τόν άνδρα που άγαπά.

(Ρ. Ντεβαλλέρος)

* Η Κοινωνία — ή θεία Πρόνοια ίσως — είναι μόνον είδος εύτυχίας έπέτρεψε στις γυναίκες. Τά συζυγικά άγάπη. (Κα ντε Στάελ)

“Άλλη μία κορδέλλα. Να πω από αυτή τη μέση σου, ήταν η Βηθ-θασβέ. Πρώτο σπίτι που θ’ αντίκριζε ήταν της Βηθθασβέ. Ένας λευκός τοίχος, και πίσω κυταρίσσια όλορθα, σοβάρα. Και πιο πίσω, ένα χαμηλό σπιτάκι ταπεινό, το σπίτι του Ίεσε, του πατέρα του.”

Πέρασε τρέχοντας την τελευταία κορδέλλα, και σταμάτησε. “Αέσφα, μία κραυγή τρόμου έγινε από τα χείλη του. Τα πόδια του σά να ρίξωσαν στη γη. Πού ήταν το σπίτι της Βηθθασβέ; Πού ήταν ο λευκός τοίχος και πίσω τα κυταρίσσια;”

“Εκείνος τα μάτια του νομίζοντας πως είχε τυφλωθεί. Πώς η χαρά του άμπελε το φως του. Τα έκαναν πάλι. Μά, πάλι, στη θέση όπου έπρεπε να είναι το σπίτι της Βηθθασβέ, αντίκριζε κάτι άοριστο, μαύρο, φρικτό.”

“Εστρεψε τα βλέμμά του πιο πίσω. Πού ήταν το σπίτι του πατέρα του; “Ο χαμηλός κτιριώδης τοίχος με τον κισσό. Τίποτε, ούτε σ’ αυτή τη θέση. Κάτι μαύρο κι’ άοριστο κι’ αυτό...”

“Έπεσε σ’ ένα κορμό δέντρου, κι’ έκλεισε πάλι τα μάτια του. Μία προεχρή τριεμβόληση ανέβηκε στα χείλη του.”

—Θέ μου! Κάνε να είναι ο νεύρο αυτό. “Ένας άπαισιος έφ’ αλτή, και τίποτε άλλο. Κάνε, τώρα που θα ξαναοιζώ τα μάτια μου, να μου χαμογελάσει η Βηθθασβέ, σαν άρραβωνιαστικά που θέλουν να κρούγη για να τρομάξουν τον άρραβωνιαστικό της.”

“Ανοίξε με τρόμο τα μάτια του. Μαυρίλα μπροστά του πάλι, και μοναχά μαυρίλα.”

Τότε, άρχισε να τρέχει σαν τρελλός. Σε λίγο έφθασε εκεί όπου έπρεπε να είναι τα πρώτα σπίτια της Βηθθασβέ. Σκόνταψε σ’ ένα σωρό έρριπες. Πέτρες και σκατάς! “Όπου και να γυρίσει, τα μάτια μου, μοναχά πέτρες και σκατάς... Ούτε ένας τοίχος νερός, ούτε ένα δεντρόκι πράσινο. “Η καταστρόφη είχε περάσει άσπαστη” είχε σαρώσει κάθε ζωή.”

Στάθηκε, νοιώθοντας πως η γη έφευγε κάτω από τα πόδια του. Κοράκια πετούσαν, σγίζοντας τον καταγάλανο ούρανο με άπαισιες κραυγές. Τότε άντελήθηκε ο Δαβίδ πως μέσα από τα συντρίμια έρχόταν μία άπαισιια μυρωδιά τσιμεντών.

Μία τρεμούλα τον έπιασε. Γύρισε τα μάτια του πάλι προς το μέρος όπου στεκόταν άλλοτε το σπίτι της Βηθθασβέ. Ήπειτα, πιο πέρα στο δικό του σπίτι. Νόμιζε πως αν κινάσε αυτά τα μέρη, μ’ αλη του την ψυχή, το θαύμα θα γινόταν. Τα μαύρα συντρίμια θα έξαφανίζονταν κι’ οι χαρούμενοι τοίχοι των σπιτιών θα όρθωνόταν πάλι.

“Αέσφα, αντρίχισσε. Μία άδύνατη γυναικεία φωνή τάρραζε τη νεκρική σιγή. Μία φωνή ποδώνει σαν από χείλη έτοιμοθάναστα: “Ποιά; Είπε έδω; Ποιάς ζωντανός περπατεί ανάμεσα στους νεκρούς;”

“Εννοείς μέσα του κάτι να παγώνει από τον τρόμο. Και οάτησε σιγά:—

—Ποιάς μιλεί; “Άνθρωπος ζωντανός, η κανένα φάντασμα;—

—Αν είσαι έσύ ζωντανός άνθρωπος, αποκήρυξε η φωνή, λυπήσου με... “Έλα κοντά μου και δώσε μου λίγο νερό.”

Τρέμοντας συγκορμος ο Δαβίδ προχώρησε προς το μέρος όπου ακουγόταν η φωνή.

“Ήταν μία μικρή σπηλιά στη ρίζα ενός λόφου. Κι’ εκεί, στο υψοσκάβαδο, είδε μία γυναίκα, να γυναικείο σκελετό μάλλον, πεμμένο κάτω στο χώμα.”

—Νερό! φώναξε η δύστυχη γυναίκα μόλις τον είδε.

“Έτρεξε σ’ εια πηγή κοντά ο Δαβίδ και της έφερε νερό. Κι’ έτρεξε, εσπνικά, την άναγνώρισε.”

“Ο γυναικείος αυτός σκελετός ήταν η Σάρα, η φτωχή γειτόνισιά τους, που τον είχε κούνησει κάμποσες φορές στα γονάτά της μικρόν.”

—Σάρα! φώναξε ο Δαβίδ. “Εσύ είσαι;—

—Με γνωρίζεις; Έκανε παραφροσύνη η γερώντισσα.

—Εσύ δε με γνωρίζεις; Δεν είμαι ο Δαβίδ;—

Σηλώσε τα μάτια της άπάνω του. “Η ματιά της όμως φαινόταν μακρινή, σά να έρχόταν από άλλον κόσμο.”

—Το φως μου χαμήλωσε, του



είπε σιγά. “Αν όμως έσύ είσαι ο Δαβίδ, τότε είμαι από δούλους τους συχωριανούς μας έγώ ή πιο εύτυχισμένη, γιατί θα μου κλείσει τα μάτια ένας δικός μας.”

—Σάρα! φώναξε ο Δαβίδ. Για τόνισμα του Θεού. Πες μου τι γίνηκε. Θά, τρελασθώ! Τι έγιναν τα σπία της Βηθθασβέ; Τι έγιναν οι άνθρωποι;—

—“Η όργη του Θεού έξέπασσε άπάνω μας, αποκήρυξε τρέμοντας η γερώντισσα. Τι να σου πρωτοτοπορήσω; Οι δυνάμεις μου με εγκαταλείπουν. “Η γλώσσα μου βάρυνε...”

—Πες μου, αν αγαπάς το Θεό, τι έγινε.

—Δεν τα μάθατε έσεις; Πού να τα μάθετε; “Έκαναν επίδρομή οι Άμαλεκίτες. Μας πήραν άνυπεράσπιστους. Σε δύο ώρες έρημωσαν τον τόπο. Σκότωσαν τους άντρες και τις γερώντισσες...”

—Και τις νέες, τι τις έκαναν, Σάρα;—

—Τι νέες;... Τι άλλο; Τις πήραν μαζί τους να τις πουλήσουν σκλάβες.

Σταμάτησε ο Δαβίδ για μία στιγμή. Πριν κάνει τη φοβερή έρώτηση, καταλάβαινε πως έπρεπε να συγκεντρώσει τη δύναμή του...—

—Επί τέλους, ρώτησε σιγά:—

—Και η Βηθθασβέ;—

—“Η Βηθθασβέ; Μουρμούρισε η γερώντισσα. Ποιάς έξέρει;... Μαζί με τις άλλες κοπέλες κι’ αυτές...”

—Βέβαια, δεν θα τη θανάτωσαν... Τόσο όμορφη κοπέλλα, δεν θα την άφησαν να πάη χαμένη...—

—Σάρα! έξφωνισε ο Δαβίδ. Δεν έξρεις πού είναι η Βηθθασβέ;—

—Πού να ξέρω η δύστυχη; Μηπως “ω πού εινε κι’ οι δικές μου οι έγγονές; Τις κόρες μου τις σκότωσαν, τις είδα με τα μάτια μου πού τις σκότωναν...”

Τις έγγονές μου όμως τις είχαν δεμένες. “Έτσι θα δέσαν και τη Βηθθασβέ, και θα την πήραν μαζί τους...”

—Σάρα! έξφωνισε ο Δαβίδ, κρύβοντας το πρόσωπό του με τα χέρια του.

Μά η γερώντισσα συνέχισε:—

—Σκότωσαν τον πατέρα σου, το ξέρω. Τ’ αδελφία σου... “Ίσως να γλύτωσε κανένας. Τι μάνα σου την σκότωσαν, κι’ όλες τις γερώντισσες του σπιτιού σου. Μά είσαι εύτυχισμένης πού δεν είχες αδελφές...”

—Σάρα! έκέτευσε ο Δαβίδ. Τι άλλο έξρεις; Λέγε μου, γιατί τ’ όνομα του Θεού.

—Ναι, θα σου πω την γη... Νά, ήταν... η κόλαση. “Ήλθαν βράδυ. “Εμείς δεν τους περιμέναμε. “Ε-δεν μπορούσαμε να σωθούμε. “Ε-δεν μπόρεσαν να νόμισαν, μένα με πλήγωσαν. Θα νόμισαν, φαίνεται, πως πέθανα. Και πεμμένη σ’ αυτή τη γωνιά τα είδα όλα...”

—“Ακουσα τις άπαισιες κραυγές τους και τα θογγήτα των έτοιμοθάναντων. “Ακουσα τις ικεσίες των κοριτσιών που έδεναν, και τα τραβούσαν. Τη Βηθθασβέ δεν την είδα... Μά, σάτσου... “Θυμάσαι... Ναι, θυμάμαι τώρα καλά...”

—“Ακουσα μία κοριτσιώτικη φωνή στριγνιά, πού φώναζε.

—Δαβίδ! Δαβίδ! Πού είσαι;—

“Έλα να με γλυτώσεις. Κι’ είπα τότε μέσα μου για μία στιγμή, “Θά εινε η άμοιρη η Βηθθασβέ...”

—Δυστυχισμένος πού είμαι! φώναξε ο Δαβίδ.

“Η γερώντισσα κάρφωσε άπάνω του τα σθεσμένα της μάτια και του είπε άγνά:—

—Την έκανες να πονέει πολύ, μά σ’ αγαπούσε πάντα. Τι θέλαμε και τη λυπόμαστε. Το χρώμα είχε φύγει από τα μάγουλά της, τα μάτια της είχαν χαμπαώσει από τα δάκρυα. Μά η όμορφιά της μεγάλωσε με τη λύπη, παρά να μαραινέται. Κι’ έτσι σ’ εύουρα θα την πρόσδεκα και θα την πήραν μαζί τους... Γιατί, παιδί μου, την έλασες; Γιατί παντρεύτηκες με άλλη γυναίκα; “Αχ,

τι κλάμμα έκανε η άμοιρη όταν ήλθε έδω η είδησι πως πήρες τη κόρη του βασιλιά... “Εμείς οι άλλοι χαϊρόμαστε για την τιμή που σου δωσε ο Θεός. “Εκείνη όμως, μολυσματίοντα και θρηνούσε...”

“Ο Δαβίδ άκούγε σαν σ’ όνειρο τα λόγια της γερώντισσας. Στο τέλος δεν πρόσδε πια τι έλεγε. Νόμιζε πως άκούγε από κάπου μακριά, έφιαλτική τη φωνή της άγαπημένης του πού τον καλούσε:—

—Δαβίδ! “Έλα να με γλυτώσεις.”

Κάποτε, άκουσε τη φωνή της γράας Σάρας πού δυνάτη, σαν έ να βροχιά σφύριγμα:—

—Πεθαίλω!

“Έσκυψε και της άκασήκωσε το κεφάλι. Και η γρηούλα έσπύχησε στα χέρια του, λές και περιμενε η ψυχή της μέσα στο σαρκασκαλισμένο της κορμί, ώσπου να του διηγηθή την άπαισιια ιστορία πριν γ’ άρμεση για τον ούρανο.”

“Ο Δαβίδ της έκλεισε τα μάτια. Κι’ έπειτα στάθηκε να κυτάξει το σκελετωμένο πρόσωπό της. Ά-ρες άτέλειωτες λές και ζητούσε να διασώση στις ρυτίδες τα μυστικά που διηγόταν τις τύχες των ανθρώπων.

“Ο ήλιος ήταν πια στη μέση του ούρανο όταν σήκωσε το κεφάλι του. Κιτάζε γύρω του και άνατριχίλασε. Σηκώθηκε και πήρε σκυμμένος σαν γέρος, το δρόμο. Ποιο δρόμο; Ούτε αυτός ήξερε. Μονάχα έπαναλάμβανε μέσα του:—

—“Εγώ φταίω. “Εγώ φταίω... Βηθθασβέ. Συγχώρα με! “Αχ, Βηθθασβέ!...”

“Όσο και να ήταν θολωμένη η σκέψη του, καταλάβαινε πως αν είχε κρατήσει το λόγο του, αν είχε πάρει τη Βηθθασβέ, θα γλύτωνε αυτή τουλάχιστον από την καταστρόφη.

Δάκρυα άρχισαν να τρέχουν δούδα στα μάγουλά του, όταν θυμήθηκε το τραγικό τέλος της μάνας του, του πατέρα του, όταν σκεφθεί πως τ’ αδελφία του όρη καν όλα τόσο άδικο θάνατο. Μά πάλι ο νους του γύριζε στη Βηθθασβέ.

“Αν είχε μάθει πως σκότώθηκε κι’ αυτή, μαζί με όλους, ίσως να μη πονούσε τόσο. “Η σκέψη όμως πως θριασκότες τώρα σκλάβες, πού έξέρει σ’ τίνος χέρια, πού έξέρει σ’ τίνος στρωμή, τον τρέλαινε.

Χίλια σχέδια περνούσαν από το μυαλό του. Νά πη να την όρη. Μά πού; Πώς ήταν δυνατόν να μπει στο έχρηκό έδαφος και να γυρεύη μία κοπέλλα; Θά έκανε τη ζωή του και δεν θα την εύρισκε. Τι την ήθελε όμως πια τότε ζωή;

Προπάτησε ώσπου η μέρα έγειρε. Τότε ζήτησε, οδηγημένος από το έντοκτο, λίγη τροφή σ’ κάποιο χωριό. Την άλλη μέρα πήρε πάλι την οδοπορία. Κι’ έτσι μέρες και μέρες άτέλειωτες κρυβόταν στις σπηλιές, χωρίς να έξορη κι’ αυτός για ποιο λόγο κρυβόταν άφου τη ζωή του δεν την λογάριαζε πια. Προχωρούσε, εαναγύριζε πίσω στα όρημά του, και ρωτούσε όλους, αν είχαν άκούσει τίποτε για τη Βηθθασβέ. Κανένας όμως ούτε καν γνώριζε την όμορφη κοπέλλα της Βηθθασβέ.

Μία βασιλοπούλα σπαράζει

“Η Μιχάλ δάγκωνε τα σεντόνια της και χτυπιόταν στο φαρδύ της κρεβάτι. Παρέκει ο Παλιτλή την κυτάζε με τη λυπή ζωοφασμένη στα νεανικά του χαρακτηριστικά.

—Μιχάλ, της είπε επί τέλους σιγά. Γιατί άπελιπίζεσαι τόσο; Γιατί θασανίζεσαι; “Αν προσπαθήσεις να μ’ άγαπήσεις λιγάκι...—

—Καταραμένη! φώναξε η Μιχάλ. Μη προσπαθείς να με παρηγορήσεις. Μοναχά άπελιπίζεις και

δυστυχία μου φέρνουν τα λόγια σου.

—Μιχάλ, είπε ο νέος γλυκέ. Καταλαβαίνω τον πόνο σου. “Αλλά, σκέψου, είμαι κι’ εγώ ένα θύμα. “Ο πατέρας σου παρέστησε διάφορετικά τα πράγματα. Μου είπε πως με το Δαβίδ δεν σε συνέδε τίποτε... Μου είπε πως η καρδιά σου εινε έλευθερη να μ’ αγαπήσεις... Δεν ήθελα ποτέ να γίνης με το στανό γυναίκα μου.

—Παλιτλή, φώναξε η Μιχάλ με έξαση. Πώς το λές αυτό; Πώς το φαντάστηκες πως ήταν δυνατόν να είμαι γυναίκα του Δαβίδ και να μη τον αγαπάω; Τον έξερεις τον Δαβίδ; Τον είδες ποτέ σου; Είδες μορφή σαν τη δική του; Είδες άλλον άνθρωπο σαν το Δαβίδ στη γη; Πώς φαντάστηκες πως ήταν δυνατόν να αγαπήσω άλλον άντρα μετά το Δαβίδ;

—Σάπασαν, και για κάμποσες στιγμές μέσα στο συζυγικό δομάτιο δεν άκουγόταν τίποτε άλλο, παρά η βαρειά, εθασωμένη άναπνοή της Μιχάλ.

—Καταραμένη η στιγμή πού γεννήθηκα! είπε επί τέλους η Μιχάλ. Καταραμένη η στιγμή που γεννήθηκες και σύ...—

—Τον πατέρα σου πρέπει να καταριέσαι, είπε ο Παλιτλή μαλακά. Αυτός έφερε αυτή τη δυστυχία...—

“Η Μιχάλ πετάχτηκε από το κρεβάτι.

—Τρισκαταραμένος αυτός! ξεφώνισε. Γιατί να μου πάρη τον άντρα πού αγαπούσα; Γιατί να καταδικάω το Δαβίδ; Και γιατί να με δώση σ’ άλλον άντρα;—

Στριγνύρισε τα χέρια της, σέ τρελή άπελιπία.

—Μιχάλ, είπε γλυκά ο Παλιτλή. Και πάλι σου λέω: Προσπάθησε να μ’ αγαπήσεις. Θά είμαστε πιο εύτυχισμένοι κι’ οι δύο. Τώρα, ό,τι έγινε, έγινε. “Ο Δαβίδ εινε μακριά, δε θα ξαναγυρίση. Κι’ είσαι γυναίκα μου, ενώπιον του Θεού, ενώπιον των ανθρώπων. Τίποτε δε μπορεί πια να μās χωρίση.

Τον κυτάζε με μάτια φλογισμένα, γεμάτα μίσος.

—Έτσι νομίζεις, Παλιτλή... Πολλά μπορούνε ακόμα να μās χωρίσουν...—

“Η φωνή της ήταν γεμάτη φέβερα. Σήκωσε ο νέος τούς ώμους του και είπε σιγά:—

—Μάρτυς μου ο Θεός, ότι θα δινω δέκα χρόνια της ζωής μου για να μ’ αγαπήσεις. Αυτή την εύτυχία μονάχα ποθώ...—

Τον κυτάζε σκληρά, δίχως συγκίνηση.

—Αυτή την εύτυχία δεν θα την άπολαύσεις, τού φώναξε, όχι δέκα χρόνια της ζωής σου, αλλά κι’ ολόκληρη τη ζωή σου να θυσιάζεις. Μάθε το για πάντα Παλιτλή, η καρδιά μου δόθηκε στο Δαβίδ. Σ’ αυτόν άνήκει. “Όπως και να φέρουν τα πράγματα να έξερης πως είμαι γυναίκα του Δαβίδ.

—Κι’ αν πέθανε ο Δαβίδ; ρώτησε γρήγορα ο Παλιτλή.

—Αν πέθανε ο Δαβίδ! φώναξε τρέμοντας η Μιχάλ. Πάλι είμαι δική του. Τι στιγμή πού θα έθαυθό ότι πέθανε, θα πεθάνω κι’ εγώ, και πάλι θα ένωθώμε. Τώρα με κρατεί στη ζωή ο φόβος; μη χωριστούμε αν πεθάνω. Γι’ αυτό δε σκοτώθηκε, αν και σκέφθηκε πολλές φορές πως καλύτερα θα ήταν να σκοτωθώ, παρά να γίνω γυναίκα σου...—

“Ο Παλιτλή άναστενάξε θασρειά κι’ η Μιχάλ έπεσε πάλι με λυγμούς άπελιπίας στο κρεβάτι της.

Αυτό γινόταν τώρα, η ίδια σκληρή έπαναλαμβανόταν κάθε βράδυ ένα μήνα τώρα, από τον καιρό πού είχε γίνει γυναίκα του νεαρού Παλιτλή κι’ είχε γίνει γυναίκα του Παλιτλή λίγες ημέρες μετά τη φωνή του Δαβίδ. “Ο πατέρας της της διάλεξε για σύζυγο τον γιό, ένας στρατηγός του. Και την επάντρεψε μ’ αυτόν χωρίς να τη ρωτήσει, χωρίς να δεχθή να την άκούση καθόλου.

“Επειτα, την άλλη μέρα ο Σαούλ, με τους γιουούς του και με το στρατό έφυγαν για τον πόλεμο. Οι Φιλισταίοι προχωρούσαν μέσα στο έδαφος της Ίουδαίας. Κι’ ο Σαούλ είχε αναλάβει μόνος του την άρχιστραγία.

Τον Παλιτλή τον άφησαν στο καλόνι, για να γιορτάσει τους γάμους του.

—Εγώ πίνω κρασί σ’ εσύ μόνο περιπτώσεις.

—Αλήθεια;—

—Βέβαια... “Όταν βρέχη κι’ όταν δεν βρέχη...—

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια...



Ο ΦΙΔΕΣ

— Φιδέ κάνεις, Ζαμφώ; ρώτησε η Τερψιθέα η κουινάδα της, βλέποντας την Ζαμφώ να κρατά ζύμη και να ρίχνη το φιδέ στο κόσκινο.

—Ναι. Μ’ αυτό το άλευρι πού μάς ήδωκανε οι μπακάλαιοι, ήζυμωσα το μισό να κάνω μία ψισιά φιδέ για τα παιδιά. Έσύ τι τόκανες το δικό σου και τη άδρεφής σου το “Ορρόδοξιας;—

—Ούτε φοινίκια ήκάνανε έφέτος, ούτε βασιλόπτητες. Νά φυλάξης κομμάτι για τηγανισμα και τ’ άλλο να το κάνης φιδέ.

“Η Τερψιθέα είπε μουσικοκόμοιρα:—

—Δεν μπορώ καμένη να τότε καταφέρω σαν έόένα.

—“Η “Ορρόδοξια;—

—“Εκείνη τον έκανε καλά, μά τώρα με τον άρθρητη πονούνε τα δάχτυλά τη και δεν τα καταφέρνει.

“Η Ζαμφώ είπε με πονηρία:—

—Και δεν το ζυμώνεις να σου τότε κάνω έγώ; Κάθουμι ούλη τη μέρα. Θά σου κάνω φιδέ ψιλό σαν τρήχα, να τον τρώς και να συχωρής τη μάνα μου.

“Η Τερψιθέα ανέβηκε στην κάμαρά της και κατέβηκε με τ’ άλευρι.

—Νά το ζυγιάσωμε γιατί δε θέλω να μου πής λίγος γένηκε. Το άλευρι σά ζυμώθη φουραίνει. “Ο φιδές στεγνώνει και χάνεται, το λοιπό δε θέλω νάχω λόγια.

“Η Τερψιθέα είπε:—

—Τι να τότε ζυγιάσω, καμένη, να με βοηθήσης να τελέσω αυτό το φιδέ τη κουινάδας μου; Μούφερε τ’ άλευρι τη και το ζύμωσα για να τη τότε έτοιμάσω γιατί δεν μπορεί η ίδια να τον κάνει, δεν άδειάζει από τη δουλειά.

“Η Ζαμφώ μόλις τέλειωσε τον δικό της, ζύμωσε το άλευρι της Τερψιθέας, άφου κράτησε άρκετό και άρχισε να κάνει τον φιδέ. Φώναξε άμέσως την πατινή γετόνισσα:—

—Ζαφείρα! Ζαφείρα!—

Μία καλοκαρμέντη γρη άρθε γελαστή.

—Τι θές, Ζαμφώ μου;—

—“Έχεις δουλειά, καμένη, να με βοηθήσης να τελέσω αυτό το φιδέ τη κουινάδας μου; Μούφερε τ’ άλευρι τη και το ζύμωσα για να τη τότε έτοιμάσω γιατί δεν μπορεί η ίδια να τον κάνει, δεν άδειάζει από τη δουλειά.

“Η Ζαφείρα κάθισε και με το κουτσουμπολιό σιγά σιγά έκαναν το φιδέ οι δύο γυναίκες δλο το άπόγευμα.

Κατά το βραδάκι, άφου στέγνωσε ο φιδές, η Ζαμφώ τον έβαλε σ’ ένα ταψί και φώναξε την κουινάδα της:—

—Τερψιθέα, έλα, έτοιμος!

—Ποιάς καλέ;—

—“Ο φιδές!—

—Τον έκανες κιόλας;—

Και κατέβηκε τρεχάτη τις σκάλες. Τον είδε με μισό μάτι, σουφρώσε τα φρύδια της και είπε:—

—Αυτός εινε οδλος;—

—“Αι! τι ο μισός; Δε στάπα πως ήπρεπε να τότε ζυγιάσεις; Νά, η Ζαφείρα πού ήτανε μπροστά, άλλωστε θα μ’ έβγαζες και κλέφτρα. Δεν περπατάς, αυτό εινε το φαριστό πού άφησε να σπύτι μου για να σου τότε προφάξω. Μά τι θαρρείς πως ήπρεπε να γίνη καλέ, δέκα κόσκινια; Μύλησε καλέ Ζαφείρα κ’ έσύ πού ήσουνε παρών!

—“Έτσι εινε, κοκώνα μου, είπε η Ζαφείρα, η όποια όως καταλαβε πως έλειπε άρκετος φιδές.

“Η Τερψιθέα πήρε το φιδέ, είπε ένα εύχαριστώ ξερά— ξερά και ανέβηκε στην κάμαρά της, ενώ η Ζαμφώ μόνη πιά έκρυβε σ’ ένα τενεκέ μά καλή ψισιά ψιθυρίζοντας:—

—Μωρέ μούτρα! Θά σου δουλέψω τζάμπα και βερσέ! “Ας εινε καλά τα χέρια μου, δεν ήμλεψα. Με τον ιδρώ μου και με τον κόπο μου!

ΣΥΛΒΙΟΣ

Διάλογος μπεκρήδων

—Εγώ πίνω κρασί σ’ εσύ μόνο περιπτώσεις.

—Αλήθεια;—

—Βέβαια... “Όταν βρέχη κι’ όταν δεν βρέχη...—

Τό λακριντί του Θρασύβουλα ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑ

Θωνάζω, θρίζω διαρκώς κι’ είμαι, Σοφάκι μου, κακός σ’ αυτή την κοινωνία. Μά πως να μη γρατζουνιστώ, άφου σ’ άλλάζουν το Χριστό με την συγκοινωνία.

“Έχει πολύ... έκτροχιαστεί και μεταφέρονται... παστοί οι συμπολίτες δλοι. Πάνε στα σπία τους κουτσοί χωρίς σασκάκι και πετοί και δίχως πορτοφόλι.

Τους κουβαλούν άγε- (ληδόν) για να μην πω σαρδελ- (ληδόν), ζπως πολλάκις είδα, και πέφτουν μέσ’ στο (πατιρντί) (μπαϊλντί), ή γίνονται... σταφίδα.

Κι’ αντί να κάνουν οι (γραμμές) έπιδατών διανομή, εν ώρα καταγίδος, κάνουν χωρίς υπερ- (βολή), μά και χωρίς αμφιδο- (λι)- διανομή...σταφίδος!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ



Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ



Κακεντρέχεια

Κικ ή. — “Ο Πέτρος, μου λέει πως είμαι ώραια, χαριτωμένη, γοητευτική.”

Μαίρη. — Και θα παντρευθής έναν άνδρα πού άρχισε από τώρα να σου λήη ψέμματα;



ΥΓΙΕΙΝΗ!

ΥΓΕΙΑ ΚΑΙ ΚΟΜΨΟΤΗΣ

Θά σ'ας γράψω σήμερα μερικά εύκολα αλλά αποτελεσματικά γυμνασμάτια για την τόνωση και άσκηση των μυρών, της κοιλίας και των γοφών. Μ' άλλα λόγια, θά σ'ας δείξω τον τρόπο με τον οποίον θ' αποφεύγετε την μεγάλη αντισταθτική κοιλιά και το άκαλονιστο και πλαδαρό πιάχος στους γοφούς και στους μηρούς.

Διά λόγους όχι μόνον αισθητικής, αλλά και υγείας, πρέπει οι μύς της κοιλίας και των μυρών να είναι σφιχτοί, γεροί και γυμνασμένοι. Λέγουν ότι είναι πολύ δυσκολό πράγμα να εξαναγκάσει η αντισταθτική κοιλιά και μάλιστα στο γυμναστικό σώμα. Και εν τούτοις ανεξόδως με μερικές εύκολες γυμναστικές ασκήσεις και την αποφυγή λιπαρών και σαρκωδών τροφών, μέσα σε μικρό σχετικά χρονικό διάστημα, η παχυσαρκία της κοιλίας υποχωρεί σημαντικά. Η πρώτη άσκηση στα τακτικά είναι το βάδισμα στα δακτύλα των ποδών. Καθημερινώς, βαδίζετε επί δέκα τουλάχιστον λεπτά της ώρας αντιστοίχως επί των δακτύλων των ποδών. Μετά από τακτική άσκηση οι μύς της κοιλίας και των ποδών καταστροφόμενοι του τοπικού ελαστικού αέρα. Άλλα ασκήσεις αποτελεσματικές γ' αυτή την άσκησης και ταυσών των μυών συγχρόνως των γοφών, των μυρών και της κοιλίας, η οποία πρέπει να γίνεται μετά την άσκηση του βαδίσματος επί των δακτύλων, είναι η εξής:

Να γονατίζετε στο πάτωμα και καθώς είσθε έτσι γονατισμένοι να κάθεται επάνω στα πόδια σας, ενώ οι μηροί θα είναι πάντοτε ενωμένοι. Τότε απλώνετε το μεγαλύτερο σας χέρι πλάγια εις το ύψος των ώμων, το δε δεξί σας χέρι εκτεταμένο θα εφάπτεται του αντίστοιχου μηρού. Κάνετε τότε από την θέσι αυτή, δηλ. καθισμένοι πάντοτε στα πόδια σας, κλίνον τον κορμό ποτέ δεξιά και ποτέ αριστερά, καθώς και προς τα όπισθεν, αλλάζοντας συγχρόνως και τα χέρια. Όταν κλίνεται δεξιά, τότε εν εκτάσει θα βρίσκετε το δεξί χέρι και με την κλίση του κορμού τα δακτύλα του θα εγγίζον ελαφρώς το πάτωμα, ενώ το αριστερό χέρι θα εφάπτεται του αριστερού μηρού. Όταν πάλι θα κλίνεται τον κορμόν αριστερά, εν εκτάσει, θα βρίσκετε το αριστερό χέρι και τέλος όταν γονατίζετε επάνω στον κορμόν, τότε πάλι, τότε και τα δύο χέρια θα είναι εκτεταμένα συγχρόνως προς τα άνω. Η άσκηση αυτή δηλαδή, έχει πέντε χρόνους, Α' χρόνος: Γονατισμός, Β' χρόνος: Εκτάσεις επί των ποδών, Γ' χρόνος: Κλίση του κορμού επί τα δεξιά, μετά συγχρόνως εκτάσεις της δεξιάς χειρός της αριστεράς εφάπτεσης του αριστερού μηρού, Δ' χρόνος: Κλίση του κορμού επί τα αριστερά, μετά συγχρόνως εκτάσεις της αριστεράς χειρός και της δεξιάς επί του μηρού, Ε' χρόνος: Έκταση κλίσης του κορμού προς τα όπισθεν, μετά συγχρόνως αναστάσεις αμφοτέρων των χειρών. Με τις κινήσεις αυτές της άσκησης θ' απαλλαγείτε ταχέως απ' τον τωρινό κορμό, συγχρόνως θα περνούμε τυχόν υπέρχρηστος δυσπείας, ως και πάσης άλλης αντισταθτικής.

Αι δύο καλύτερες περιγραφές των ασκήσεων αυτών είναι οι παρακάτω εφ' όσον είστε εις την καταπολέμηση των σαρκωδών και την τόνωση των κοιλιακών μυών και των μυρών, αλλά ειδικότερον εις την απώλυσαν των γοφών. Άσκησις πρώτη: Πλαγιάζετε στο πλευρό, επάνω σε σκληρό στρώμα ή στο πάτωμα, με τα πόδια καλώς εκτεταμένα

και άφραπτόμενα μέχρι των οφθαλμών και με τα χέρια σταυρωμένα επάνω από το κεφάλι σας. Κατόπιν προσπαθήστε γ' ανεβάσετε, κολλημένα καθώς θα είναι τα πόδια σας, όλγία εκατοστά υψηλότερα από το πάτωμα και κατόπιν να τα κατεβάσετε δίχως να τ' αφινείτε γ' ακουμπούν το πάτωμα. Δηλαδή τα πλάγια του κορμού θα είναι κολλημένα στο πάτωμα, ενώ θα προσπαθήτε απ' τη μέση και κάτω να σηκώνονται πλαγίως τα πόδια. Πέντε φορές καθημερινώς η κίνηση αυτή από το κάθε πλευρό είναι αρκετή.

Κατόπιν επανέλθει μετά 6-8 λεπτόν ανάπαυσιν η άσκησης. 2. Σταθήτε μπροστά σ' ένα τραπέζι, δύο πιο κοντά μπορείτε και κατόπιν προσπαθήστε γ' ανεβάσετε εν κλίσει ποτέ το ένα πόδι και ποτέ το άλλο πατώντας την γωνία του τραπεζιού. Η κίνηση δηλ. αυτή είναι σαν ν' ανεβαίνετε τα σκαλιά με την διαφορά ότι αντί του σκαλιού, θ' ανεβάσετε το πόδι σας επάνω στο τραπέζι, το οποίον θα είναι τουλάχιστον ύψους 80 εκατοστών του μέτρου. Η εκτέλεσις όλων αυτών των ασκήσεων πρέπει να γίνεται απαλά, χωρίς διαόρτητα και δίχως να παίρνετε πορτα. Επίσης τις ασκήσεις αυτές πρέπει να αποφεύγουν όσοι πάσχουν από έλκος του στομάχου, σκαλαιοειδίτιδα ή έχουν την υπόνοιαν ότι πάσχουν από τις παθήσεις αυτές. Αν την μία μέρα δεν τις επιτύχετε τελεία, την άλλη ημέρα να είστε βέβαιοι ότι θα το κατορθώσετε. Μετά όλγας ημέρας θα συνηθίσετε και για τον κορμό σας αυτόν θ' ανταμειφθήτε μ' ένα υγιές, ώριο και σφιχτοδεμένο σώμα.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ

Ιατρός Δερματολόγος

Η ΦΙΛΗ

ΤΩΝ ΠΟΝΕΜΕΝΩΝ

Έμπιστευτικός Μονόλογος

«Μου συμβαίνει κάτι τρομερό. Κρίσιμ που μου έχει αναστατώσει κυριολεκτικά τη ζωή. Που με θα στανίσει νύχτα—μέρα και μου έχει αφαιρέσει την ησυχία και γαλήνη. Είτε στιγμή που το μαρτύριο μου είναι τόσο δυσβάστακτο, ώστε να με κάνει να σκέπτομαι ως μόνη απολύτρωσις το θάνατο. Μά ακούστε με:

Είμαι 26 χρόνων και έχω μια αδελφή νεώτερη κατά δύο χρόνια. Η αδελφή μου αυτή αρραβωνιάστηκε πρό εξη μηνών τον άνδρα που αγαπούσε επί δύο χρόνια. Ο αρραβώνας αυτός που απέτελεσε προς στιγμήν ένα ευτυχές γεγονός για το σπίτι μας, ήταν πεπρωμένο να σημαλή επι-

τα από λίγο καιρό και την άσπρη, χη μιάς αφάνταστης δυστυχίας, που αν και δεν ξέσπασε ακόμη, όσσοο η στιγμή αυτή δεν θ' αφήσει νύχρη. Ένώ δηλαδή, όλοι μ'εσ' στο σπίτι συζητούν για το ποτέ θα όρισθ' ο γάμος, ο αρραβωνιαστικός της αδελφής μου και εγώ είμαστε τρελλά έρωτευμένοι ο ένας για τον άλλο! Ναι! Αυτό το φοβερό συνέβη. Αγάπησα τον αρραβωνιαστικό της αδελφής μου. Και μ' αγάπησε κι' εκείνος. Προσπαθήσαμε και οι δύο να ντιζούμε αυτή την αγάπη. Μά κάθε προσπάθεια απέδη μάταιη. Ήταν κάτι ισχυρότερο και άνωτερο απ' τη θέλησή μας. Από τις πρώτες μέρες που έρχόταν στο σπίτι μας σαν αρραβωνιαστικός πιά της αδελφής μου, εννοώσαμε κι' οι δύο ένα: Ισχυρό ψυχικό κλονισμό. Δεν έτολμήσαμε τότε ούτε στον έαυτο μας να το ομολογήσουμε. Αποφύγαμε όσο μπορούσαμε κάθε έπαφή. Ώστό, στο μιά άκατανίκητη δύναμις μας έφευγε, παρ' όλη την αντίδρασή μας, όλο και πλησιέστερα τον ένα προς τον άλλο. Και η μοιραία στιγμή που τα χείλη μας ενώθηκαν για να όρκισθουν μιά αμοιβαία αγάπη, δεν άργησε να έλθη. Σήμερα ζούμε μιά τρελήν αγάπη και έννοχη αγάπη. Βρισκόμαστε κι' οι δύο μπροστά στο φοβερότερο δίλημμα. Από τη μία μεριά το καθέκον άπέναντι μιάς όλόκληρης οικογενείας κι' απ' την άλλη το άδυστον της πραγματικότητας αυτού του γάμου. Η αδελφή μου λατρεύει τον μνηστήρα της, έστω και αν τον βλέπει ψυχρ' απέναντί της. Οι γονείς μου θεωρούν ως τη μεγαλύτερη ύβριση του παιδιού τους να παντρευτεί αυτόν τον άνθρωπο. Εκείνος κι' εγώ βασανίζομαστε κυριολεκτικά με όλη αυτή, μά και δεν έχουμε τη δύναμη να θυσιάσουμε την αγάπη μας. Τι μας μένει να κάνουμε; Να φύγουμε; Κι' αν αυτό σκοτώσει υπαρκτή που δεν έφταίξε σε τίποτε; Μά κι' εμείς σε τί έφταίσαμε; Ποιά ευθύνη φέρουμε γι' αυτό που έδημιουργήθηκε; Κι' όμως το μαρτύριο μας είναι μεγάλο...»

Κατ' αρχήν δεν έπρεπε να δημιουργηθή αυτό το αίσθημα. Αν πραγματικά αντιδρούσατε τις πρώτες μέρες, τις πρώτες στιγμές, θα μπορούσατε να το έχετε πνίξει. Δεν έγινε αυτό γιατί δεν θελήσατε πραγματικά, ούτε ο ένας ούτε ο άλλος. Σήμερα θεάται, εκεί που βρίσκονται τα πράγματα, δεν μπορεί να γίνη αυτός ο γάμος. Μά ούτε και θα ήταν σωστό να χτισθ' ένα σπίτικο σε ψευτικά θεμέλια.

Κατά τη γνώμη μου, το μόνο που σου μένει, είναι να εξηγηθής με την αδελφή σου. Να προσπαθήσεις ώστε το χτύπημα να είναι όσο το δυνατόν ελαφρότερο και ο πόνος της μαλακώτερος. Έπειτα να φύγετε από το σπίτι αυτό και να μην εμφανισθ'ε παρά μετά από ένα μεγάλο χρονικό διάστημα. Όταν ο χρόνος θα έχει φέρει κάποια σχετική λήθη...



Αι κοσμικοί επιδράσεις κατά την εορτασμά από 20 Ιανουαρίου μέχρι 5 Φεβρουαρίου έχουν ως ακολούθως:

- 1) Διά τας υποθέσεις και τας επιειρήσεις σας: 8-11 π. μ. του Σαββάτου (30). 5.30-7.30 μ. μ. της Δευτέρας (1). 9.30-10.45 μ. μ. της Τετάρτης (3).
- 2) Διά τα χρηματικά ζητήματα: 11-12 μεσημέρ. της Τετάρτης (3). 6-7 μ. μ. της Παρασκευής (5).
- 3) Διά την αγοράν λαλείων: 2-3 μ. μ. της Πέμπτης (4). 7-8 της Παρασκευής (5).
- 4) Διά τα τυχερά παιγνίδια: 3-6 μ. μ. της Κυριακής (31).
- 5) Διά τις αισθηματικές συναντήσεις: Το απόγευμα του Σαββάτου (30). 6-8 μ. μ. της Τρίτης (2).
- 6) Διά γάμους ή αρραβώνας: 11-1 μ. μ. της Δευτέρας (1).
- 7) Διά το μέλλον σας: 8-10 π. μ. της Κυριακής (31). 3-5 μ. μ. της Τετάρτης (3). 1-3 μ. μ. της Παρασκευής (5).

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΟΚΤΟΡΟΣ ΚΑΜΑ

«Ε ν α κ ο ρ ί τ σ ι Κ. Α.— Είσθε φιλομαγής, πνευματώδης, ευχάριστη στη συντροφιά. Άγαπάτε την τάξιν και το ώριον, δεν στεριεύετε καλλιτεχνικού αισθηματός. Η καρδιά σας είναι πιστή, τα αισθηματικά σας βαθιά. Θα παντρευθήτε δε από αισθηματικό πρόβλημα όμως νεφρ' στη συγγενική σας ζωή. Θα κάμει ταξίδια και θα ελθε εκκασίονη.

Ε ν σ ν θ, Θεσσαλονίκη.— Είσθε ρωμαντικός, εύφρανης, όλκατος, εύπλαστος, με πλούσια ψυχική ζωή, έτοιμος προς πάσαν θυσίαν. Είσθε φυσικά δύσνητος, έλπιος άποστόλων άντιθεσών, άλλως έπρεμος και αλλοτε δούλωτος. Έχετε το όδρον της ευχαριστίας με κάποιαν τάσιν προς την φύσιν. Έχετε καταπληκτική ικανότητα προς άποκρίσιν γυναικών, είσθε πνευματώδης, και ευχάριστος στη συντροφιά. Η συζυγική σας ζωή δεν θα είναι έξαιρετικά εύτυχημένη. Θα κάμει ταξίδια και θα γίνετε ύλικώς άνεξάρτητοι. Α ν υ π ό μ ο ν η Θεσσαλονίκη.— Ένθουσιάζεσθε διά μεγάλας πράξεις, ικανοποιήσθε εύκολα προσβάλλεσθε όμως ταχέως. Είσθε μεγαλόψυχη, ελκυστική, τυμπηρή, ζωηρή. Σας άρέσουν οι συντροφίες, μισείτε όμως να έρχεσθε υπό τών άλλων. Θα ζήσετε πολλά χρόνια. Θα έχετε έρωτικές περιπέτειες και θα παντρευθήτε από αγάπη και θα εύτυχέστε στο γάμο. Ένα σημαντικό γεγονός θα σας συμβή στα τριάντα σας χρόνια. Άργότερα τα οικονομικά σας θα βελτιωθούν.

Μ ι κ ρ ά Α ν τ ά ρ τ ι ς (Παραλία). — Λαμπρά επίδρασις των άστερισμών. Χωρίς κίνδυνον να διαψευσθώ σας δηλώνω ότι η ζωή σας θα είναι απ' τις καλύτερες που συναντώνται επί της γής αυτής. Προσοχή όμως στις φίλες σας και γενικώς στα πρόσωπα με τα οποία συνδέεσθε. Ο μοναδικός κίνδυνος προέρχεται απ' την πλευράν αυτή. Είσθε άξιαγάπητη και τόσο καλότης, ώστε η καλοτυχία σας επιδρά και επί των άλλων. Θα παντρευθήτε άπό έρωτα. Τυχρή σας ημέρα η Πέμπτη, χρώμα σας το μπλε, λίθος σας ο σμαράγδος.

Δρ ΚΑΜΑ

με την αδελφή σου. Να προσπαθήσεις ώστε το χτύπημα να είναι όσο το δυνατόν ελαφρότερο και ο πόνος της μαλακώτερος. Έπειτα να φύγετε από το σπίτι αυτό και να μην εμφανισθ'ε παρά μετά από ένα μεγάλο χρονικό διάστημα. Όταν ο χρόνος θα έχει φέρει κάποια σχετική λήθη...

Δρ ΚΑΜΑ

με την αδελφή σου. Να προσπαθήσεις ώστε το χτύπημα να είναι όσο το δυνατόν ελαφρότερο και ο πόνος της μαλακώτερος. Έπειτα να φύγετε από το σπίτι αυτό και να μην εμφανισθ'ε παρά μετά από ένα μεγάλο χρονικό διάστημα. Όταν ο χρόνος θα έχει φέρει κάποια σχετική λήθη...

Δρ ΚΑΜΑ



24

Το παιχνίδι αλλαζέ με ενθουσιάζει. Τρεις λυγροί αντίχρισαν βγαλμένοι από τα στήθη της Φρύνης, του Ύπεριδου και του Πραξιτέλη. Τα επιφωνήματα των έταίρων, που ήταν τρελλές από χαρά. Μά και δυο κραυγές μίσους. Τού Εύθια και της Μυρινής. Βάσταξε κάμποση ώρα η χαρούμενη ταραχή. Έπειτα, όταν η Φρύνη προχώρησε άργα προς την έξοδο, όλο εκείνο το πλήθος σχημάτισε μιά κομψή και με αλαλαγμούς χαράς τη συνόδευσε στο σπίτι της.

Ο Άπριλιτικός άέρας τώρα φαινόταν να παίρνει μία γιορτερή λάμψη. Μά μάτια διακρυμμένα η Φρύνη αντίκρυσε πάλι τον ήλιο. Της φαινόταν πως είχε φθάσει στο χείλος του τάφου και πως είχε σωθή με μιά δύναμι μαγική.

Ύπεριδου! Φρύνη!

Ο λαός φώναζε τα δυο αυτά όνόματα με φρενιτιά. Και η Φρύνη έννοιζε μία παράξενη ήδονη ν' ακούη το όνομα της έτσι ενωμένο με το όνομα: το άντρός που αγαπούσε.

Ο Πραξιτέλης που περπατούσε δίπλα της της ψιθύρισε:

— Η όμορφιά σου σ' έσωσε. Γύρισε και τον κύτταξε. Στο πρόσωπό του, κοντά στη χαρά για την αθώωσή της, σαν να διάβαζε και κάποια θλίψη. Η ματιά του ήταν κάπως ανήσυχη, καθώς γυρβίε κάθε τόσο προς τον Ύπεριδου, που προχωρούσε εύθυνης, αγέρωχος μέσα στο πλήθος.

— Όχι, αποκρίθηκε η Φρύνη στον Πραξιτέλη, δεν μ' έσωσε η όμορφιά μου, μ' έσωσε ο Ύπεριδου.

— Τα λόγια του δεν έκαναν τούς δικαστές να μαλακώσουν, είπε γρήγορα ο Πραξιτέλης με κάποιο πείσμα. Έξ' άλλου, η έμπνευσίς του να επέδειξη την όμορφιά σου, μαρτυράει πως έννοιζε τη δύναμιά του.

— Μ' έσωσε ο Ύπεριδου, ξανάπε η Φρύνη σιγά.

Όταν έφθασαν στο σπίτι της, ο κόσμος άρχισε σιγά — σιγά να διαλύεται. Πολλοί φίλοι, πολλές έταίρες της συνόδευαν ως μέσα στο σπίτι. Άνάμεσα τους διάβηκε και ο Ύπεριδους το κατάβηκε της. Πήγε κοντά του η Φρύνη με τα χέρια απλωμένα.

— Πώς να σ' ευχαριστήσω; του είπε με φωνή δονούμενη.

Το πρόσωπό του Ύπεριδου πήρε τη σοβαρή του ψυχρή έκφρασι.

— Δεν έχεις να μ' ευχαριστήσης, την διέκοψε. Η όμορφιά σου νίκησε. Σ' άφινω τώρα, αφού σ' έφερα στο σπίτι σου, όπου δεν κινδυνεύεις πιά.

— Φεύγεις; ρώτησε άχνά η Φρύνη.

Δεν πίστευε σ' αυτή της, δε μπορούσε να πιστέψη πως ο Ύπεριδου την άποχαιρτούσε κίλλας. Ότι δε θα καθόταν τουλάχιστον στο γιορτάσιο δείπνο.

— Φεύγω, της αποκρίθηκε γρήγορα. Και έφυγε μεγαλοπρεπώς, κάτω από τα παραξενεμένα βλέμματα του κόσμου.

Ο ΠΡΑΞΙΤΕΛΗΣ

Οι ημέρες που ακολούθησαν, ήταν η πραγματική αποθέωσις της Φρύνης.

Από το πρωί άρχιζε να χτυπάη η πόρτα της. Τα δώρα έφθαναν βροχή, τα συγχαρητήρια γραμμάτια, οι έπισκέψεις. Μετά την άδωσά της, καίνας έχθρος δεν παρουσιάσθηκε.

Όλοι της φέρθηκαν φιλικά, βαθεία συγκινημένοι για τη σωτηρία της. Και ανάμεσα στα τυπικά συγχαρητήρια, τα περισσότερα ήταν βγαλμένα αληθινά από θερμές καρδιές.

Οι έταίρες που πάντουν γιορτάσαν αληθινά. Η Κορίνα έμενε πιά όλη μέρα οχεδόν στο σπίτι της Φρύνης, για να τη βοηθή να δέχεται, να βαστάη τόσο βάρος δόξας. Η Βακχίς, η περίφημη έταίρα, έδειξε επίσης συγκινητική χαρά. Άμέσως την άλλη μέρα έστειλε ένα γραμματόν στον Ύπεριδου.

Τούγραφε: (*)

«Όλες οι έταίρες αυτής της πόλεως, και κάθε μιά έξωριστά, σου χρωστούμε χάρι, και

(*) Αποσπασμα από σθενητικό γράμμα της περίφημης έταίρας Βακχίδος προς τον Ύπεριδου.

θός και η Φρύνη. Έπειδή, ναί μ'εν ο Εύθιας καθηγγέλε μόνον τη Φρύνη, αλλά ο κίνδυνος ήταν ενάντιον όλων μας. Πρέπει όλες οι έταίρες να σου στήσουν ανδριάντα χρυσό σε όποιοδήποτε μέρος της Ελλάδος έγκρίνης.»

Μεθυσμένη από τη δόξα αυτή την καινούργια, που ήλθε άναπάντεχα να προστεθή στην παλιά, η Φρύνη έννοιζε μιά γλυκερά ζάλη.

Όταν όμως πέρασαν οι πρώτες μέρες του θριάμβου, τότε μιά μαύρη μελαγχολία πλάκωσε στην καρδιά της.

Ο Πραξιτέλης την κύτταζε στα μάτια. Ήταν τόσο φανερός ο καύμος της, που ούτε μπορούσε, ούτε προσπαθούσε να τον κρύψη.

— Άγαπημένε μου, της είπε μία μέρα, την ώρα που τελείωνε ένα καινούργιο άγαλμα, μιά καινούργια πάλι Αφροδίτη. Όρες στέκεις ακίνητη μπροστά μου, και δουλεύοντας το μαρμαρο, δουλεύω τη θεική μορφή σου. Όλη αυτή την ώρα προσπαθώ να μωά μέσα στην ψυχή σου. Και μωά φαίνεται πως το κατορθώνω. Ναι, Φρύνη, διαβάζω μέσα στην ψυχή σου.

— Και τί διαβάζεις; τον ρώτησε μ' ένα θαμμένο χαμόγελο.

— Θέλεις να σου πω; Διαβάζω πως δεν μ' αγαπάς πιά.

Τον κύτταξε με τα ούράνια μάτια της θοδλά.

— Ω, Πραξιτέλη, είπε θερμά. Αυτό δεν πρέπει να το βάλεις ποτέ στο μυαλό σου. Σ' αγαπάω και σ'ένα...

Η λέξις της έφυνε. Είπε το σύννεφο που πέρασε στη μορφή του, μ' ήταν άργα.

— Και μένα; τη ρώτησε σοβαρά.

— Έσένα, έσένα πιά πολύ απ' όλο τον κόσμο, διάρρηξε γρήγορα.

— Όχι όμως όσο τον Ύπεριδου. Έλα, Φρύνη, μη κατεβάξω τα μάτια, μη προσπαθής να μωά της ψέματά. Δέ σου ταίριαζει. Κύτταξέ με στα μάτια και πές μου την αλήθεια. Μη φοβάσαι, δε θα φερθώ όπως φέρθηκα ο Ύπεριδου. Ήταν ένα άμυαλο παιδί αυτός τότε. Τώρα όμως ένω είμαι άντρας, τέλειος άντρας.

Σήκωσε τα μάτια της διακρυμμένα στα δικά του.

— Πραξιτέλη, είπε. Έχεις δίκην, δεν πρέπει να σου πω ψέματά. Ναι, τον αγαπάω τον Ύπεριδου. Δεν ξέρω αν έπαψα ποτέ να τον αγαπάω. Μωά φαίνεται ότι όλα αυτά τα χρόνια που ζήσαμε τόσο αγαπημένα οι δύο μας, δεν τον αγαπούσα. Και όμως, μόλις τον έβλεπα έννοιζα κάτι άλλο, μιά παράξενη ζάλη. Από προχθές όμως πω μίλησε για μένα και μ' έσωσε, δεν μπορώ να τον βγάλω από τη σκέψη μου ούτε νύχτα, ούτε μέρα.

Σταμάτησε. Μιά θανάσιμη άχρότης σκέπαζε το πρόσωπό του καλλιτέχνη. Η Φρύνη ψιθύρισε τρομαγμένη:

— Δεν έπρεπε να μιλώσω.

— Όχι, της είπε συγκρατημένα ο Πραξιτέλης. Σ' ευχαριστώ για την ειλικρίνειά σου. Δεν υπάρχει μεγαλύτερο μαρτύριο από την αμφιβολία. Τώρα τουλάχιστον ξέρω. Ως εδώ ήταν γραμμένο από τους θεούς να χαρώ τη μεγαλύτερη ανθρώπινη χαρά.

— Όχι! φώναξε θερμά εκείνη. Πραξιτέλη, άγαπημένε μου. Δεν θέλω να νομίσω πως δεν σ' αγαπάω. Θά είμαι πάντα για σένα η πιστή σου έρευνα...

— Άκούσε, της είπε μαλακά. «Οτι δημιουργήσα, μη νομίζης πως ήταν αποτέλεσμα ξερής τέχνης. Μη νομίζης πως όσο θετική και αν είναι η όμορφιά σου, θά μπορούσα να φθάσω τόσο ψηλά στην τέχνη, αν δεν μωδώνε φτε

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ ΤΟΥ ΕΝΟΣ ΛΕΠΤΟΥ

Τι ήξερε

Σ' ένα έπαρχιακό σχολείο ο έπιθεωρητής έκανε την τακτική του έπρσιά έπίσκεψη. Περνώντας από την τετάρτη του δημοτικού έπευχε τους μαθητάς πάνω στο μάθημα των μαθηματικών.

Ζήτησε απ' τον δάσκαλο διάφορες πληροφορίες και στο τέλος άποφάσισε να δοκιμάσ' ο ίδιος τούς μαθητάς, κάνοντάς τους από μιά άπλη έρώτησι.

Για να βγ'η άπροσπρόσωπος, ο δάσκαλος έσήκωσε τον Πέτρο, τον καλύτερο μαθητή της τάξεώς του και σ' αυτόν φυσικά ο έπιθεωρητής άπρόθυμη την πρώτη του έρώτησι:

— Αν ο πατέρας σου θανείσθ' εκατό χιλιάδες δραχμές χωρίς τόκο, με την συμφωνία να έπιστρέψ' 25 χιλιάδες κάθε χρόνο, πόσα θα όφείλει στο τέλος του τετάρτου έτους;

— Εκατό χιλιάδες δραχμές, κόρμει έπιθωρητά.

— Μά έσύ, παιδί μου, δεν ξέρεις ούτε πρόσθεσι, βλέπω.

— Πιθανόν, κόρμει... Άλλά... όμως ξέρω πο

— Μά καλά τον πατέρα μου!... ΡΟΛΑΝ

ρά ή άγάπη. Η σμίλη πετούσε στα χέρια μου. Όταν λάξενα τη γλυκερά μορφή σου, νόμισα πως σε χαϊδεύω. Κάθε κομμάτι του προσώπου σου, του κορμού σου, το έχω δουλέψει τόσες φορές. Μά κάθε φορά αίσθανόμουν μιά καινούργια ανατριχίλα.

— Δεν θά σου στερήσω την αγάπη μου, φίλε μου.

— Τράβηξε το δρόμο σου, είπε αυτός γλυκά. Θυμάσαι τί είπε ο Άπελλης τότε στον Ύπεριδου. «Τέτοια όμορφιά δεν είναι γ'α να τη χαμή μοναχα ένας ανώρωτος. Άντικει σε όλους.» Και τόσα χρόνια που μωά χαρίσεις την ψυχή σου, ήταν πωλύ για μένα. Σ' ευχαριστώ, σ' ευχαριστώ!»

Της πήρε τ'α δύο της χέρια και της τ'α φίλησε. Έμωιάς με άποχαιρτιόμην — η κίνησις δεν μ' άγασαί.

Δάκρυα ανέβηκαν στα μάτια της Φρύνης.

— Πραξιτέλη, είπε με φωνή βροχική, κι' αν τόν αγαπάω τον Ύπεριδου, δεν πρέπει να τον θεώρησις ποτέ για άνέρασθη, μιά και αυτός δεν μ' αγαπάει.

— Αυτό, Φρύνη, δεν παίζε ρόλο για μένα. Μωά άρκει που τον αγαπάς έσύ. ΄ξ' άλλου, αν πετούω να μη σ' αγαπάη ο Ύπεριδου. Όχι, όσο το σκεπτόμαι, το άποκλείω εντελώς. Άντρας που γνώρισε τη δική σου την αγάπη, δεν μπορεί, δεν είχε ανθρώπινες δυνάμεις να την έξαλπι. Σ' αγαπάει. Άλλά ο θυμός του βασταί ακόμα. Σ' αγαπάει, ναί. Η άγορευσί του το βροντοφώνησε. Ίσως όμως να τον άποσχολούνη τώρα και οι κοίσιμες συγίες πω περνάει η πατρίδα μας. Είστε, οι μακεδόνες κοιτεύουν να μας υποστούσουν εντελώς. Ο Ύπεριδους πάσχει γι' αυτή την κατάσταση. Βρίσκειται ανάμεσα σ' εκείνους που όλο σκέπτονται ν' αντίπαλουν ένεργό αντίστασι στη μακεδονική κατάκτησι. Όταν όμως περά η αιώσις ο έφιαλτής, ο έρωσ του θα φοντώσθ' και το ίδιο.

Τον άκούγε άπληστο, όπως θάκούγε την Πυθία. Μά η καρδιά της μ' όλα αυτά μωτών με την ιδέα πως θα πληγώνον τον Πραξιτέλη.

— Άγαπημένε μου, του είπε με φωνή γαμάτη πάθος. Δεν θέλω να χωριστούμε. Αισιόνομαι πως δε μωάμεν να ζήσω χωρίς έσένα.

— Δεν θα χωριστούμε, της είπε σοφά ο μεγάλος γυαλίτης. Δεν μπορούμε, και αν άκόμα θα θέλουμε, να χωριστούμε. Θά μωάμεν οτε πάντα, Φρύνη. Μά από αύριο, θα μωάμεν μαστε διαφορετικά. Θά ξέρουμε πως άναμωσ' μας είναι ένας άλλος άνδρας, μιά άλλη γάπη.

Η Φρύνη πέρασε τα χέρια της γύρω στο λαιμό του. Στο χάδι της αυτό, στο άγγιγμα της μωρμένης σαρκός της, ο καλλιτέχνης έννοιωσε μιά δονητή σύστασι στην καρδιά. Άκούμπησε μιά στιγμή τη χείλη του καινά σ'α δικά της. Έπειτα, λύνοντας απαλά τα χέρια της ταραχήσθηκε. Έφυγε από το σπίτι της σαν κυνηγήμενος.

Απο την άλλη μέρα φίλιος, ο μεγάλος τους έρωσ μετετράπηκε σε φίλια. Μιά φίλια παράξενη, φλογερή μαζί και πονεμένη, ποδφέρνε αυχά τα δάκρυα στα μάτια τους.

Η Φρύνη, μέσα στην ψυχή της του χρωστούσε χάρι, για τη μεγαλοψυχία του, για το άπερνώρωτο φέρσιμό του.

Η ΣΥΝΔΡΟΜΟΣΙΑ

Θήμες διάφορες κυκλοφορούν στην Αθήνα μέρες όλοκληρες. Πως το άντικαπεδονικό κομμά είχε έντεινι τις προσπάθειές του. Όλοι είχαν ξεβαρρμένη μετά το θάνατο του Άλεξάνδρου. Το μνημείο του πρόωρου θανόντος του προκάλεσε άσπρη θλίψη στους θαυμαστές του και ένθουσιασμό στους έχθρους του. Ο Φωκίων, ο στρατηγός των Αθηναίων, που ήταν στην άρχη και πρωτοστατούσε ύπέρ των Μακεδόνων, πένθησε σ'α να είχε χάσει το αγαπημένο του παιδί, η το θεό του.

Γινόνταν συνωμοσία εναντίον του Φωκίωνος. Αυτό ήταν βέβαλο. Στα σαλόνια των έταίρων άνεφεραν όνοματά. Δεν έλειπε το όνομα του Ύπεριδου. Αυτός, έλεγαν, πρωτοστατεί. Αυτός, που δεν είχε σκοτώσει τότε τον Άλέξανδρο, θ' αναλάβαινε τώρα να σκοτώσ' τον Φωκίωνα. Συ νεργαζόταν τώρα με το μεγάλο Δημοσθένη. Και οι δύο μαζί μετά το φόντο του Φωκίωνος, θα παρέδωκαν με τον χειμάρρο της ευλογητής τους τα πλήθη. Και άλλα όνόματα ψιθύριζανται. Άλλοι όμως, που ήξεραν καλύτερα φαίνεται τα πράγματα, έλεγαν πως όλοι ήταν οι άληθινοί συνωμοτές.

Η Κορίνα, κρατούσα μιά παράξενη στάσι, πούκαε εντύπωσι στη Φρύνη. «Όσες φορές γινόνταν συζητήσι γι' αυτές τις θήμες, η Κορίνα να κοκκινίζε και άναστέναζε. Ποτέ όμως δεν έλεγε ούτε λέξη.

Μιά μέρα τη ρώτησε η Φρύνη.

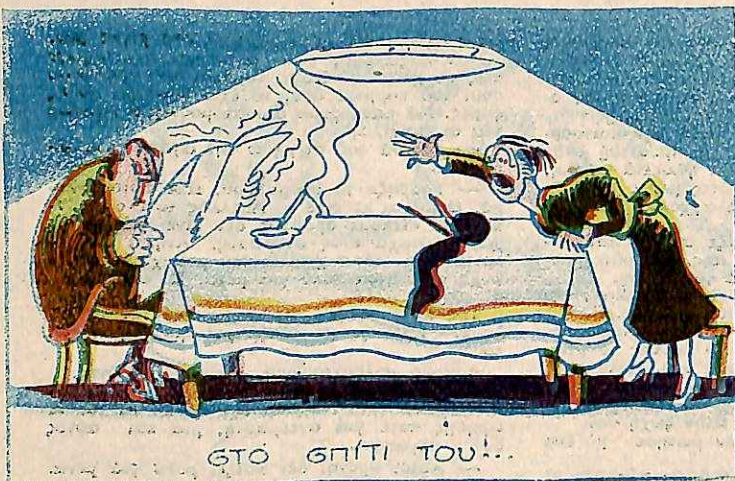
— Ο Άύσιος άνακατεύεται σ' αυτά; Η άρ κείται επί έμπόριος.

Δίστασε σιγά σιγά αποκρίνη η κοπέλλα. Στό τέλος, έλεγε, σιγά, τραβηχτά.

— Μωά φαίνεται πως άρκείται στο έμπόριο, πούκαε, βλέπω.

— Πιθανόν, κόρμει... Άλλά... όμως ξέρω πο

— Μά καλά τον πατέρα μου!... ΡΟΛΑΝ



ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ...



Ο ΘΗΡΙΟΔΑΜΑΣΤΗΣ

... ΣΤΟ ΤΣΙΡΚΟ



ΕΥΚΑΙΡΙΑ

- Θαύμα! Βρήκα
επιτελους μπαμπού
κι για να κάνω το
ρολόι μου!



Η ΧΟΝΤΡΗ: 'Αν εξακολουθήσεις να με στενοχωρείς, θα πείσω μέσα
στο πηγάδι να πνιγώ!



ΣΤΟ ΦΟΥΡΝΟ

Ο ΑΧΘΟΦΟΡΟΣ: Μήπως άφησα κατά λά-
θος εδώ ένα τσουβάλι τσιμέντου;



Εμείς ούτε μās χαιρετά καν.
Μά δεν ξέρεις ότι οι γυναίκες προ-
τιμοϋν εκείνους που διαθέτουν μηχανή;